

50

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2008

7615 • ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΤΗΝ 1η ΚΥΡΙΑΚΗ ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ • 1,50 €

BABYLONIA

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Φυλακές: Το κίνημα των "εντός",
των "εκτός" και το δια ταύτα
σελ. 3

Προϋπολογισμός 2009
σελ. 4

Το δώρο των 28 δισ.
σελ. 4

Φόβος και παράνοια στο διαδίκτυο
σελ. 6

Κατάληψη σχολείου τυφλών παιδιών
σελ. 7

Κώστας Παπαδάκης: Μεταρρύθμιση
ή εκτόνωση;
σελ. 10

Στο μέτωπο της Βομβάης
σελ. 31

Ο διάλογος για την ενέργεια έχει
ανοίξει
σελ. 35

Άκης Ασπρογέρακας: Η Αυτοβοήθεια,
η κοινότητα και το κράτος
σελ. 36

ΦΑΚΕΛΟΣ σελ.11,12,29,30

Κέντρα κράτησης
προσφύγων / μεταναστών

ΕΝΘΕΤΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

bComix

Όλη η πόλη μια φυλακή,
του Λέανδρου

Filosof - Πρωταγόρας
του Αλ. Σχισμένου

ΕΝΘΕΤΟ

Z

Magazine

Επιλογές από

Z Magazine - Z Net

JFK - Ομπάμα
του Πωλ Στριτ

Για τις
"μοναχικές μάζες"
του Δ. Κωνσταντίνου

**"Συμμετοχική
οικονομία"**
του Μάικλ Άλμπερτ
Γ' μέρος

Γιατί η Δεξιά
Λατρεύει τις
Κρίσεις
της Ναόμι Κλέιν

...της σύνταξης

Ερώτηση πρώτη.

Είναι κοινωνική ομάδα ή όχι;

Μετά το νόμιμο άρα και ηθικό έρχεται και το: οι φυλακισμένοι δεν είναι κοινωνική ομάδα...

Ερώτηση δεύτερη.

Νίκη ή Ήττα;

Τρέχτε να προλάβετε.

Μπορούμε να πούμε ό,τι θέλουμε: νίκη, ήττα, και νίκη και ήττα. Αλλά ας περιμένουμε να τελειώσει το κίνημα για να βγάλουμε τον επικήδαιο. Αν θέλαμε πάντως να πούμε ένα πράγμα που μένει, είναι ότι ενώ για πρώτη φορά οι κρατούμενοι ζητάνε να μιλήσουν σε πρώτο πρόσωπο κάποιοι λένε “εμείς” για σας.

Ερώτηση τρίτη.

Πάνε τα 28 δισ. στην κοινωνία;

Μεταξύ αυγών και σκανδάλων πώς να μη ζαλιστεί ο άνθρωπος; Οι τράπεζες λέει -κάποιος να κρατάει το ταβάνι μην πέσει στα κεφάλια μας- δεν είναι παρά απλοί μεσάζοντες της κοινωνίας... Μη λες τέτοια πράγματα, αγάπη μου, θα σε πάρουν με τ’ αυγά. Α! σε πήραν, το ξέχασα... sorry.

Ερώτηση τέταρτη.

Χέζουν οι αρκούδες στο δάσος;

Παπάδες, βουλευτές, νομάρχες, δήμαρχοι, πολιτικοί και επιχειρηματίες τα παίρνουν, χρηματίζονται, κάνουν κομπίνες; Σε λίγο θα μας πείτε πως κάποιοι γιατροί παίρνουν φακελάκι. Όχι ρε παιδιά μια μια τις πληροφορίες γιατί σοκάρομαι. Άντε σε κάνα δυο χρόνια που έχει εκλογές θα έχουν ξεχαστεί όλα, τουλάχιστον των μισών που θα βγούνε (όποιοι κι αν είναι). Ένα δυο χρόνια, θα μου πεις καλά είναι, εδώ όλα αυτά ξεχνιούνται κάθε Κυριακή και γεμίζουν οι εκκλησίες.

Ερώτηση πέμπτη.

Και η πίτα ολόκληρη και ο σκύλος χορτάτος;

Ο Ομπάμα βρήκε άλλοθι στους νεκρούς της Ινδίας για να διατηρήσει την εξωτερική πολιτική της Αμερικής ως έχει. Θα σφυρίζει αδιάφορα, θα πει για το χρέος της δημοκρατίας και θα αφήσει την πολεμική μηχανή να προχωρήσει. Το ευαίσθητο και δημοκρατικό του κάλυμμα θα μείνει αλώβητο... Καλά του κάθισε και η πίτα ολόκληρη και ο σκύλος χορτάτος. Μακάρι να πέσω έξω να με ξαφνιάσει ευχάριστα και να πει: φτάνει!

Ερώτηση έκτη.

Άτομα με ειδικές ανάγκες ή ειδικές ικανότητες;

Το κράτος εύκολα θα πει με ειδικές ικανότητες, τις οποίες έχουν, αλλά πόσο υποκριτικό είναι να το λες όταν τους κόβεις τις λύσεις στις ειδικές τους ανάγκες; Γιατί, όπως και να το κάνουμε, κλείνεις σχολεία, αφήνεις απλήρωτο το προσωπικό, δε χρηματοδοτείς τη μεταφορά τους, δεν δεν δεν, τελικά ο πολιτικάλ κορεκτισμός του (κράτους) είναι επέκταση της γελοιότητάς του (δες σχολείο τυφλών, άτομα με ψυχική διαφορετικότητα, κτλ).

Ερώτηση έβδομη, και τελευταία.

Τι βρίσκετε ωραίο στα λαμπάκια, στους εναερίτες αγιοβασιλίδες και τις “στολισμένες” πλατείες;

Το πόσο εύκολα κρύβονται από πίσω τους όλα τα υπόλοιπα...

Τι να πούμε...

...ΑΝΤΕ, ΚΑΙ ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Εξώφυλλο: **Λέανδρος**

BABYLONIA
ANTIEΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

• 7617 •
Χρόνος 5ος, φύλλο 50
Δεκέμβριος 2008

Ιδιοκτήτης: Εταιρεία για την επικοινωνία και τον πολιτισμό Βαβυλωνία, ΑΜΚ
Εκδότης - Διευθυντής: Άννα Καραγεωργίου
Διεύθυνση: Μακρυγιάννη 17, Θεσσαλονίκη, Τ.Κ. 546 25, ΤΗΛ.: 2310-261.290
Εκτύπωση: Διεθνές Δίκτυο μέσων Ε.Π.Ε.
Φωτογραφίες: Ευρωκίνηση

ΑΘΗΝΑ: Ελευθερος Κοινωνικός Χώρος Nasotros - Θεμιστοκλέους 66 - Εξάρχεια - Τηλ: 6976623087
ΞΑΝΘΗ: Χώρος "Ex Nihilo" Τηλ.: 6974.143.889
ΚΟΜΟΤΗΝΗ: Ελευθερος Κοινωνικός Χώρος "Adelante" - Αγ. Γεωργίου 36, Τ.Κ.. 691 00 - Τηλ.: 6976.022.582
ΓΙΑΝΝΕΝΑ: Χώρος "Λαβύρινθος", Άννης Κομνηνής & Ζαλοκώστα, Τηλ.: 6938.012.092
ΑΓΡΙΝΙΟ: Τηλ.: 6942.476.998
ΛΑΡΙΣΑ: Τηλ.: 6932.394.169
ΠΑΤΡΑ: "Versus" - Αράτου 49 - Κέντρο- Τηλ.: 6947.067.636
ΡΕΘΥΜΝΟ: Τηλ.: 6974.429.408
ΧΑΝΙΑ: Στέκι Μεταναστών, Χανιά, ΤΗΛ.: 6973771825
ΚΟΡΙΝΘΟΣ: "Αμάλθεια", Αδεμάντου 38, τηλ: 27410 75171
ΣΕΡΡΕΣ: Μοναστηρίου 1, ΤΗΛ.: 6938438766
e-mail: info@babylonia.gr • www.babylonia.gr

Ετήσια συνδρομή 15 ευρώ-Υπεύθυνη Γωγώ Παναγιωτοπούλου 6944295785

Μια ΖΩΗ στους δρόμους

Τύχη δεν είναι να απαλλοτριώσεις μία τράπεζα και να μη σε πιάσουν. Τύχη είναι να ζήσεις σε μία περίοδο που θα συμβαίνουν γεγονότα παγκόσμιας εμβέλειας. Δηλαδή, όλη η κοινωνία θα κάνει λαμπόγυαλο τις τράπεζες.

Λυπάμαι, δεν μπορώ να θυμηθώ το όνομά της. Μου αρκεί που είναι μία μετανάστρια με σπίτι, φαγητό, ρούχα και κάποιο παιχνίδι. Σε μια εποχή που η λέξη μετανάστης κοντεύει να γίνει ένα με το «θάνατο από αδιέξοδο» αν όχι με το «θάνατο από πνιγμό ή σφαίρα».

Παίρνω το δρόμο για τη Σάμο. Είναι ο τόπος όπου ξεβράζονται milιούνια οι μετανάστες. Η εικόνα είναι καθημερινή αλλά ιδιαίτερη. Ξημερώνει, βγαίνει ο ήλιος στην παραλία, ανθρωπίνες φιγούρες σηκώνονται αργά. Δυο, τρεις, δέκα, είκοσι λιπόσαρκες, μελαχρινές φιγούρες! Είναι σα να βλέπεις χορευτικό που αναπαριστά τη δημιουργία των έμβιων όντων με την έξοδό τους απ’ το υγρό στοιχείο. Μπορεί μια μέρα να βγάλει η θάλασσα και 70 μετανάστες. Ήρεμοι, υπάκουοι θα ακολουθήσουν τους λιμενικούς που θα τους μαζέψουν και θα τους αποθέσουν ανά μικρές ομάδες, ως ζωντανούς μπόγους κατάχαμα, στα πεζοδρόμια. Η αλληλεγγύη των ντόπιων έχει στερέψει. Φέτος έχουν περισυλλέξει τουλάχιστον 4.000 ανθρώπους κι ακόμα η χρονιά δεν έχει κλείσει. Τρίτη μέρα κατεβαίνω απ’ το Λιμεναρχείο και προχωράω μέχρι να βρω παραλία. Εκεί ’ναι μαζεμένοι λίγοι ντόπιοι. Στα χαλίκια ανάσκελα, τουμπανιασμένο, είναι ένα πνιγμένο σώμα. Με το παπούτσι του ένας ισιώνει το κεφάλι να δούμε το πρόσωπο. Είναι δεν είναι στα 14. Τα πανιασμένα χείλη είναι αλλοιωμένα, σαν κάτι να τα ’χει φάει. Τα μάτια μισοεξαφανισμένα από τις κόχες. Σίγουρα η μάνα του θα ’θελε κάποιος να κλάψει το παιδάκι της που το ’στειλε στη Δύση να βρει την τύχη του. Γέρνω συνεσταλμένα και κάνω εμετό μέχρι να βγει χολή. Τύχη δεν είναι να περάσεις στην Ευρώπη και να μη σε πιάσουν. Τύχη είναι να βγεις στη Μάλαγα της Ανδαλουσίας ή στην Ψιλή Άμμο της Σάμου χωρίς να σε ξεβράσει η θάλασσα πνιγμένο και φαγωμένο από τα ψάρια.

Παίρνω το δρόμο της επιστροφής. Ανεβαίνω την Κηφισίας αλλάζοντας πεζοδρόμιο, όταν πέφτω σε Τράπεζα. Οι Τράπεζες ευθύνονται αυτή τη φορά για την παγκόσμια οικονομική κρίση, εξ’ αιτίας του τρόπου με τον οποίον χειρίστηκαν τα στεγαστικά δάνεια. Όχι τα καταναλωτικά ούτε τα επενδυτικά. Αλλά τα στεγαστικά! Επειδή οι μεγάλες επιχειρήσεις το ’χαν ρίξει στα ομόλογα, οι Τράπεζες βρήκαν διέξοδο για να αυξήσουν τα κέρδη τους τον στεγαστικό τομέα. Άρχισαν τα δάνεια πρώτης κατοικίας προς τα φτωχά στρώματα. Χωρίς εγγύηση ή έλεγχο ότι μπορούν να πάρουν τα λεφτά τους πίσω. Στη συνέχεια τιτλοποιούσαν αυτά τα δάνεια. Έτσι, είχαν κέρδος από την πώληση του στεγαστικού δανείου, αλλά με την παραπέρα εμπορία του (μέσω της τιτλοποίησης) επέτρεπαν στο κεφάλαιό τους εικονικά να επανέρχεται στο πριν το δάνειο επίπεδο και άρα να μπορούν να ξαναδανείζουν. Ανακύκλωναν δηλαδή το -εικονικό- κεφάλαιο δημιουργώντας και πουλώντας συνεχώς νέα στεγαστικά δάνεια. Αυτή η φούσκα κάποια στιγμή έσκασε και μας πήρε εμάς ο διάολος και των δανειοληπτών τα σπίτια! So simple.

Έξω από το super market ένας κύριος πουλά λαχεία. Τον ρωτώ αν ο ίδιος πιστεύει στην τύχη. «*Προκειμένου να ’χω να πληρώσω είμαι έτοιμος να πιστέψω και στα ούφο. Άι πιο ’κει τώρα...»*. Ο κόσμος αναζητά διέξοδο επενδύοντας στην τύχη. Αν δεν ζούσαμε την αποκορύφωση της πειθαρχίας, ο κόσμος θα πήγαινε στην Εθνική Τράπεζα επί της οδού Γκύζη ή επί της Σόλωνος ή σε οποιαδήποτε Τράπεζα οποιασδήποτε άλλης οδού, να κάνει σαματά.

Οι ακραίες θέσεις και πράξεις είναι έξω από την κοινωνία. Η συμπεριφορά είναι πειθαρχημένη. Δεν στέκονται μόνο οι πολιτικοί σούζα μπροστά στις Τράπεζες. Στέκονται και οι φτωχοί. Αλλά όχι για πάντα. Η οικονομική κρίση θα κάνει το θαύμα της και μεγάλες μεταβολές θα σημειωθούν. Ζωντανοί θα ’μαστε να τις ζήσουμε;

zoexzoex@gmail.com

Ζωή Χαλιδιά

ΦΥΛΑΚΕΣ: ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΩΝ «ΕΝΤΟΣ», ΤΩΝ «ΕΚΤΟΣ» ΚΑΙ ΤΟ ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ

Το κίνημα των «εντός»

18 μέρες κράτησε η απεργία πείνας των κρατουμένων σε όλες τις ελληνικές φυλακές, 18 μέρες που σημάδεψαν τους ίδιους πρωτίστως αλλά και το κίνημα αλληλεγγύης, μαζί με το κομμάτι εκείνο της κοινωνίας που σιωπηρά αφουγκραζόταν την κραυγή που έβγαине πίσω από τα τείχη των φυλακών.

Τόσες χιλιάδες απεργούς πείνας δεν είχαμε ποτέ και για κανένα ζήτημα. Τέτοια ποσοστά συμμετοχής σπάνια θα βρούμε στο εργατικό κίνημα, ακόμα και στις καλύτερες στιγμές του. Δεν ήταν μόνο τα συσσωρευμένα προβλήματα της κρεατομηχανής που λέγεται σωφρονιστήριο και φυλακή. Προβλήματα που αφορούσαν τις συνθήκες κράτησης, την απόλυτη εξουσία των ανθρωποφυλάκων, την ομηρία χιλιάδων ασθενών τοξικομανών, τους ανήλικους, τα πειθαρχικά, τις εξοντωτικές ποινές. Αυτά ασφαλώς αποτέλεσαν την κοινή βάση, την κοινή μοίρα, που επιφύλασσε το καθεστώς σε όλους όσους στοιβάζε επί χρόνια πίσω από τα σίδερα.

Αυτή τη φορά τα πράγματα έγιναν κάπως αλλιώς από ό,τι είχαμε ζήσει μέχρι τώρα. Η συσώρευση των προβλημάτων δεν οδηγεί απευθείας στις ταραχές, δεν καίγονται στρώματα, δεν ξεσπάει εξέγερση. Το «σχέδιο» των κρατουμένων θέτει άλλους όρους για το δια ταύτα, ορίζοντας αλλιώς το χρόνο και τη διαδικασία πριν την εξέγερση. Το κίνημα των φυλακισμένων με όλη τη σημασία και το βάθος που έχει η λέξη θέτει το ζήτημα των φυλακών ανοιχτά (στην κοινωνία) και συγκεκριμένα (στο υπουργείο δικαιοσύνης). 16 αιτήματα συνολικοποιούν εδώ και τώρα τους όρους του αγώνα τους, από τα κάτω, με συνελεύσεις φυλακής (το έχει φαίνεται η μοίρα του 16 να κινητοποιεί κόσμο). Με την εξέλιξη της αποχής από το συσσίτιο σε απεργία πείνας αποκαλύπτεται ένα μεγάλο δίκτυο επικοινωνίας μεταξύ τους σε χρόνο μηδέν. Δίκτυο το οποίο θα ζήλευαν όλοι μαζί οι πολιτικοί κρατούμενοι της δικτατορίας, των «φοβερών και τρομερών οργανώσεων» της αριστεράς.

Αυτή η επικοινωνία αλληλεγγύης ήταν το πρώτο και ουσιαστικό ρήγμα που κατάφεραν οι κρατούμενοι στα τείχη των φυλακών, από την Αλικαρνασσό και την Χίο ως την Κομοτηνή και από τα Διαβατά ως τα Τρίκαλα και τον Κορυδαλλό. Από εκεί και πέρα, τα πράγματα έγιναν πιο εύκολα για το κίνημα αλληλεγγύης που αναπτύχθηκε στους δρόμους.

Το κίνημα των «εντός» επικοινωνεί τόσο εντυπωσιακά γιατί προβάλλει στο προσκήνιο το συλλογικό υποκείμενο της αντίστασης, που στα προαύλια και στα κάγκελα φωνάζει «το πάθος

για τη λευτεριά είναι δυνατότερο απ' όλα τα κελιά». Διαμορφώνει συνείδηση αναιρώντας το ρόλο του ποινικού, του κοινωνικά απαξιωμένου και συνήθως αυτοκαταστροφικού τύπου. Απογειώνεται από το κράσπεδο της φυλακής και μπαίνει ορμητικά στο πεδίο της ταξικής πάλης. Με τη συλλογική απεργία πείνας κάνει το πρώτο βήμα για την επανένταξή του στην πραγματική κοινωνία με όρους αξιοπρέπειας και μαχητικού διεκδικητικού λόγου.

Αυτό που έγινε μπορεί να συμβεί ξανά, μπορεί και όχι. Όμως τίποτα δεν μπορεί πια να συμβεί χωρίς να πατάει σε αυτό που έγινε.

Από τους κρατούμενους δεν μπορεί να ζητάει κανείς περισσότερα από όσα τους αναλογούν, αναλογιζόμενος ταυτόχρονα το βαρύ φορτίο που κουβαλούν έτσι κι αλλιώς ως φυλακισμένοι, για το τι έγινε, τι δεν έγινε και τι θα μπορούσε να γίνει. Όμως, αυτό δεν είναι απαγορευτικό για να ειπωθεί πως η ευφυής σύλληψη της σύνθεσης της πενταμελούς Πανελλαδικής Επιτροπής Κρατουμένων έπρεπε να υπήρχε ήδη πριν την απεργία. Πως η απεργία σταμάτησε απότομα με την εξαγγελία των μέτρων από το υπουργείο δικαιοσύνης, τα οποία όχι μόνο έχουν σοβαρότατες ελλείψεις για ορισμένα εκ των αιτημάτων, αλλά ταυτόχρονα τα μέτρα δεν αναφέρονται στα περισσότερα αιτήματα των κρατουμένων. Και τέλος πως είναι παράταιρο πρώτα να σταματάει η απεργία πείνας και ύστερα να βγαίνει το σκεπτικό για τους λόγους που αυτή σταματάει.

Το κίνημα των «εκτός»

Η εποχή που το κίνημα για τις φυλακές έφαχνε να «βρει» τους κρατούμενους φωνάζοντας έξω από τους μαντρότοιχους των φυλακών

με προβάδισμα πάνω στο ζήτημα έναντι των φυλακισμένων, έχει παρέλθει ανεπιστρεπτή. Το μέγεθος της απεργίας πείνας της έδωσε μια και την οριζοντίωσε μια για πάντα. Στην παρούσα φάση δεν είναι το κίνημα αλληλεγγύης που μπαίνει μέσα στις φυλακές και συγκροτεί τους φυλακισμένους σε συλλογική δύναμη, αλλά είναι το κίνημα των κρατουμένων που συγκροτεί το κίνημα αλληλεγγύης στους δρόμους. Παρ' όλη τη ζωντανή και πολυπληθή του παρουσία, το κίνημα αλληλεγγύης δεν αποχωρίστηκε τα δικά του βαρίδια. Ήταν στον πυρήνα του πολιτικό κίνημα, κι αυτό σήμαινε πως θα κατακλυζόταν γρήγορα από ανταγωνισμούς, διεκδικήσεις και επιχειρήσεις διαχείρισης. Παρ' όλη τη φιλαυτία του Δικτύου πως: «η πρωτοβουλία για τα δικαιώματα των κρατουμένων αποτέλεσε το πιο αποτελεσματικό σχήμα τόσο για το κίνημα αλληλεγγύης όσο και για το συντονισμό των κρατουμένων» (στην υγεία μας ρε παιδιά) το κίνημα των κρατουμένων μάλλον ήταν αλλού, άλλες αγωνίες είχε και δεν το ενδιέφερε ποιος λέει ότι το εκπροσωπεί και τι ακριβώς συμβαίνει μεταξύ των αλληλέγγυων. Για να το πούμε αλλιώς: το ποτάμι των απεργιών πείνας και να ήθελε δεν μπορούσε να το διαχειριστεί ΚΑΝΕΝΑΣ.

Όσες απόπειρες διαχείρισης έγιναν δεν εξέθεταν τους κρατούμενους, αλλά αυτούς που το επιχειρούσαν. Την ρωγμή στο κίνημα δεν την έφερε ο Γιωτόπουλος, όπως ανοήτως ακούστηκε, αλλά οι βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ που πριν αλέκτωρ (κρατούμενοι) λαλήσει ήταν ήδη έξω από την υπουργική πόρτα. Τα όσα επακολούθησαν σε αυτό το επίπεδο του πήγαινε-έλα ήταν καταδικασμένα να εγκλωβιστούν στον ίδιο συμβολισμό, έστω κι αν οι προθέσεις ήταν διαφορετικές.

Ακολούθησαν περίεργες συμμαχίες, όχι ως προς την σύνθεση αλλά ως προς τον τρόπο. Άλλα

συνέβαιναν στις συνελεύσεις, άλλα στο δρόμο και άλλα στις συνεντεύξεις τύπου. Η πλειοψηφική αντιεξουσιαστική-αναρχική συνιστώσα μέσα στο κίνημα αλληλεγγύης αδυνατούσε, **εκτός εξαιρέσεων**, να δει το πραγματικό πρόβλημα που έθεταν οι κρατούμενοι. Να πάρει θέση στα 16 αιτήματά τους, να απαντήσει δηλαδή συγκεκριμένα. Χάθηκε μέσα στη γενικότητα προκειμένου να μη «ρεφορμίσει», αφήνοντας τη διαχείριση του συγκεκριμένου στην αριστερά. Ήταν η συνιστώσα που δε σήκωνε δήθεν μύγα στο σπαθί της. Επειδή όμως ο θεός της ιδεολογίας έχει αποθάνει προ πολλού, γρήγορα προσγειώθηκε στην πραγματικότητα κι ό,τι απέμεινε από τη συμμαχία ήταν η βουβαμάρα και το ξενέρωμα της που δεν κάηκαν τα σεντόνια και τα στρώματα στις ταραχές των φυλακών.

Ενώ η απεργία πείνας ήταν μια διαδικασία που είχε τους δικούς της χρόνους και όρους, οι ιδεολόγοι του αφηρημένου περίμεναν την τελική αναμέτρηση που ποτέ δεν ήρθε. Αν κάποιος πει με τι έμειναν στο χέρι θα θεωρηθεί δικαίως σεξιστής, για αυτό καλύτερα να ειπωθεί τι φόραγε στο κεφάλι το στρατόπεδο της ιδεολογίας του αφηρημένου κατά τη διάρκεια αλλά και κατά το τέλος των κινητοποιήσεων...

Και το δια ταύτα

Ο αγώνας των κρατουμένων όχι μόνο δεν ικανοποιήθηκε, όχι μόνο δεν επιλύθηκαν τα ζητήματα που έθεσε, αλλά αποτελεί εφελθτήριο για τη συνέχεια του προκειμένου να αλλάξουν πράγματι οι συνθήκες κράτησης και οι όροι αποφυλάκισης για την εδώ και τώρα αποσυμφόρηση των φυλακών. Σε αυτόν τον αγώνα οι φυλακισμένοι ούτε ήταν, ούτε είναι, ούτε θα είναι μόνοι τους. Στην περίοδο της απεργίας πείνας δημιουργήθηκε η κοινωνική βάση της φωνής τους που έβγαине πίσω από τα κάγκελα. Η σχέση πια είναι στενή και πιο βαθιά από ό,τι ήταν στο παρελθόν.

Το κίνημα αλληλεγγύης οφείλει να θέσει τέρμα και να απαλλαγεί οριστικά από τον αγώνα δρόμου διεκδίκησης των κρατουμένων, με ό,τι αυτό συνεπάγεται στο πεδίο του πολιτικού ανταγωνισμού. Οφείλει να δει στο πρόσωπό τους την ίδια την αγωνία τους για ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ και ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ, και αυτά τα δύο δεν είναι ούτε πρόσχημα για μια νύχτα ούτε εξαγορά για μια τετραετία.

Γρηγόρης Τσιλιμαντός

Ω, Τι Ωραίο Πλιάτσικο!

Μιμούμενη τους πακτωλούς χρημάτων, που δίνονται παγκοσμίως σε χρηματοπιστωτικά ιδρύματα, η ελληνική κυβέρνηση χαρίζει 28 δις στις τράπεζες. Καταμεσής της κοινωνικής ένδειας και των ψίχουλων για το Ταμείο Συνοχής, ο κυβερνητικός εκπρόσωπος δικαιολογεί την ενέργεια, λέγοντας πως τα χρήματα αυτά δίνονται ουσιαστικά στην κοινωνία, αφού οι τράπεζες δεν είναι παρά απλοί μεσάζοντες. Παράδοση και σίγουρα πρωτότυπη αυτή η ερμηνεία του χρηματοπιστωτικού συστήματος από τα καθεστωτικά χείλη. Κοινώς, μας κοροϊδεύουν χοντρά.

Όπως και παντού έτσι και εδώ η τοπική σοσιαλδημοκρατία τριβει τα χέρια της για την κρίση. Η επιστροφή του διαμεσολαβημένου καπιταλισμού είναι ιστορική της ευθύνη, κάτι δηλαδή σαν γαλέρα αλλά με ρυθμούς του δικού της τυμπάνου να δίνουν τον τόνο της εκμετάλλευσης. Η χιάδης αγορά είναι αυτή που φταίει για την κρίση και, προκειμένου να μπει τάξη, αφού μέχρι τώρα στον καπιταλισμό ιδιωτικοποιούνται τα κέρδη, τώρα θα κοινωνικοποιούνται και οι ζημιές. Θα μας εκμεταλλεύονται δηλαδή δύο φορές, μία όταν παράγουμε τον κοινωνικό πλούτο και μία όταν τον «χάνουν». Η κοινοβουλευτική πάλι αριστερά απαντά με τον κλασικό τρόπο: κρατικοποίηση των πάντων. Είπαμε, ο κρατικός καπιταλισμός είναι το πρώτο βήμα για το σοσιαλισμό. Η αυταπάτη ότι η κατάκτηση της κρατικής εξουσίας μετασχηματίζει σε πιο ελεύθερες κοινωνίες καλά κρατεί και στον 21ο αιώνα.

Απέναντι σε αυτό το πλιάτσικο των 28 δις δώρο στο κεφάλαιο τα κινήματα στέκονται κατώτερα των περιστάσεων. Οι κοινωνικές αντιδράσεις είναι δυστυχώς μάλλον υποτονικές. Ίσως επειδή δεν γίνεται άμεσα αντιληπτή η κοινωνική ζημία, ίσως γιατί στους καιρούς που ζούμε η περικοπή δαπανών από την κρατική υγεία και παιδεία για δώρα στο κεφάλαιο και σε όπλα γίνεται αντιληπτή ως νομοτέλεια, ίσως πάλι επειδή οι αλυσίδες του συστήματος (τράπεζες, δάνεια, κατανάλωση) μας δένουν πολύ περισσότερο από ό,τι μπορούμε να φανταστούμε, ώστε το συμφέρον για την επιβίωση του χρηματοπιστωτικού συστήματος να γίνεται και δικό μας συμφέρον.

Ούτε κρατισμός ούτε «φιλελευθερισμός» λοιπόν. Η αξιοπρέπεια μπορεί σήμερα να περνά μόνο μέσα από τις συλλογικές μας αντιστάσεις και μακριά από τις αποτυχημένες συνταγές του κρατισμού και του καπιταλιστικού «φιλελευθερισμού». Συλλογικές αντιστάσεις για τη διεκδίκηση της λήψης των αποφάσεων, όχι από κάστες, τάξεις, πρωτοπορίες και εξουσίες, αλλά αμεσοδημοκρατικά, από την ίδια την κοινωνία. Σε ένα απαρχαιωμένο πολιτικό σύστημα, που αδυνατεί να εκφράσει τις ανάγκες μας και καταστρέφει τις ζωές μας και τη φύση, είναι ανάγκη να συγκροτούμε το εναλλακτικό με δομές μη-ιεραρχίας και άμεσης δημοκρατίας σήμερα για μία ελεύθερη κοινωνία αύριο.

Αντώνης Μπούμας**Προϋπολογισμός 2009:****Κέρδη + Αναδιάρθρωσεις = Φτώχεια + Ανεργία + Εκμετάλλευση**

Σε αναμονή του ξεσπάσματος των συνεπειών της κρίσης μέσα στο 2009, ο κατατιθέμενος οριστικός Προϋπολογισμός του επόμενου έτους οξύνει τις κοινωνικές και οικονομικές ανισότητες για μισθωτούς, συνταξιούχους και τοπικές κοινωνίες (1,7 δισεκατομμύρια ευρώ χρωστάει το κράτος, από το 1998, στους δήμους). Την ίδια στιγμή, οι 27 της Ε.Ε. και η G20 αποφάσισαν έως και την υπερρύθμιση των αγορών με κρατικό παρεμβατισμό και ενίσχυση του κεντρικού ρόλου του ΔΝΤ. Εκτός η Ελλάδα από τη «χαλάρωση» του Συμφώνου Σταθερότητας και Ανάπτυξης της Ε.Ε. που σημαίνει επικρότηση του νεοφιλελεύθερου μοντέλου των τελευταίων δεκαετιών και άρα περισσότερες επεκτατικές καπιταλιστικές αναδιարθρωσεις με ιδιωτικοποιήσεις, ένταση της εκμετάλλευσης και συσσώρευση χρήματος από ένα νέο σαφάρι ληστείας του κοινωνικού πλούτου. Μια πολιτική που προανήγγειλε ο Αλογοσκούφης από το βήμα του 19ου συνεδρίου του Ελληνοαμερικανικού Εμπορικού Επιμελητηρίου. Σε παράλληλους δρόμους κινείται και η κεντροαριστερά (ΠΑΣΟΚ, ΣΥΝ). Οι διαχειριστικές της προτάσεις για την αντιμετώπιση της κρίσης, που τα ίδια τα αφεντικά δημιούργησαν, στοχεύουν στη διάσωση του συστήματος. Παράλληλα, τα αρπακτικά του ΣΕΒ καλούν την κυβέρνηση για επιπρόσθετα μέτρα ώστε να υπάρχει ρευστότητα στις αγορές, ενώ ο Πρόεδρος της ΓΣΕΕ δεν βλέπει αρνητικά(!) τη στήριξη των τραπεζών με 28 δις ευρώ, αρκεί, λέει, να γίνει με όρους.

Η κρατική κυβερνητική πολιτική που διαπερνά όλο τον Προϋπολογισμό του 2009 δεν δίνει κανένα ιδιαίτερο βάρος για την αποτροπή της αύξησης της ανεργίας, της ακρίβειας, της φτώχειας και της περιβαλλοντικής καταστροφής. Απεναντίας, προωθεί ένα νέο προστατευτικό μανδύα για τις επιχειρήσεις, με νέα αναπτυξιακά μέτρα/κίνητρα και δέσμη ιδιωτικοποιήσεων, που αυξάνουν την καπιταλιστική ανάπτυξη και κερδοφορία. Συγκεκριμένα, αυξάνονται τα έσοδα από φόρους σε 7,1 δις ευρώ, ενώ οι μισθοί καθλώνονται εξαιτίας της μη τιμαριθμοποίησης της φορολογικής κλίμακας. Παγωμένες παραμένουν οι δαπάνες για υγεία (2,5% του ΑΕΠ) και Παιδεία (~2,8% του ΑΕΠ). Η κοινωνική ασφάλιση υποχρηματοδοτείται, τα ασφαλιστικά ταμεία παρουσιάζουν έλλειμμα της τάξης των 3,4 δις και τα περιουσιακά τους στοιχεία έχουν μειωθεί κατά 22% τα δύο τελευταία χρόνια, με αποτέλεσμα να ξανατεθεί η κινδυνολογία για τη βιωσιμότητα του κοινωνικοασφαλι-

στικού συστήματος και άρα και ενός νέου αντισφαλιστικού νόμου. Το Ταμείο πρόνοιας των δημοσίων υπαλλήλων χρειάζεται 500 εκατ. ευρώ ώστε να καταβάλει εφάπαξ σε 15.000 συνταξιοδοτηθέντες υπαλλήλους, ενώ το πολυδιαφημισμένο «ταμείο κατά της φτώχειας» ενισχύθηκε με μόλις 350 εκατ. ευρώ από τα υποσχόμενα 500 εκατ. και οι υποσχέσεις για αυξήσεις στις συντάξεις του ΟΓΑ και στο επίδομα του ΕΚΑΣ αποδείχθηκαν αέρας κοπανιστός... Δεν περιλαμβάνονται καν στον προϋπολογισμό!

Παράλληλα η κυβέρνηση, εν μέσω κρίσης, θωρακίζει το κράτος για τον έλεγχο των τοπικών κοινωνιών, επιταχύνοντας τις διαδικασίες για την εφαρμογή του Καποδίστρια 2 με ένα ακόμα τεράστιο οικονομικό κόστος. Οι ασθενέστερες οικονομικές τάξεις ξανά στο «κρεβάτι του Προκρούστη» με λιτότητα, νέους φόρους, κτηματοσήμο για 4 εκατομ., αύξηση των επιτοκίων για στεγαστικά και καταναλωτικά δάνεια -παρά το γεγονός ότι για τρίτη φορά η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα μείωσε τα επιτόκια στο 3,25% από 4,25% που ήταν πριν ένα μήνα- αυξήσεις 7,6 % σε λιπάσματα, πετρέλαιο, αέριο, αύξηση των τιμών των φαρμάκων, τελών κυκλοφορίας και διοδίων.

Σε πανελλαδική έρευνα της Palmos Analysis, έξι στους δέκα Έλληνες (59%) έχουν ήδη βιώσει την οικονομική κρίση και 90.000 ματαίωσαν τη λήψη στεγαστικού δανείου. Ενδεικτική για την κατάσταση των εργαζομένων είναι η μεγάλη έρευνα της VPRS, που έγινε το διάστημα 14/6 έως 10/7/2008, σε μισθωτούς του δημόσιου και ιδιωτικού τομέα και ανέρ-

γους. Πρώτο μείζον πρόβλημα η ακρίβεια (56%), και η ανεργία (52%). Απορρίπτουν το ασφαλιστικό Ρέππα-Πετραλιά σε ποσοστό 70% και είναι κατά των ιδιωτικοποιήσεων (59% για λιμάνια, 58% για ΔΕΗ, ΕΛΤΑ, 54% για ΟΤΕ, 52% για Ολυμπιακή). Η γενιά των 700 ευρώ αποτελεί το 25% των μισθωτών, ενώ το 9% των μισθωτών (252.063) σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα εργάζονται με μπλοκάκι. Το 43% έχει μισθό 550-1.000 ευρώ (3 στους 4 κάτω από 1.500 ευρώ), ενώ το 13% αμείβεται πολύ κάτω από τη Συλλογική Σύμβαση Εργασίας και κάνει δεύτερη δουλειά (το 84% ανασφάλιστοι και 57% με «μαύρα»). Τέλος, το 53% πληρώνει δόσεις και πιστωτικές κάρτες και το 55 % έχει ελάχιστη ή καμιά απολύτως εμπιστοσύνη στα συνδικάτα.

Στη σημερινή κοινωνική πραγματικότητα που ζούμε, εκείνο που **προέχει είναι η οργάνωση και ο συντονισμός ακηδεμόνευτων και αδιαμεσολάβητων κοινωνικών και εργατικών αντιστάσεων και αγώνων.** Ωστε την κρίση να την πληρώσουν το κράτος και το κεφάλαιο και όχι οι ασθενέστερες οικονομικές τάξεις. Είναι προφανές ότι οι 24ωρες απεργίες -τουφεκίες στον αέρα- των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ, όπως η πανεργατική απεργία στις 10 Δεκέμβρη, αποτελούν κοροϊδία για όλους τους εργαζόμενους. Μοναδική διέξοδος και απάντηση στους κρατούντες η Γενική Απεργία διάρκειας με προοπτική συμβολής της σ' ένα διευρυμένο σχέδιο κοινωνικών αντιστάσεων και συγκρούσεων με καταλήψεις, συλλαλητήρια και άμεσες συλλογικές δράσεις.

Θοδωρής Θεοδωρόπουλος**1 Δεκεμβρίου
2008**

σαν σήμερα πριν 10 χρόνια.... ο μεγαλύτερος αμερικανικός πετρελαϊκός όμιλος EXXON και ο δεύτερος στον τομέα αυτό, MOBIL, ανακοίνωσαν στη Νέα Υόρκη ότι συγχωνεύονται με πρόβλεψη απολύσεων 9.000 ατόμων.

Το τέλος του κόσμου όπως τον ξέρουμε

Ακούμε πλέον διαρκώς για την κρίση και αρχίζουμε να αισθανόμαστε τα προεόρτια μιας σταδιακής κοινωνικής κατάρρευσης, που τα πρώτα της σημάδια έχουν εκδηλωθεί εδώ και καιρό. Έχουμε τονίσει επανειλημμένα την αδυναμία του συστήματος να δημιουργήσει θετικές ταυτότητες, την πρόσδεση της μεσαίας τάξης όχι με οικονομικούς όρους αλλά με το φόβο. Έχουμε αναλύσει τη διάλυση όλων των οργανισμών διευθέτησης του μεταπολέμου, την απαξίωση των μηχανισμών ενσωμάτωσης εκπροσώπησης. Μας είναι λοιπόν οικεία η αδυναμία της κυριαρχίας για μια συνεκτική απάντηση. Αυτό συμβαίνει γιατί η κρίση δεν είναι οικονομική αλλά εξόχως πολιτική. Είναι μια πραγματικά δομική κρίση που ξεφεύγει πολύ από τη μαρξιστική ανάλυση των κυκλικών κρίσεων. Διότι για πρώτη φορά το σύστημα αδυνατεί να ανταποκριθεί στις σύγχρονες κοινωνικές ανάγκες, χάνει τη δυνατότητά του να ορίζει τα όρια της ευημερίας. Τελειώνει η ισχύς του αξιώματος ότι κάθε άτομο που ενεργεί για το προσωπικό του συμφέρον μεγιστοποιεί, ως μέλος μιας συλλογικότητας ατόμων, τη συλλογική ευημερία. Ο καπιταλισμός έχει επιζήσει, παράγοντας διαρκώς θετικές ταυτότητες, επαναστατικοποιώντας τους ίδιους τους όρους της ύπαρξής του στη βάση μιας αδιάκοπης ανάπτυξης. Η ιδεολογία της προόδου είναι ζωτικής σημασίας. Αυτή η διαρκής υπόσχεση σαπίζει, αυτή η σημαντική έλλειψη πλεονάσματος πλήττει την ίδια την ικανότητα της εξουσίας να στοχεύεται. Ο καπιταλισμός και ο άνθρωπος είναι πλέον έννοιες ασύμβατες.

Παρόλα αυτά, βλέπουμε μια τεράστια κινητικότητα αποκατάστασης του πυρήνα του συστήματος με διαρκείς συνόδους που στην ουσία συγκροτούν μια παγκόσμια διακυβέρνηση, με την αναγωγή του κράτους σε σωτήρα και τη δημιουργία προσδοκιών από μια εκλογή στις ΗΠΑ. Ξεκινώντας από το τέλος, η επικράτηση του Ομπάμα ήταν μονόδρομος για την ελίτ των ΗΠΑ. Διότι ο συμβολισμός που επιτυγχάνει είναι τρομερός: Δεν είναι τόσο ότι διασφαλίζει την εκ νέου ενεργοποίηση του Αμερικάνικου ονείρου, μια σημειολογική ενοποίηση φυλετική και ταξική, αλλά ότι εξασφαλίζει μια αυτονόμηση του ηγέτη από κάθε έλεγχο, μετατρέποντας το πρόσωπο από φορέα σε ουσιαστική πολιτική πρόταση. Ο Ομπάμα επέβαλε την παράκαμψη των θεσμικών μορφών επικοινωνίας και χρηματοδότησης (μνημειώδης η ικανότητα συγκέντρωσης τεράστιων ποσών από μικρές προσφορές στο internet). Αυτό δεν έφερε στο προσκήνιο το διαλυμένο δημόσιο χώρο, αλλά πρόσφερε τη δυνατότητα στο σύστημα να επεκτείνει εκ νέου την κατάσταση εκτάκτου ανάγκης με θετικούς όρους. Γι αυτό ο Ομπάμα έσπευσε να διασφαλίσει τη συνέχεια του πολιτικού κατεστημένου με την ανακοίνωση του υπουργικού συμβουλίου. Τραπεζίτες επικεφαλής της οικονομίας, ρεπουμπλικάνος στο υπουργείο άμυνας. Χωρίς εμφανή ιδεολογική αναφορά απλώς προσπαθεί να ανασυστήσει την εμπιστοσύνη της μεσαίας τάξης, να αμβλύνει τις γωνίες του Μπους ώστε να μπορέσει να διαπραγματευτεί εκ νέου.

Οι ενέσεις ρευστότητας, από την άλλη, είναι η προσπάθεια

διατήρησης του πυρήνα του συστήματος χωρίς ουσιαστικές αλλαγές, κοινωνικοποιώντας όχι πλέον το ρίσκο αλλά την ίδια τη ζημιά. Αυτές οι ηλιθιότητες περί ακραίου καπιταλισμού είναι μια σοβαρή απολογητική γραμμή. Φυσικά όλοι ήξεραν τι έκαναν και δεν ήταν τίποτα το ακραίο, το σύστημα είχε εντάξει κάθε ανθρώπινη δραστηριότητα στο εμπόριο και αυτοί διαχειρίζονταν την επέκταση αυτή. Έπρατταν ως σαν το χρήμα, η υλική του πραγματικότητα να ήταν η άμεση ενσάρκωση του πλούτου. Αφού η παραγωγική διαδικασία είχε συγκεκριμένα περιθώρια, αυτή η πολιτική "πρόσφερε" απεριόριστες δυνατότητες. Ο καπιταλισμός έχει ως άμεση λύση τη δημιουργία των όρων μιας παγκόσμιας διακυβέρνησης, μακριά από κάθε, έστω και στοιχειώδη, έλεγχο. Αυτό εξυπηρετεί και η επαναφορά του κράτους ως σωτήρια επιλογή. Για όσους δεν θυμούνται, το κραχ του 1929 δεν επιλύθηκε από μια κεϋνσιανή πολιτική αλλά από την έκρηξη του Β παγκοσμίου πολέμου. Το κράτος; Είχε ήδη τον ρόλο της στρατιωτικοποίησης των κοινωνιών, της παραγωγής της σιωπής. Τώρα συμβάλλει σε μια κινεζικοποίηση του συνόλου των "δημοκρατιών". Ξαναγυρίζουμε στην απαίσια ιδέα του Χέγκελ περί μη ιστορικότητας του κράτους, που υπερβαίνει την κοινωνία ως ιδεώδες αύλο πνεύμα.

Εκεί που οφείλουμε να επικεντρωθούμε είναι η πλήρης απουσία του κοινωνικού υποκειμένου. Η αριστερά προσπαθεί να διαχειριστεί την ρύθμιση της κοινωνικής συνοχής, θεωρεί ότι το τέλος του νεοφιλελευθερισμού θα μας δώσει τη δυνατότητα της έλλογης διαχείρισης της συλλογικής μας αβεβαιότητας. (Στη σοβαρή εκδοχή, και όχι σε εκείνη που θεωρεί την έλευση του κομμουνισμού προ των πυλών). Πανηγυρίζουν, λοιπόν, για το κράτος ξεχνώντας ότι αυτό συνιστά τον πλήρη διαχωρισμό από την κοινωνία. Δεν αντιλαμβάνονται ότι εφόσον η πίστη υποστηρίζει τη φαντασίωση που ρυθμίζει την κοινωνική πραγματικότητα, η έλλειψή της αποσυνθέτει όλο τον κοινωνικό ιστό. Δίνεται για πρώτη φορά η δυνατότητα αμφισβήτησης του συνόλου των επιλογών της κυριαρχίας. Γι' αυτό πρέπει να συγκροτηθούν κινήματα χωρίς ιδεολογικές αυταρέσκειες που θα επιλέγουν την ρήξη και τον αδιαμεσολάβητο αγώνα. Που θα έχουν ξεκάθαρο ότι το δημόσιο δεν είναι ούτε κρατικό ούτε ιδιωτικό και η επανάκτησή του είναι κομβικής σημασίας.

Φιλήμονας Πατσάκης

christmass
crisesmass
massmass
by cocacola
corporation

ΤΩΡΑ ΜΕ ΤΗΝ ΚΡΙΣΗ μην περιμένεις χοντρό χαμογελαστό παππού που πίνει κόκα-κόλα στη καμινάδα σου... μπορείς όμως ακόμα να δημιουργήσεις στο σπίτι ψευτοχαρούμενη-γκλάμουρ-κιτς ατμόσφαιρα. Έχουμε εορταστική καταθλιψούλα σαν indy καταναλωτές ή μήπως απλή καταθλιψούλα σαν κανονικοί άνθρωποι;

Όποια κι αν είναι η δικιά μας κατάθλιψη απλή ή εορταστική, μας την σπάει ή όχι ο αγιοβασίλης και τα χριστουγεννιάτικα φωτάκια, τα Χριστούγεννα είναι και φέτος εδώ και όλοι οι ανά τον κόσμο χριστιανοί (και όχι μόνο) μέσα σε θρησκευτική κατάνυξη (που την είδες τη θρησκευτική ρε φίλε) θα νιώσουν το πνεύμα των Χριστουγέννων (λαϊκ Σκρουτζ) και θα γεμίσουν τα μπαλκόνια τους λαμπάκια κι αγιοβασιλίδες που σκαρφαλώνουν. Θα κάνουν πλιάτσικο στα καταστήματα θα δουν στην τιβί χιλιοπαιγμένες χριστουγεννιάτικες κωμωδίες, και συγκινητικές ιστορίες από αδικημένους της ζωής που αυτές τις άγιες μέρες δεν έχουν να αγοράσουν γαλοπούλα μέρες που είναι - έτσι για να μη λέμε μόνο πως καταναλώνουμε... να σκεφτούμε και λίγο το διπλανό μας... τον έχει και στην τηλεόραση.

Και όσο κι αν λέμε πως δεν γουστάρουμε Χριστούγεννα και τέτοια, πως κάτι μας πιάνει τέτοιες μέρες και θέλουμε να μείνουμε μόνοι, στο τέλος κάτι άλλο θα μας πιάσει και θα κλείσουμε τραπέζι σ' ένα καλό μπαράκι ή πίστα και θα παρουμεδώσουμε ένα σκασμό δωράκια και όλα αυτά πώς; Που δεν υπάρχει μία...

Με όπλο λοιπόν την καλή μας τύχη, το κακό χιούμορ και την καταθλιψούλα μας θα πάμε στην τράπεζα για ένα απλό εορτοδάνειο (άγιες μέρες που είναι...) αλλά θα πάρουμε (δε γκρέιτ ουάν) μόνο λύπη και απογοήτευση γιατί οι τράπεζες ήταν απόλυτες: ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΕΟΡΤΟΔΑΝΕΙΑ ΦΕΤΟΣ (έχει μείνει κάνα ψιλό στην κάρτα)

Μωράκι μου, φέτος έχει κρίση και αν το καλύτερο αντικαταθλιπτικό ήταν το σόπινγκ όπως λένε και οι τραπεζίτες, φέτος θα επικρατήσει η επιστήμη της ιατρικής, οπότε φάε κάνα πρόζακ όπως λένε και οι γιατροί...

written by: v.sonan

Ο «τυχαίος» θάνατος ενός Δημοσιογράφου

Στις 15/11/08 έφυγε στα 55 του χρόνια, ο δημοσιογράφος ελεύθερος ρεπόρτερ, Γιώργος Κοιλιαρης. Αγωνιστής, Αλληλέγγυος, Σύντροφος και φίλος, έδωσε την ύστατη μάχη για την αλήθεια και την αλληλεγγύη του έμπρακτα στους κατατρεγμένους στις επαρχίες του Αφγανιστάν, συνοδεύοντας ανθρωπιστική βοήθεια (ιατροφαρμακευτική περίθαλψη του Δήμου Αθηναίων).

Σε ένα περίεργο για πολλούς ατύχημα με αυτοκίνητο της αποστολής, τραυματίστηκε σοβαρά διάγοντας την τελευταία του περιπέτεια εξαιτίας της άθλιας συμπεριφοράς και περίθαλψης, που του επεφύλαξαν οι κρατούντες Έλληνες και ξένοι στο Αφγανιστάν. Η μεταφορά του στο ΚΑΤ στην Ελλάδα, λίγες ημέρες μετά, θα γινόταν ένα θρίλερ ιατρικής ανεπάρκειας και εγκληματικής αδιαφορίας, που θα στοίχιζε στο Γιώργο, την όποια αποκατάσταση της υγείας του. Σε συνεχή καταστολή και με μηχανική υποστήριξη διατηρήθηκε στη ζωή 39 ημέρες.

Με το Γιώργο τελευταία είχαμε βρεθεί σε ελεύθερο ρεπορτάζ «ζωντανό» στην Κορινθία, στις φωτιές του 2007, τη στιγμή που εθελοντικό σώμα πολιτών, έδινε τη μάχη να κρατήσει τις φλόγες μακριά απ' το πανέμορφο δάσος του Σοφικού, όταν οι πυροσβέστες αδυνατούσαν να τις ελέγξουν. Με την άνεση του λόγου της αλήθειας που πίστευε ως είδηση, άφησε να βγουν στη ΝΕΤ τα λόγια μας για την ανάγκη για οργάνωση των πολιτών απ' τα κάτω και την άχρηστη διαμεσολάβηση του κράτους και των υπηρεσιών του για την αντιμετώπιση των πυρκαγιών.

Με την ίδια άνεση που εκμαίευε την αλήθεια και στις εκπομπές που είχε κάνει για την Οικολογική Γεωργία στο παρελθόν, όπου δεν μείωσε διόλου τον καταγγελτικό λόγο για τις πολυεθνικές των χημικών και μεταλλαγμένων προϊόντων και δεν φτώχευσε το όραμα για φυσική ζωή έξω από τις πόλεις.

Αγαπούσε τη φύση και ονειρευόταν μια φάρμα δικιά του, αγαπούσε τη θάλασσα και τις καταδύσεις, αλλά πιο πολύ την ανάγκη του για αληθινή ανθρώπινη επικοινωνία και επαφή. Έζησε τους πολέμους της εποχής μας βιωματικά, πονώντας με τον ανθρώπινο πόνο και έγινε πολλές φορές ο στόχος στους κυρίαρχους. Στο ΙΡΑΚ, πρόπερσι, έχασε σχεδόν την ακοή του από το ένα αυτί, χτυπημένος από μαγνητική βόμβα.

Ο Γιώργος ήταν πλέον στόχος για πολλούς. Ίσως και από τότε που ήταν απ' τους λίγους δημοσιογράφους που υποστήριζαν τους έγκλειστους του χημείου '85. Ο Γιώργος δεν ήταν «ενσωματωμένος» δημοσιογράφος, και ήταν με μπλοκάκι και ανασφάλιστος. Παρ' όλα αυτά ήθελε να είναι ελεύθερος από συμβάσεις και όρια και έτσι έμεινε.

Γιώργο Κοιλιαρη, θα σε θυμόμαστε,

Σαν Δημοσιογράφο, που δεν ήταν ούτε αλήτης, ούτε ρουφιάνος της εξουσίας.

Ένας φίλος αγρότης από την Κόρινθο.

Τέλος

Φόβος και παράνοια στο διαδίκτυο

1). Η Γαλλική Γερουσία υπερψήφισε σχέδιο νόμου σύμφωνα με το οποίο θα παρακολουθείται η διαδικτυακή κίνηση των χρηστών και θα διακόπτεται η σύνδεση των πειρατών.

2). Φρένο στη γερμανική Wikipedia(1) βάζουν τα δικαστήρια της Γερμανίας έπειτα από μήνυση πολιτικού που θεώρησε ότι δυσφημείται.

3). Γονείς σε απόγνωση απαγορεύουν στα παιδιά τους την πρόσβαση στο διαδίκτυο.

4). Εργοδότες στο όνομα της ασφάλειας του δικτύου μπλοκάρουν την πρόσβαση στους εργαζόμενους σε διάφορες σελίδες.

5). Το δημόσιο πανεπιστήμιο της Τυνησίας επενδύει στην αγορά πανάκριβων συστημάτων για την πάταξη της διακίνησης μουσικών αρχείων την ίδια στιγμή που υπάρχει έλλειψη διδασκόντων.

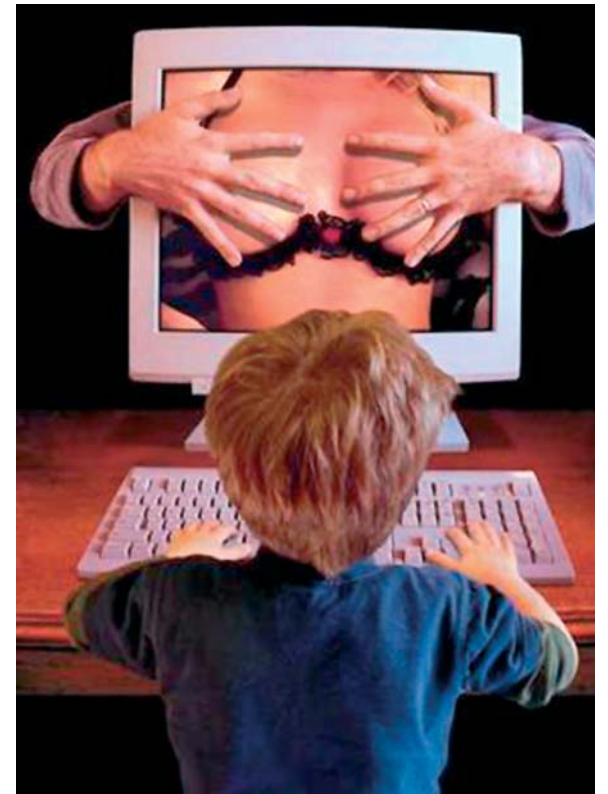
6). Τα τουρκικά δικαστήρια απαγορεύουν την πρόσβαση στο Youtube(2) εξαιτίας ενός αμφιλεγόμενου βίντεο για τον Κεμάλ.

7). Η δικτυακή αστυνομία του Πεκίνου αριθμεί 40.000 άτομα των οποίων η κύρια αρμοδιότητα είναι να καταγράφουν τη συμπεριφορά των χρηστών.

Τα παραπάνω δείχνουν ένα και μόνο πράγμα: την αμηχανία και τον πανικό της εξουσίας (οποιασδήποτε μορφής) όταν συνειδητοποιεί την αδυναμία της να ελέγξει απόλυτα τους υποτελείς της. Και σε αυτή την περίπτωση τα πληρώνει το μέσο.

Τα μέτρα τουλάχιστον ανούσια και τα αποτελέσματα διασκεδαστικά: στην 1η περίπτωση οι παροχείς ίντερνέτ θα μείνουν χωρίς πελάτες, στη 2η οι χρήστες θα δρομολογούνται στην "απαγορευμένη ζώνη" πληκτρολογώντας 5 χαρακτήρες παραπάνω, στην 3η τα παιδιά θα χρησιμοποιούν το ίντερνέτ του γείτονα κ.ο.κ. Ευτυχώς, πάντα θα υπάρχει η πίσω πόρτα που θα γελοιοποιεί όσους προσπαθούν να εφαρμόσουν τέτοιες τακτικές.

Κακά τα ψέματα: το ίντερνέτ ξενίζει γιατί ακριβώς προσβάλλει την ιδέα της εξουσίας. Η γνώση δεν είναι κτήμα λίγων αυθεντιών που τις πωλούν στους πολλούς αδαείς. Αντίθετα, τα άτομα αυθόρμητα σχηματίζουν ομάδες που συνθέτουν τη γνώση και διαμοιράζονται ό,τι μπορεί

να ψηφιοποιηθεί (κείμενα, εμπειρίες, συναισθήματα, τραγούδια). Όλοι είναι εκτεθειμένοι και κανένας δεν είναι υπεράνω κριτικής. Ο σεβασμός κερδίζεται και δεν είναι μεταφυσική απόρροια κάποιου ρόλου.

Ας το πάρουμε απόφαση. Το "πολιτισμένο" ίντερνέτ που ορέγεται ο Σαρκοζύ δεν υφίσταται κι ούτε το θέλουμε. Το ίντερνέτ δεν είναι κάτι εκτός κοινωνίας. Είναι προϊόν της κοινωνίας. Κι αποτελεί το ίδιο μια κοινωνία. Με όλα τα καλά κι όλα τα κακά της. Και κάτι παραπάνω: είναι ένα εργαλείο στα χέρια του καθενός να εκφραστεί. Τι έχει να πει, δικό του θέμα. Αν θα το ακούσουμε, δικό μας. Σίγουρα πάντως όχι των κάθε λογής κηδεμόνων μας.

Σοφία Παπαγιαννάκη

1. ελεύθερου περιεχομένου δικτυακή εγκυκλοπαίδεια στην οποία τα άρθρα μπορούν να προστεθούν και ν' αλλάξουν από τον καθένα.
2. διαδικτυακός τόπος που επιτρέπει την αποθήκευση, αναζήτηση και αναπαραγωγή ψηφιακών ταινιών

Ο Δημήτρης Πουλικάκος για τεχνικούς λόγους απουσιάζει από αυτό το τεύχος, επιστρέφει στο επόμενο. Και για να μην ξεχνιόμαστε ΤΙ ΤΟΥΣ ΚΟΙΤΑΤΕ ΡΕ;!!!

**3 Δεκεμβρίου
2008**

σαν σήμερα πριν 10 χρόνια.... η μεγαλύτερη ως τώρα καθίζηση στο έργο του Μετρό σημειώθηκε στη Δάφνη. Ο μετροπόντικας "Δάφνη" έπεσε σε σαθρό έδαφος που δημιουργήθηκε λόγω διαρροών αγωγού της ΕΥΔΑΠ, με αποτέλεσμα να προκαλέσει καθίζηση της τάξης των έξι με οκτώ εκατοστών στο οδόστρωμα. Την ίδια μέρα, οι 11 Κεντρικές Τράπεζες των χωρών της ζώνης του Ευρώ ανακοίνωσαν για πρώτη φορά συντονισμένη μείωση των τιμών των βασικών επιτοκίων τους, με αποτέλεσμα να εναρμονισθούν στο 3%, εξαιρουμένης της Ιταλίας, όπου η τιμή ήταν 3,5%.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ:

Η μάχη παραμένει ανοιχτή...

Ενάμιση χρόνο περίπου μετά το ξέσπασμα του φοιτητικού κινήματος του 2006-2007, η κατάσταση στα πανεπιστήμια εξακολουθεί να παραμένει ζοφερή. Παρόλη τη δυναμική του κινήματος, η μάχη για τις τροποποιήσεις στο χώρο των ανώτατων σχολών είναι ανοιχτή.

Έχουν γραφεί και λεχθεί πολλά για τη νίκη ή την ήττα του φοιτητικού κινήματος με βάση τη σημερινή πραγματικότητα στις σχολές. Η αλήθεια όμως από αυτό το δίπολο βρίσκεται κάπου στη μέση. Η πρωταρχική αιτία της δημιουργίας και συσπείρωσης του κινήματος ήταν αναμφισβήτητα ο νόμος-πλαίσιο και το άρθρο 16, ένα συνολικό μεταρρυθμιστικό πακέτο αλλαγών που προωθεί η κυριαρχία ώστε να επιτύχει, με

θεσμική πλέον κατοχύρωση, την παρέμβαση του κεφαλαίου και της αγοράς στην εκπαίδευση. Παρόλη την αρχικώς φαινομενική νίκη, οι κρατούντες μεθοδευμένα και από την πίσω πόρτα προσπαθούν τμηματικά να περάσουν τις διατάξεις του νομοσχεδίου. Ήδη η αξιολόγηση θα εφαρμοστεί πιλοτικά σε ορισμένες σχολές, το άσυλο γίνεται αντικείμενο συνεχούς επαναδιαπραγμάτευσης και ο κατάλογος συνεχίζει με τα συγγράμματα, τις εκλογές πρυτάνεων κ.τ.λ. Η αδυναμία των συλλόγων να απαντήσουν σε αυτές τις πρακτικές είναι εμφανής.

Το κίνημα του '06-'07 παρόλη την πλήρη απομόνωσή του από όλες τις πολιτικές δυνάμεις κατάφερε να βγει από την αφάνεια και τα αδιέξοδα του και να κινητοποιήσει αρκετά μεγάλη μερίδα των φοιτητών, οι οποίοι βλέποντας όχι μόνο την επιχειρούμενη αναδιάρθρωση αλλά και την ευρύτερη απονομηματοδότηση της ζωής τους πήραν μέρος σε αυτόν αγώνα προσπαθώντας να

κρατήσουν το αδιαμεσολάβητο της παρουσίας τους σε αυτόν.

Αυτό όμως που δεν πραγματώθηκε είναι το άνοιγμα ενός ευρύτερου διαλόγου πάνω στο ζήτημα της παιδείας εν γένει, αδυναμία που ήταν έκδηλη και τα αποτελέσματά της φαίνονται τώρα στην απάθεια που κυριαρχεί στους φοιτητικούς συλλόγους. Οι παρακαταθήκες ενός τέτοιου διαλόγου θα μπορούσαν να λειτουργήσουν προωθητικά για τη συνέχεια του αγώνα ενώ η αδυναμία σύνδεσης με άλλα κινήματα και ειδικότερα με αυτά των δασκάλων και των μαθητών απομόνωσαν τους φοιτητές και περιόρισαν τις προϋποθέσεις για νικηφόρα αποτελέσματα.

Ερχόμενοι στο σήμερα και στον εφησυχασμό που κυριαρχεί στις σχολές είναι επιτακτική ανάγκη οι τροποποιήσεις που περνούν τμηματικά κράτος και κεφάλαιο να μπλοκαριστούν στην πράξη ώστε να μην καταστεί δυνατή η λειτουργία τους.

Εάν καταφέρουν να περάσουν τις αναδιαρθρώσεις με αυτόν τον τρόπο τότε τα πράγματα θα είναι δυσκόλως αναστρέψιμα.

Η αριστερά πλέον έχει δείξει τα όρια και τις προθέσεις της ενώ πολλά τμήματα του αντιεξουσιαστικού χώρου δεν κατάφεραν να απεγκλωβιστούν από ξεπερασμένα ιδεολογήματα και να συμβάλουν αποφασιστικά στη διεύρυνση της μάχης για την παιδεία (σε πολλές περιπτώσεις το ίδιο το κίνημα τους ξεπέρασε). Δε ξέρω αν είναι τώρα η ώρα του απολογισμού του φοιτητικού κινήματος, μιας και τίποτα δεν τελείωσε ακόμα, αλλά σίγουρα υπάρχει ανάγκη δημιουργίας ενός οργανωμένου, ελευθεριακού και ριζοσπαστικού ρεύματος στις σχολές που θα καταφέρει να δημιουργήσει αντιστάσεις μέσα στους φοιτητικούς συλλόγους αλλά και, ξεπερνώντας τις όποιες ιδεολογικές αγκυλώσεις, να προχωρήσει σε επιθετική ρήξη με την υπάρχουσα κατάσταση.

Νίκος Κατσιαούνης

Κατάληψη του σχολείου-κέντρου των τυφλών παιδιών (KEAT)

ο κ. Θωμάς Σωτηρίου πρόεδρος του σωματείου εργαζομένων KEAT.

Εδώ και μια δεκαετία το κράτος δεν δίνει λεφτά για να έχουν οι τυφλοί μαθητές βιβλία, τροφή, θέρμανση, δωρεάν μεταφορά στο ειδικό για αυτούς σχολείο της Καλλιθέας. Χαρακτηριστικό για την απαξίωση των τυφλών από το κράτος είναι ότι έχει σταματήσει εδώ και χρόνια να πληρώνει τους μισθούς από τον κρατικό κορβανά στον οποίο όλοι συμμετέχουμε και τους πληρώνει πουλώντας την παρουσία του KEAT! Ενώ οι παπάδες συνεχίζουν να πληρώνονται από τα χρήματα των φορολογουμένων πολιτών!

Το κράτος και σε αυτήν την περίπτωση αυθαιρετεί κατά της κοινωνίας και, ασκώντας την πιο βάρβαρη εξουσία, καταργεί και αυτό το ειδικό για τυφλούς τυπογραφείο του Κέντρου Εκπαίδευσης και Αποκατάστασης Τυφλών αλλά και άλλες υπηρεσίες του.

Οι γονείς και κηδεμόνες των τυφλών μαθητών, οι εργαζόμενοι στο KEAT, πιστεύουν ότι στόχος του κράτους είναι η διάλυση του μοναδικού κρατικού κέντρου για τυφλούς. Με την εδώ και ένα μήνα κατάληψη του Ειδικού Σχολείου Καλλιθέας διεκδικούν αποκλειστικά δημόσια δωρεάν αναβαθμισμένη πρόνοια και ειδική αγωγή, διεύρυνση του ρόλου του KEAT στην εκπαίδευση και αποκατάσταση των τυφλών. Άμεση κάλυψη από τον κρατικό προϋπολογισμό των αναγκών λειτουργίας του KEAT.

Από την Καλλιθέα μας έρχεται ένα σπουδαίο πολιτικό και κοινωνικό μήνυμα. Γονείς και εργαζόμενοι μας χτυπάνε το καμπανάκι μιας πολιτισμικής κατάρρευσης. Θα μείνουμε απαθείς;

Νίκος Ιωάννου

EJÉRCITO ZAPATISTA DE LIBERACIÓN NACIONAL.
MÉXICO.

Octubre del 2008.

A: Greek Newspaper Babylonian.
Grecia, Planeta Tierra.

De: Subcomandante Insurgente Marcos.
Chiapas, México.

Reciban los saludos de los hombres, mujeres, niños y ancianos del EZLN y el mío propio.

Como ya lo habíamos adelantado, l@s zapatistas pensamos que ahora (tal vez también desde antes) existe una rabia frente a todo lo que está pasando, tanto en nuestro país como en el mundo. Esta rabia no es un simple coraje o un rencor, sino que tiene dos elementos esenciales: es una rabia que es consecuencia de la dignidad agredida y es una rabia que es creativa, es decir, apunta a la transformación de la situación.

Vemos también que son muchas las diferencias entre estas dignas rabias que vemos, escuchamos y sentimos. No sólo en lo obvio (la geografía), también en el modo y en el rumbo, destino, velocidad y ritmo de sus andares. Sin embargo, pensamos que tienen algo en común: el agresor, el que provoca esa rabia, es el mismo: un sistema, el capitalista, que destruye, sobre todo, dignidades.

Por eso vino nuestra idea de hacer una especie de encuentro, un espacio donde esas rabias se encontraran, se conocieran, se aprendieran, se relacionaran. L@s zapatistas mexican@s hemos llamado a este espacio "FESTIVAL MUNDIAL DE LA DIGNA RABIA" y pensamos que la presencia de ustedes y vuestra organización, su oído y su palabra, es necesaria.

Por eso queremos invitarlos a que participe en este Festival de la Digna Rabia que se celebrará en la Ciudad de México, D.F. y en la Chiapas zapatista, del 26 de diciembre del 2008 al 5 de enero del 2009.

Esperamos que puedan asistir.

Vale. Salud y que las ideas encuentren y se encuentren.

Desde las montañas del Sureste Mexicano.

Sergio Rodríguez Lazcano
Subcomandante Insurgente Marcos.
México, Octubre del 2008.

P.D.- Anexa a la presente, el compañero Sergio Rodríguez Lazcano, director de la revista Rebeldía, les hará llegar una carta con los detalles del evento.

Ωμοφαγία – Αλτρουισμός – Αλληλεγγύη

Luther Blisset

Ωμοφάγοι κατά την αρχαιότητα υπήρξαν αρκετά βαρβαρικά φύλλα. Αίτιο της τελετουργίας της ωμοφαγίας κατά την επικρατούσα άποψη ήταν η πεποίθηση του ανθρώπου ότι καταναλώνοντας το ωμό κρέας του θύματος της θυσίας οικειοποιείτο τη δύναμη και τις ιδιότητές του. Πρόκειται για έναν αρχαϊκό τρόπο απόκτησης και μια μορφή εκδήλωσης του "έχειν".

Στη σύγχρονη εποχή η ωμοφαγία διείσδυσε με οικολογικό τρόπο και προσφέρεται σα λύση στο πολύμορφο κίνημα των χορτοφάγων (για εμπλουτισμό γνώσεων).

Στην πολιτική η ωμοφαγία είναι προσδιορισμένη κατ' αντιστοιχία με τους βάρβαρους χρόνους, αφού απαιτεί τα ίδια χαρακτηριστικά όπως θυσία, βουλμία, ανυπομονησία στη θέα του αίματος. Αίτιο της τελετουργίας της ωμοφαγίας στους νεότερους χρόνους, στην πολιτική, τα προσχήματα που ποικίλουν. Πότε ο αλτρουισμός, πότε η ευαισθησία, πότε η αλληλεγγύη, πότε η καθαρότητα κι άλλα ανάλογα πότε...

Είναι άσκοπο σήμερα να προσπαθεί ο ωμοφάγος να κρύβεται πίσω από το δάχτυλο του και τούτο διότι η κοινωνία είναι πλήρως ανεκτική και δε χρειάζονται προσχήματα. Παρόλ' αυτά δυστυχώς η έλλειψη θάρρους οδηγεί σε προσχηματικές υπερβολές τα άτομα αυτά.

Θα αναφέρω ένα παράδειγμα με πρόσχημα την αλληλεγγύη και στην προσπάθεια του ωμοφάγου να μην αποκαλυφθεί. Στο παράδειγμα αυτό δεν τα καταφέρνει. Άρα το παράδειγμα είναι διδακτικό προς αποφυγή, να μη μείνει ένας μελλοντικός ωμοφάγος με τη μπουκιά στο στόμα, όπως έμεινε ο ωμοφάγος του παραδείγματός μας.

• **Ωμ:** "Το υποκείμενο το έχω. Είναι έτοιμο να ξεσηκωθεί. Του προτείνω να το διαχειριστώ. Αλληλεγγύη. Η λέξη κλειδί. Αυτό δέχεται. Το βάζω στην τσέπη μου. Το διαπραγματεύομαι. Με ποιους; Σε ποια τιμή; **ΓΙΑ ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ; Ή ΓΙΑ ΤΕΣΣΕΡΑ ΧΡΟΝΙΑ;** Και τα δύο καλύτερα αν γίνεται."

Λόγω του πυρετού που προκαλεί η όρεξη της ωμοφαγίας ξεχνιούνται οι ωμοφάγοι, εφησυχάζονται. Λησμονούν τελείως το πρόσχημα. Τότε συνέβη ότι συμβαίνει σε αυτές τις περιπτώσεις.

• **Υπ:** "**ΑΣΤΟ ΦΙΛΕ...ΘΑ ΔΩ ΤΙ ΜΠΟΡΩ ΝΑ ΚΑΝΩ ΜΟΝΟΣ ΜΟΥ.**" Σε αυτή την περίπτωση λέμε ότι η μπουκιά έμεινε στο στόμα και ο ωμοφάγος έφυγε πεινασμένος.

Υ.Σ. Υπάρχουν και άλλα συμπτώματα στην ωμοφαγία που έχουν τα ίδια προσχήματα. Είναι η τυμβωρυχία, η υπεραξία

...σε μια επόμενη "Βαβυλωνία".

Luther Blisset

Ο αγώνας συνεχίζεται...

Πρόσφατος είναι ο μεγαλειώδης αγώνας των φυλακισμένων για ανθρώπινες συνθήκες διαβίωσης και ατομικά, πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα. Αγώνας που διατήρησε στο ακέραιο το πνεύμα και την ηθική της εξέγερσης, που πηγάζει από τον ιδρυματικό και καταπιεστικό χαρακτήρα των φυλακών και απέδειξε έμπρακτα ότι η αστική νομιμότητα -το διαρκές έγκλημα των κρατούντων- δεν είναι η μοναδική κυρίαρχη ηθική.

Γιατί ποιοι στ' αλήθεια είναι οι πραγματικοί ένοχοι;

Οι οικονομικά ασθενέστεροι που βρέθηκαν στη φυλακή επειδή χρωστάνε στο κράτος ή οι κεφαλαιούχοι και τα κρατικά λαμόγια που συνεχίζουν να ληστεύουν νόμιμα τον κοινωνικό πλούτο; Οι τοξικομανείς-θύματα των αδιεξόδων της αστικής δημοκρατίας και του κοινοβουλευτισμού ή η συντεχνία των μεγαλοναρκοεμπόρων και μπάτσων που διακινούν μεγάλες ποσότητες ναρκωτικών; Οι εξαθλιωμένοι, οι φτωχοδιάβολοι των δυτικών προαστίων, οι αθίγγανοι και οι μετανάστες, που βιώνουν τον κοινωνικό αποκλεισμό, την ανεργία, τον ρατσισμό και οδηγούνται στη μικροπαραβατικότητα ή οι ατσαλάκωτοι πολιτικοί απατεώνες και ρασοφόροι αργυρώνητοι παπάδες που είναι αναμεμιγμένοι στα ποικίλα πολιτικοοικονομικά σκάνδαλα;

Σήμερα που η κοινωνία αντιλαμβάνεται την ενοχή όλου του επίσημου πολιτικού φάσματος και διακρίνει τις αιτίες της πλειοψηφίας (αν όχι όλων) των ανθρώπινων εγκλημάτων -εξαιτίας της διαιώνισης των κοινωνικών και οικονομικών ανισοτήτων, με την ιεραρχική διαίρεση της κοινωνίας σε εξουσιαστές και εξουσιαζόμενους να κατέχει τα πρωτεία- η εξόντωση των, χωρίς στοιχειώδη δικαιώματα, κρατουμένων αποτελεί υποκρισία και βαρβαρότητα από την πλευρά της πολιτικής και αστυνομικοδικαστικής εξουσίας. Αντίληψη που οι φυλακισμένοι-θύματα του εκμεταλλευτικού και καταπιεστικού καθεστώτος οφείλουν να θυμούνται σε κάθε δίκαιη εξέγερση και αγώνα τους. Όπως και το ότι όλοι οι σύγχρονοι εξουσιομανείς, που ενίοτε φορούν την προβιά της κεντροαριστερής «ευαισθησίας» (βουλευτές και συνοδοιπόροι τους) και χωρίς κανέναν ενδιασμό ποδηγετούν αγώνες και συνειδήσεις, είναι εξίσου ένοχοι μ' αυτούς που βγήκαν απ' τη μεγάλη μάζα του λαού. Γιατί κονιορτοποιούν κάθε απελευθερωτικό αγώνα που δεν συνάδει με τα πολιτικά συμφέροντά τους.

Μ' αυτήν την έννοια δεν είναι καθόλου παράξενο ιστορικό γεγονός ότι, σε κάθε λαϊκή εξέγερση και κοινωνική επανάσταση, η άμεση και φυσική εκδήλωση της λαϊκής οργής στρεφόταν πρώτα εναντίον τους. Όχι μόνο εξαιτίας της θέσης τους στην κοινωνική ιεραρχία ή της κατοχής μεγάλης ατομικής-πνευματικής ιδιοκτησίας (το φυσικό επακόλουθο του κράτους, που είναι και συνάμα και υπόβαθρό του), αλλά κυρίως λόγω της εξαπάτησης και του πολιτικάντικου τυχοδιωκτισμού τους.

Τάκης Σκούρκος

Τεκτόνων τεκταινόμενα

Το σύμπλεγμα Μπάγιεβιτς: Η επιστροφή του γυρισμού

Αυτό που μου αρέσει τελικά, μωρό μου, με τους οπαδούς είναι ότι είναι αμετανόητοι. Αυτό το «δεν ξεχνώ». Δε με νοιάζουνε ρε φίλε τα φράγκα και η λογική, έχω καρδιά που πληγώνεται και δεν ξεχνά. Ο Ντούσαν έρχεται στη Φιλαδέλφεια για τρίτη φορά. Ποιος θα το περίμενε; Αυτή η χώρα φαίνεται πως έχει παράδοση στα come back. Λίγο αυτό το DNA της φυλής, λίγο το ότι δεν έχουμε και πάγκο, όλο τα ίδια και τα ίδια πρόσωπα. Έλεος πια, μπουχτίσαμε. Καραμανλής, Παπανδρέου και πάλι Καραμανλή και πάλι Παπανδρέου. Λες να είχαν δίκαιο τελικά οι αρχαίοι που έβλεπαν το χρόνο κυκλικό; Μόνο που πολλές φορές η ιστορία επαναλαμβάνεται ως φάρσα. Βασιλιάς Κωνσταντίνος, Βενιζέλος, αποκατάσταση Ζαχαριάδη. Ο κύκλος δεν έκλεισε. Έχουμε και τους καινούργιους. Κοκοδήμος, Δαϊλάκης ποιος ξέρει πού θα κλείσει ο κύκλος. Τα είδαμε όλα; Ίσως να είχε δίκαιο τελικά ο αεκτζής δεσμοφύλακας του Κορυδαλλού στη γνωστή ταινία. Μπροστά στο άψυχο σώμα τού πρόσφατα αποθανόντα ναρκομανή, ο έγκλειστος φοιτητής ιατρικής λέει: «ο μεγαλύτερός μου φόβος ήταν να μη μου πεθάνει κανένας ασθενής στα χέρια». Και ο δεσμοφύλακας απαντά ατάραχος παίζοντας με το μπεγλέρι του: «Εμένα ξέρεις ποιος είναι ο μεγαλύτερος φόβος της ζωής μου; Μη γυρίσει ο Τροχανάς στη Φιλαδέλφεια». Ακούστε που σας λέω. Μη μασάτε. Δεν τα είδαμε όλα. Η Ντόρα δεν έγινε ακόμα prime minister Έχετε το όπλο παρά πόδας!!!

αμανές

**4 Δεκεμβρίου
2008****πριν 20 χρόνια.... η ΕΣΣΔ πραγματοποίησε πυρηνική δοκιμή στο αρχιπέλαγος του
Αρκτικού Ωκεανού, Νοβάγια Ζέμλια.**

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Το Κίνημα αλληλεγγύης πιό κοντά στους φυλακισμένους

Ένα χρόνο πριν, κρατούμενοι πολλών φυλακών εξεγείρονται από το πρωί της Δευτέρας 23/4/07, απέχουν από το συσσίτιό τους και αρνούνται να επιστρέψουν στα κελιά τους, διεκδικώντας ανθρώπινες συνθήκες διαβίωσης και μείωσης των ποινών. Χωρίς κανένα περιθώριο διαπραγμάτευσης, διατάχθηκε η βίαιη καταστολή των εξεγέρσεων. Πραγματοποιήθηκε εισβολή των δυνάμεων των ΜΑΤ, με τις γνωστές μεθόδους τους και χρήση δακρυγόνων σε κλειστούς χώρους, με αποτέλεσμα δεκάδες κρατούμενοι να μεταφερθούν στα νοσοκομεία των φυλακών. Άλλη μια εξέγερση και άλλη μια φορά τα ίδια αποτελέσματα. Αδιαλλαξία της εξουσίας, άγρια καταστολή από την αστυνομία, και τέλος επιβολή εκδικητικών πειθαρχικών και μεταγωγών από τους ανθρωποφύλακες σε όσους σήκωσαν το ανάστημά τους.

Αυτή τη φορά όμως κάτι άλλαξε. Οι κρατούμενοι οργανώθηκαν, και μαζί με το κίνημα αλληλεγγύης ετοιμάστηκαν για την επόμενη μάχη. Οργανώνονται, δημιουργούν δίκτυα επικοινωνίας μέσα και έξω από τις φυλακές, ενώ οι αλληλέγγυοι πραγματοποιούν σειρά ενημερωτικών εκδηλώσεων σε όλη την Ελλάδα.

Εδώ και καιρό ένα τελεσίγραφο στέλνεται από τους φυλακισμένους προς το Υπουργείο Δικαιοσύνης με σκοπό να ανοίξει ένας διάλογος για την κατάσταση μέσα στα ελληνικά κολαστήρια. Το Υπουργείο όμως έδειξε πλήρη αδιαφορία.

Στις αρχές Νοέμβρη 2008 το τελεσίγραφο έληξε και έτσι ο αγώνας άρχισε.

Όπως είχαν ανακοινώσει οι ίδιοι οι κρατούμενοι, ο αγώνας τους είχε τρία βήματα: την αποχή συσσιτίου, την απεργία πείνας και τέλος τη μαζική εξέγερση. Έτσι, μέσα σε μια εβδομάδα 10.000 κρατούμενοι και κρατούμενες (από τους 14.000 συνολικά) μπήκαν στο δρόμο του αγώνα. Στις 3/11 ξεκίνησαν με την αποχή συσσιτίου και στη συνέχεια στις 7/11 με την απεργία πείνας αγωνίστηκαν ενάντια στην αθλιότητα των φυλακών και την αδιαφορία του υπουργείου Δικαιοσύνης.

Τα ΜΜΕ απέκρυψαν συστηματικά αυτόν τον αγώνα και πουθενά σχεδόν δε πρόβαλαν τα 16 γενικά αιτήματα των αγωνιζόμενων φυλακισμένων, αλλά και τα δεκάδες επί μέρους για κάθε φυλακή.

Το κίνημα αλληλεγγύης πορεύτηκε στο πλευρό των κρατουμένων με μια σειρά από συγκεντρώσεις, πορείες, αντιπληροφόρηση και άμεσες δράσεις. Επίσης κάποιες δράσεις αλληλεγγύης έγιναν και στο εξωτερικό σε ελληνικές πρεσβείες.

Λίγο πριν τα πράγματα φτάσουν στη τρίτη φάση των κινητοποιήσεων, το υπουργείο δικαιοσύνης

μέσα από κάποιες εσπευσμένες εμφανίσεις των εκπροσώπων του στα ΜΜΕ, προσπάθησε να εκτονώσει το κλίμα. Έτσι, υποχώρησε σε λίγα από τα γενικά αιτήματα των φυλακισμένων, ενώ δεσμεύτηκε να εκπληρώσει μακροπρόθεσμα κάποια ακόμη.

Πάντως, ο ίδιος ο υπουργός Σωτήρης Χατζηγάκης αρνήθηκε αλαζονικά να συναντηθεί με την πενταμελή Πανελλαδική Επιτροπή Κρατουμένων, ενώ την ίδια στιγμή δέχτηκε δυο φορές να συζητήσει τα αιτήματα με διάφορους αυτόκλητους διαπραγματευτές της κοινοβουλευτικής αριστεράς, προκειμένου να φανεί προς τα έξω πως δεν είναι αδιάλλακτος.

Οι αγωνιζόμενοι κρατούμενοι με ανακοίνωσή τους τη 18η μέρα αγώνα (21/11/08) και μπροστά στις εξαγγελίες και τα τεχνάσματα του υπουργείου αποφάσισαν την αναστολή της απεργίας πείνας, αλλά όχι και του αγώνα. Αναφέρουν μεταξύ άλλων:

“Το νομοσχέδιο που καταθέτει στη Βουλή το υπουργείο Δικαιοσύνης αφορά λίγα από τα αιτήματά μας. Ο υπουργός οφείλει να υλοποιήσει τις δεσμεύσεις του για την άμεση αποφυλάκιση του αριθμού των κρατουμένων που εξαγγέλλει και παράλληλα να προχωρήσει σε συγκεκριμένα μέτρα που θα αφορούν το σύνολο των αιτημάτων μας. Εμείς οι κρατούμενοι αυτό το νομοσχέδιο το αντιμετωπίζουμε σαν ένα πρώτο βήμα, αποτέλεσμα του αγώνα μας και της αλληλεγγύης της κοινωνίας, αλλά δεν μας καλύπτει, δεν λύνει τα βασικά προβλήματά μας.

Με τον αγώνα μας διεκδικήσαμε πάνω από όλα την αξιοπρέπεια μας. Και αυτή την αξιοπρέπεια δεν τη χαρίζουμε σε κανέναν υπουργό και σε κανένα δεσμοφύλακα. Δεν θα ανεχτούμε καμία αυθαιρεσία, καμία εκδικητική μεταγωγή, κανένα εκφοβιστικό πειθαρχικό. Είμαστε όρθιοι και θα μείνουμε όρθιοι.

Απαιτούμε από τη Βουλή να προχωρήσει στην ολοκληρωτική κατάργηση του ορίου των 4/5 στις ποινές για διάφορα αδικήματα, στην κατάργηση της άθροισης των πειθαρχικών ποινών και στην επέκταση των ευνοϊκών διατάξεων για τις άδειες και την υφ' όρον απόλυση σε όλες τις κατηγορίες καταδικασμένων. Ακόμα, απαιτούμε οι γενικόλογες εξαγγελίες του υπουργού Δικαιοσύνης για τη βελτίωση των συνθηκών στις φυλακές να γίνουν νόμος μέσα στους επόμενους τρεις μήνες.”

Τώρα πια μένει να δούμε τη φερεγγυότητα των εξαγγελιών του υπουργείου...

Επίσης με πρωτοβουλία συγγενών κρατουμένων και αλληλέγγυων δημιουργήθηκε ταμείο αλληλεγγύης (αρ. λογαριασμού: Εθνική Τράπεζα 216/349037-81) για την ενίσχυση του αγώνα των κρατουμένων.

Τίποτα δε τέλειωσε... η αλληλεγγύη σε όσους κρατούμενους ορθώνουν το ανάστημά τους και η άμεση δράση ενάντια στη βαρβαρότητα του θεσμού των φυλακών συνεχίζεται. Μέχρι την τελική κατάργηση κάθε συστήματος που θα τιμωρεί όσους γεννήθηκαν άνθρωποι και ζουν σαν άνθρωποι, ενώ συγχρόνως θα επιβραβεύει όσους γεννήθηκαν άνθρωποι αλλά ζουν ως παράσιτα εις βάρος της κοινωνίας.

Δάνης Πατμανίδης

ΑΘΗΝΑ: ... για μια κοινωνία χωρίς φυλακές αύριο!

«Υπάρχουν δύο κατηγορίες ανθρώπων: αυτοί οι οποίοι γεννιούνται άνθρωποι, ζουν σα γουρούνια και πεθαίνουν σαν τα σκουλήκια και υπάρχει μια άλλη κατηγορία ανθρώπων οι οποίοι γεννιούνται άνθρωποι ζουν σαν άνθρωποι και ελπίζουν κάποια στιγμή να σας χαιρετίσουν σαν άνθρωποι»

Β. Πάλλης,

έγκλειστος πολίτης στις φυλακές Χίου.

Από την τηλεφωνική παρέμβαση στο Nosotros

Για άλλη μια φορά οι κρατούμενοι εξεγείρονται. Αυτή τη φορά με ποιοτικά χαρακτηριστικά πρωτόγνωρα. Έδρασαν σαν πολίτες ξεπερνώντας ρόλους και σχέσεις που παράγονται στη φυλακή. Οι κρατούμενοι αυτοοργανώνονται, δημιουργούν την πανελλαδική επιτροπή κρατουμένων και διατυπώνουν 16 αιτήματα σε πανελλαδικό επίπεδο. Ξεκινάνε αποχή συσσιτίου με συμμετοχή πάνω από 10.000 κρατουμένων η οποία εξελίσσεται σε απεργία πείνας με την πρωτοφανή αυτή μαζικότητα να συνεχίζεται για όλες τις μέρες της απεργίας.

Η Αντιεξουσιαστική Κίνηση δεν ανακάλυψε το ζήτημα των φυλακών το 2008. Σαν μέρος του κινήματος αντίστασης από το 1980 μέχρι σήμερα, το ζήτημα των φυλακών ήταν κομβικό σημείο παρέμβασης και η γενεσιουργός αιτία αυτού του κινήματος.

Γνωρίζοντας η Α.Κ. από το καλοκαίρι την επικείμενη κινητοποίηση μέσα στις φυλακές, βρίσκεται σε συνεχή επικοινωνία με τους κρατούμενους πάνω στο ζήτημα της κωδικοποίησης των αιτημάτων. Δημιουργείται η Κραυγή Ελευθερίας σαν ένα ποιο ευέλικτο σχήμα το οποίο αποτελεί τον κόμβο επικοινωνίας μεταξύ διάφορετικών φυλακών - π.χ. ανακοινώνει σε όλες τις φυλακές την ημερομηνία έναρξης της αποχής συσσιτίου, διακινεί τα αιτήματα, στα οποία είχαν ενσωματωθεί και τα αιτήματα περί τριετούς αμνηστευσης και κατάργησης των 4/5, αιτήματα τα οποία αποτέλεσαν τον πυρήνα της δράσης της Α.Κ. από το 2006 όσον αφορά το ζήτημα των φυλακών.

Η Κραυγή Ελευθερίας αποστέλλει σε όλες της φυλακές τα 16 αιτήματα που αποφασίστηκαν από τους κρατουμένους και τις διευθύνσεις αποστολής των υπογραφών. Καθώς και την ημερομηνία εκκίνησης.

Η Κραυγή Ελευθερίας ανέλαβε και έκανε με επιτυχία τη δημοσιοποίηση στα Μέσα των αιτημάτων, τον αριθμό των υπογραφών, των αριθμών πρωτοκόλλου αλλά και την κατάσταση εντός των τειχών τις μέρες των κινητοποιήσεων.

Από τις 30 Οκτώβρη, η Κραυγή Ελευθερίας παρεμβαίνει με κείμενο και μικροφωνική στα επισκεπτήρια καλώντας τους συγγενείς στις εκδηλώσεις και τις κινητοποιήσεις.

Στις 7 Νοεμβρίου, γίνεται στην κατάμεστη αίθουσα του ελεύθερου κοινωνικού χώρου Nosotros εκδήλωση για τα αιτήματα των φυλακισμένων και την κατάσταση στις φυλακές, όπου εκτός των ομιλητών (Γ. Κούρτοβικ, δικηγόρος - μέλος του Δικτύου για τα πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα, Β. Καρύδης, εγκληματολόγος - καθηγητής πανεπιστημίου, Φ. Πατσάκης,

μέλος της Κραυγής Ελευθερίας) παρεμβαίνουν τηλεφωνικά οι κρατούμενοι Β. Πάλλης και Μ. Μακρυγιάννης.

«...ο ρεαλισμός που δεν πάει πέρα από την μύτη είναι πιο επικίνδυνος από την πιο ξέφρενη φαντασίωση, γιατί είναι τυφλός. Προσωπικά δεν έχω καμία αμφιβολία ότι η φυλακή δεν θα αργήσει να βρει τη θέση της στο ιστορικό μουσείο της ποινικής καταστολής, δίπλα στη γκιλοτίνα και τα μηχανήματα των βασανιστηρίων. Ο diabolus machina της ιερής εξέτασης όπου έβαζαν τις μάγισσες είναι σήμερα ο έγκλειστος άνθρωπος.

Άλλωστε η ύπαρξη του θεσμού διατηρεί στη ζωή με έμμεσο τρόπο (άτυπα και κατά συνέπεια ποιο βάρβαρα, και χωρίς καμιά εγγύηση) και τους δυο αναχρονιστικούς θεσμούς που αναφέρθηκαν. Εννοώ την επιβολή της θανατικής ποινής (αυτή τη φορά χωρίς πρόβλεψη και δίκη, στο βαθμό που ο αριθμός θανάτων, αυτοκτονιών κ.λπ. στους χώρους εγκλεισμού είναι σκανδαλώδης) αλλά και τις συνθήκες του εγκλεισμού που συχνά πληρούν τους όρους του ορισμού των βασανιστηρίων όπως έχουν οριστεί από την Επιτροπή του Συμβουλίου της Ευρώπης (CPT) η οποία και έχει τεκμηριώσει επανειλημμένες εκθέσεις για την κατάσταση στη Ελλάδα.

Ο εγκλεισμός, κατά συνέπεια, αντί να υποκαταστήσει τις βάρβαρες σωματικές ποινές φαίνεται ότι τις περικλείει και τις διαιωνίζει, ιδιαίτερα αν σκεφτούμε το καθεστώς απομόνωσης που εξακολουθεί να υφίσταται, και προσεγγίζει με πολύ πραγματικούς όρους την έννοια της σωματικής ποινής...»

Από την εισήγηση του **Β. Καρύδη** στην εκδήλωση στο Nosotros

Την Πέμπτη 13 Νοεμβρίου, η Πρωτοβουλία για τα δικαιώματα των κρατουμένων και η Πρωτοβουλία αναρχικών ενάντια στις φυλακές διοργανώνουν διαδήλωση με συμμετοχή πάνω από 1.500 ατόμων.

Στις 17 Νοέμβρη, η Αντιεξουσιαστική Κίνηση με μεγάλη συμμετοχή κόσμου (πάνω από 1.500 άτομα υπό συνεχή βροχή) διαδηλώνει με κεντρικό πανό αλληλεγγύης στον αγώνα των φυλακισμένων.

Στις 20 Νοεμβρίου σταματά η απεργία πείνας. Ο αγώνας όμως συνεχίζεται.

Στις 20 και 21 Νοεμβρίου γίνεται από την Κοινή Δράση Αλληλεγγύης 48ωρη παράσταση διαμαρτυρίας έξω από το Υπουργείο Δικαιοσύνης.

Στις 26 Νοεμβρίου, ο αγώνας των φυλακισμένων συνεχίζεται... Από την Κοινή Δράση Αλληλεγγύης στον αγώνα των φυλακισμένων διοργανώνεται διαδήλωση αλληλεγγύης στους φυλακισμένους με συμμετοχή 1.000 ατόμων.

Την Τετάρτη 3 Δεκεμβρίου θα πραγματοποιηθεί εκδήλωση από την Κοινή Δράση Αλληλεγγύης στον αγώνα των φυλακισμένων, για τη συνέχεια του αγώνα και την κριτική του κινήματος έως τώρα.

Βαγγέλης Νάνος

ΤΟ ΝΕΟ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ ΤΟΥ Κ. ΧΑΤΖΗΓΑΚΗ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΗ Ή ΕΚΤΟΝΩΣΗ;

"Όπωςδήποτε πρέπει να ασχοληθούμε με το ζήτημα των συνθηκών διαβίωσης των φυλακών. Θα δω τα αιτήματα των φυλακισμένων, αλλά ταυτόχρονα πρέπει να προστατέψω και την κοινωνία." Αυτή ήταν η απάντηση του υπουργού Δικαιοσύνης κ. Χατζηδάκη και πίσω από αυτή την πρόταση σύρθηκαν οι εκφραστές της σύγχρονης κεντροαριστερής αντίληψης που θέλει και την πίτα ακέραια και το σκύλο χορτάτο. Οι μάχες όμως στο κοινωνικό – πολιτικό πεδίο δεν κερδίζονται όταν έχεις στο μυαλό σου τις αναλύσεις των προεκλογικών γκάλοπ και την αφηρημένη από πολιτικής σκοπιάς έννοια της "κοινής γνώμης".

Η πρωτόγνωρη ευρύτητα των κινητοποιήσεων των φυλακισμένων και το νομοσχέδιο που κατέθεσε ο κ. Χατζηδάκης παρουσιάζουν μια δυσαναλογία που παραδόξως εμφανίστηκε ως νίκη, κυρίως των αυτόκλητων διαμεσολαβητών. Αυτό αποτελεί τεράστιο πολιτικό ολίσθημα των τελευταίων και το κείμενο που ακολουθεί το αποδεικνύει περίτρανα.

Του Κώστα Παπαδάκη

Μέλους του Δ.Σ. του Δ.Σ.Α. και της Επιτροπής του Δ.Σ.Α. για το σωφρονιστικό σύστημα

Το Υπουργείο δεν εκπόνησε νομοσχέδιο για τα ναρκωτικά ούτε για την βελτίωση των συνθηκών κράτησης στις φυλακές. Ενέταξε ορισμένες μεταβατικές διατάξεις εμβόλιμα σε νομοσχέδιο με τον τίτλο «Κύρωση και εφαρμογή της σύμβασης του Συμβουλίου της Ευρώπης για την προστασία των παιδιών κατά της γενετήσιας εκμετάλλευσης και κακοποίησης».

Είναι οξύμωρο το γεγονός ότι σε ένα νομοσχέδιο το οποίο διευρύνει τις αξιόποινες πράξεις και εκτοξεύει στα ύψη τα απειλούμενα όρια ποινών περιλαμβάνονται και διατάξεις οι οποίες κατά τις εξαγγελίες του Υπουργού, υπηρετούν την αποποινικοποίηση, την εκλογίκευση των ορίων ποινών και την βελτίωση των συνθηκών κράτησης στις ελληνικές φυλακές.

Οι λίγες και αποσπασματικές διατάξεις θα προκαλέσουν μία προσωρινή αποσυμφόρηση των φυλακών. Και όχι της έκτασης που εξαγγέλλει ο Υπουργός, έκταση την οποία αποφεύγει να αποδείξει και αρνείται να θέσει υπό τον έλεγχο των κοινωνικών φορέων.

ΤΙ ΔΕΝ ΠΡΟΒΛΕΠΕΙ ΤΟ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ

Το νομοσχέδιο δεν προβλέπει κανένα μέτρο ικανοποίησης των αιτημάτων των κρατουμένων για :

- Τριετή «αμνήστευση» των εκτινόμενων ποινών, αίτημα δίκαιο αφού όλοι συννομολογούν την αυστηρότητα των ποινών τα τελευταία χρόνια.
- Για κατάργηση της αθροιστικής σώρευσης του χρόνου παραγραφής των πειθαρχικών ποινών.
- Για μείωση χωρίς εξαίρεση του ανωτάτου ορίου προσωρινής κράτησης.

- Για το άβατο στις φυλακές και τη δυνατότητα κοινωνικού ελέγχου από κοινωνικούς φορείς ή την εκπροσώπησή τους στα συμβούλια φυλακών.

- Για υποθέσεις ναρκωτικών, καθώς καμία από τις προτάσεις του Ο.ΚΑ.ΝΑ. του ΚΕ.Θ.Ε.Α. και του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών δεν έχει συμπεριληφθεί στο νομοσχέδιο.

Το νομοσχέδιο αρνείται να θεσπίσει την άμεση αποσυμφόρηση των φυλακών από καταδίκους για πλημμελήματα των οποίων οι ποινές τους ή τα μη εκτιθέντα υπόλοιπα είναι εξαγοράσιμα, χωρίς την εξαγορά τους και με βεβαίωση στην αρμόδια Δ.Ο.Υ.

Το αίτημα αυτό είχε τεθεί από την «Επιτροπή για το σωφρονιστικό σύστημα του Δ.Σ.Α» εν όψει της έναρξης της κινητοποίησης στις φυλακές. Αν και είχε γίνει δεκτό από τους νομικούς αποκρουόταν από τους εκπροσώπους του Υπουργείου με γραφειοκρατικά επιχειρήματα (διαδικασία βεβαίωσης στις αρμόδιες Δ.Ο.Υ. του ποσού της εξαγοράς, δυσχέρεια έκδοσης Α.Φ.Μ.)

Στην ίδια συνεδρίαση είχαν τεθεί τα ζητήματα της αύξησης του ανωτάτου ορίου μετατροπής και αναστολής των πλημμεληματικών ποινών από τρία χρόνια σε πέντε.

Αντί αυτού προτιμήθηκε μία μερική μείωση των υπολοίπων των ποινών έως πέντε χρόνια που ήδη εκτίονται.

- Την έλλειψη ρύθμισης για την καθιέρωση της τοξικομανίας ως ιδιώνυμου ελαφρυντικού για την τέλεση κάθε αδικήματος υπό την επήρεια ναρκωτικών ουσιών.

- Καμία ρύθμιση για επέκταση της υπαγωγής στις δυνατότητες προνομιούχας ποινικής αντιμετώπισης, αναστολής εκδίκασης και έκτισης των ποινών για εξαρτημένους από ναρκωτικές ουσίες που παρακολουθούν θεραπευτικά προγράμματα και εκκρεμούν εναντίον τους δίκες για άλλα αδικήματα πλην ναρκωτικών.

- Δεν ικανοποιεί το αίτημα θέσπισης τεκμηρίου τοξικομανίας για όσους έχουν παρακολουθήσει επιτυχώς θεραπευτικό πρόγραμμα απεξάρτησης.

- Δεν υλοποιεί την Ευρωπαϊκή Οδηγία για τη θέσπιση ορίων ποινών στα ναρκωτικά.

- Δεν πραγματοποιεί καμιά ευνοϊκή μεταβολή στα προβλεπόμενα από τη νομοθεσία πλαίσια ποινών.

ΤΙ ΠΡΟΒΛΕΠΕΙ ΤΟ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ

Όσον αφορά τις ρυθμίσεις του νομοσχεδίου κατά κεφάλαια και επί μέρους έχουμε να παρατηρήσουμε (ενδεικτικά) τα εξής:

1) ΔΙΕΥΡΥΝΣΗ ΑΝΤΙ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟΥ

Με την τροποποίηση για τα ναρκωτικά διευρύνει τις περιπτώσεις ποινικοποίησης και χαρακτηρισμού ως εμπορίας ναρκωτικών προσθέτοντας στους διακινητές και εκείνον ο οποίος «αποστέλλει ή παραδίδει υπό οποιεσδήποτε συνθήκες, αποθηκεύει ή παρακαταθέτει ναρκωτικά ή μεσολαβεί σε κάποια από τις πράξεις αυτές».

Η ρύθμιση αυτή είναι προβληματική δεδομένου ότι εξισώνει εκείνον ο οποίος διαμεσολαβεί περιστασιακά με τον έμπορο ναρκωτικών και ποινικοποιεί τις προσωπικές σχέσεις με απειλή κάθειρξης ελάχιστης διάρκειας 10 ετών.

2) «ΜΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΑΞΗ + ΜΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ»

Με το επιπρόσθετο άρθρο για τα ναρκωτικά επεκτείνεται η πρόβλεψη για απειλή αυξημένων ποινών για εμπορία ναρκωτικών και εκ του αποτελέσματος, με κριτήριο ότι η ποσότητα ναρκωτικών είναι μεγάλη ή προκάλεσε σημαντικές βλάβες σε τρίτο πρόσωπο ή στην υγεία πολλών ατόμων.

Συνεπώς υπάρχει διεύρυνση της ποινικής στόχευσης του νομοθέτη.

Εάν ο νομοθέτης πιστεύει ότι υπάρχουν ναρκωτικά, τα οποία δεν προκαλούν σημαντικές σωματικές βλάβες γιατί δεν τα αποποινικοποιεί;

3) ΟΙ ΤΡΟΜΟΝΟΜΟΙ ΞΑΝΑΡΧΟΝΤΑΙ

Με το ίδιο άρθρο συνδέεται η διακίνηση ναρκωτικών με την εγκληματική δραστηριότητα άρθρων, όπως αυτά διαμορφώθηκαν με τους τρομονόμους.

Συντηρείται νομοθετικά το ιδεολογικοπολιτικό πλαίσιο νομιμοποίησης της εξαίρεσης των πλαισίων ποινών, που τυχόν θα θεσπιστούν στο μέλλον, χαμηλότερα από τα υπάρχοντα και της διαφυγής τους σε υψηλότερα απειλούμενα πλαίσια ποινών στις περιπτώσεις που κατά την κρίση της αστυνομίας, του εισαγγελέα ή του δικαστηρίου η διακίνηση ναρκωτικών συνδέεται με την σύσταση εγκληματικής συμμορίας.

Ομαδική τέλεση διακίνησης ναρκωτικών θα βαφτίζεται ως τελεσθείσα από εγκληματική οργάνωση και θα προστίθεται η κατηγορία της συγκρότησης ή ένταξης σε αυτήν, που τιμωρείται αυτοτελώς με όλες τις άλλες συνέπειες (διατήρηση ορίου προφυλάκισης).

4) ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΥΛΕΣ ;

Με το νέο άρθρο η ποινική αντιμετώπιση της διακίνησης ναρκωτικών ουσιών διευρύνεται συμπεριλαμβάνοντας και τη διακίνηση ουσιών με πρόθεση να χρησιμοποιηθούν κατά ή για την παραγωγή ναρκωτικών ουσιών.

Έτσι τιμωρείται και η διακίνηση «πρώτων υλών» και αντιμετωπίζεται ως εμπορία ναρκωτικών όταν αυτές κατά την κρίση των ανακριτικών ή δικαστικών αρχών είναι πιθανόν να διακινούνται με την πρόθεση να χρησιμοποιηθούν για την παραγωγή ναρκωτικών. Παραβιάζεται η αρχή του ατιμώρητου των απλών προπαρασκευαστικών πράξεων.

(Συνέχεια στη σελίδα 39)

5 Δεκεμβρίου
2008

σαν σήμεραπριν 20 χρόνια.... Το Δεκέμβριο του 1987 στο πυρηνικό εργοστάσιο Μπίμπλις της Δυτικής Γερμανίας, θα μπορούσε να είχε συμβεί «τήξη πυρήνα», που αποφεύχθηκε την τελευταία στιγμή, σύμφωνα με τα δημοσιεύματα του αμερικανικού επιστημονικού περιοδικού «Nucleonic Weeks» Το σοβαρότατο αυτό ατύχημα είχε κρατηθεί μέχρι εκείνη την ημέρα μυστικό.

φάκελος / Κέντρα κράτησης προσφύγων - μεταναστών

Τα αγαθά της ελευθερίας, της αξιοπρέπειας και του δικαίου, είναι αυτά που πρωτίστως στερείται ο «ξένος», γεγονός που καταδεικνύει όχι μόνο την κατασταλτική και «προληπτική» λειτουργία της κυριαρχίας μέσω του εγκλεισμού, αλλά και τη βούλησή της να εξοντώνει τα ίδια τα θύματά της.

φάκελος / Κέντρα κράτησης προσφύγων - μεταναστών

Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης του 21ου αιώνα

«Κέντρα φιλοξενίας», «κέντρα υποδοχής», «καταυλισμός», «κέντρα ένταξης», είναι μόνο μερικές από τις κομψευόμενες ονομασίες που χρησιμοποιούνται για να καλύψουν κακήν-κακώς και να ωραιοποιήσουν προς την κοινή γνώμη τον πραγματικό χαρακτήρα αυτών των κλειστών χώρων, που δεν είναι τίποτε άλλο από μεταμοντέρνα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Ειδικές φυλακές, ιδιότυπες, όπου η μοναδική καταδίκη για να εγκλειστεί κανείς σε αυτές είναι η μη κατοχή χαρτιών ταυτοποίησης, δηλαδή ταυτότητα, διαβατήριο ή ανάλογο έγγραφο νομιμοποίησης της ανθρώπινης ύπαρξης.

Λίγες μόνο φωτογραφίες αυτών των κέντρων θα έπειθαν και τον πιο καλόπιστο ότι πρόκειται για χώρους εγκλεισμού, όπου στα κτίρια στοιβάζεται υπεράριθμος αριθμός ατόμων, οι πόρτες είναι κλειστές, ο περίβολος οριοθετείται με τείχους, κάγκελα και ψηλά συρματοπλέγματα, η έξοδος απαγορεύεται με λουκέτο, η επίσκεψη είναι αδύνατη, ακόμη και αν ο επισκέπτης είναι γιατρός, δημοσιογράφος, συγγενής ή φίλος των κρατουμένων. Τη φύλαξή τους δε, αναλαμβάνει συνήθως η αστυνομία ή ειδικοί δεσμοφύλακες αναλόγων προσόντων, και η κυριότητα της διαχείρισης είναι κρατική και αφορά στο υπουργείο εσωτερικών και δημόσιας τάξης.

Τα νέα νομικά εργαλεία ενάντια στη μετανάστευση

Μόνο μέσα στο 2008, σε ευρωπαϊκό επίπεδο, έχουν ψηφιστεί διάφοροι νόμοι ιδιαίτερα αδυσώπητοι για την μετανάστευση: μεταξύ αυτών η «οδηγία επιστροφής» σύμφωνα με την οποία εναρμονίζονται οι όροι κράτησης και απέλασης σε όλα τα κράτη της Ένωσης, καθώς εντείνονται οι απελάσεις ακόμη και των πιο αδύναμων προσφύγων (έγκυες, γέροι, παιδιά) και σχεδόν νομιμοποιούνται οι μαζικές απελάσεις και αυξάνεται το όριο που μπορεί να φυλακίζεται ένας μετανάστης ή πρόσφυγας που δεν έχει χαρτιά από τους 3 στους 18 μήνες. Επιπρόσθετα, ψηφίστηκε και το περίφημο «σύμφωνο για τη μετανάστευση και το άσυλο» που κυριολεκτικά εκμηδενίζει τις πιθανότητες να αναγνωριστεί ένας ως πολιτικός πρόσφυγας, «κλείνουν» τα ευρωπαϊκά σύνορα μέσω ενός ειδικού στρατού (frontex), ενώ συγχρόνως εισάγεται ένα είδος «κάρτας εργασίας» με την οποία θα μπορεί ένας

μετανάστης να εργάζεται σε συγκεκριμένη θέση εργασίας, αλλά μόνο για όσο θα τον χρειάζεται η αγορά εργασίας και κατόπιν θα απελαύνεται στη χώρα του ή στην πρώτη ευρωπαϊκή χώρα που πάτησε το πόδι του. Ο μετανάστης με άλλα λόγια είναι εκ προοιμίου παράνομος.

Στην Ελλάδα, πρωτεργάτιδα αυτών των αντιπολιτικών, θα ισχύσουν όλα τα παραπάνω, ενώ παράλληλα έχει δεσμευτεί για την υλοποίηση 10 κέντρων συγκέντρωσης για τους ανθρώπους χωρίς χαρτιά. Αυτήν τη στιγμή, στην Ευρώπη ζουν κατά προσέγγιση 8.000.000 μετανάστες και πρόσφυγες πολέμου που δεν κατέχουν χαρτιά, άνθρωποι που γυρνάνε κυνηγημένοι, άστεγοι, φοβισμένοι για το τι μέλλει γενέσθαι την επόμενη μέρα της επιβίωσής τους.

«Εκπαίδευση» στον αποκλεισμό, στο φόβο και στην απουσία του συναισθήματος

Και βέβαια, τα κέντρα αυτά αποτελούν «μια κάποια λύση», προκειμένου οι «ξένοι» να τεθούν κάτω από τον πλήρη έλεγχο των κυρίαρχων μηχανισμών και να είναι το φόβητρο για όσους επιχειρούν να ξεκινήσουν το ταξίδι μετανάστευσης προς τη δύση, αλλά και για το σύνολο της δυτικής κοινωνίας που πρέπει να παραδειγματιστεί και να εκπαιδευτεί στον αποκλεισμό και στο φόβο, ώστε να μην σηκώνει κεφάλι ενάντια στις αποφάσεις της εκάστοτε εξουσίας των λίγων και στην κυριαρχία του κέρδους. Συγχρόνως, η εξουσία στήνοντας κέντρα κράτησης και στριμώχνοντας σε αυτά τους εξαθλιωμένους «ταξιδευτές ενός άπιαστου ονείρου» παρουσιάζει μια εικόνα τάξης, συμμαζέματος και καθαριότητας στους πολίτες των δυτικών κοινωνιών που έχουν εθιστεί ή αποζητούν την απουσία συγκίνησης.

Υπάρχουν ήδη τέτοια κέντρα στον Έβρο, στη Μυτιλήνη, στη Σάμο, στη Σπάρτη, και άλλα ηπιότερα, με τις συνθήκες κράτησης να είναι πιο χαλαρές, αφού εκεί διαμένουν όσοι έχουν ήδη αιτηθεί άσυλο (Λαύριο, Βόλος, Θεσσαλονίκη κ.α.). Ωστόσο, υπάρχουν και ορισμένα κέντρα αποκλειστικά για ανήλικους τα οποία διαχειρίζονται Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις. Απόπειρες για να χτιστούν παρόμοια στρατόπεδα στην Αττική, στο Αιγαίο και άλλες περιοχές έχουν αποτύχει προς το παρόν, όσο και αν βαφτίζονται «πρότυπα κέντρα υποδοχής», συνοδευόμενα με την ανάλογη «ανθρωπιστική»

επιχειρηματολογία.

Τον τελευταίο καιρό, παρόλα αυτά, έχει στηθεί ολόκληρη επιχείρηση για να εγκατασταθεί αντίστοιχο κέντρο στο νομό Αχαΐας. Το έργο βέβαια δεν είναι μονόπρακτο, τίποτε δεν είναι τετελεσμένο, καθώς υπάρχει ήδη αυτοσχέδιος καταυλισμός Αφγανών προσφύγων που τον υπερασπίζονται ως καταφύγιο επιβίωσης, τόσο οι ίδιοι οι πρόσφυγες, όσο και το κίνημα αλληλεγγύης που εδώ και ένα χρόνο παίζει έναν σημαντικό ρόλο στο εν λόγω ζήτημα, αλλά και διεθνείς συνθήκες προστασίας των προσφύγων, με συνέπεια να έχει κριθεί ως μη κατεδαφιστέος και να συνιστά ένα ιδιόμορφο άσυλο για τους 2.000 περίπου πρόσφυγες που καταλύουν σε αυτόν. Οι πολιτικο-κομματικές αντιπαραθέσεις, από την άλλη, και οι αντιδραστικές κινήσεις των αρχών και των δημοτών των δήμων στους οποίους έχει προταθεί να γίνει το κέντρο, σιγοντάρουν σε ένα σκηνικό καθυστέρησης της όλης υπόθεσης.

«Κοινοτοπία του κακού»

Συνυφασμένα είναι και τα γιγαντιαία στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών που έχουν ιδρυθεί σε χώρες περιφερειακά της Ευρώπης, όπως η Λιβύη, το Μαρόκο, η Τουρκία... με σκοπό να «αποκεντρωθεί» η βαρβαρότητα, μακριά από τα πεδία του κοινωνικού ανταγωνισμού και ελέγχου ή της ενδεχόμενης αλληλεγγύης. Στρατόπεδα με χωρητικότητα χιλιάδων θέσεων, στα οποία καταλήγουν μετανάστες μετά από μαζικές απελάσεις, που μας επιτρέπουν τους συνειρμούς των ναζιστικών στρατοπέδων και των γκούλαγκ. Και όπως στις περιπτώσεις εκείνες δεν

έλειπε το επίχρισμα των ιδεολογημάτων από την πλευρά της εξουσίας, έτσι και τώρα ο εν δυνάμει επικίνδυνος για την ευημερία και την κοινωνική ειρήνη «ξένος» θα οδηγείται στον εγκλεισμό (όπως υποστηρίζεται για να προστατευτεί και να του δοθεί βοήθεια και υποστήριξη), βέβαια με δυσμενείς όρους και ταπεινωτικές για την ανθρώπινη υπόσταση συνθήκες.

Ζούμε σε έναν πολιτισμό που ενώ επιδεικνύει ιδιαίτερη ευαισθησία και αποστροφή στα εγκλήματα του παρελθόντος σχετικά με τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, αδυνατεί να επαγρυπνήσει σε ό,τι έχει να κάνει με τον ολοκληρωτισμό και τη βαναυσότητα των «κέντρων..... υποδοχής.....».

Τέλος, αξίζει να σημειωθεί, και όχι μόνο λόγω της επικαιρότητας, ότι περισσότεροι από τους μισούς κρατούμενους στις ποινικές φυλακές της χώρας (τα κατ'όνομα σωφρονιστικά καταστήματα) είναι μετανάστες, οι οποίοι συνήθως για ελαφρές παραβατικές πράξεις και συμπεριφορές, και εξαιτίας της αδυναμίας τους να έχουν σοβαρή νομική υπεράσπιση ή της μη δυνατότητας τους να εξαγοράσουν την ποινή τους, βρίσκονται πίσω από τα κάγκελα.

Τα αγαθά της ελευθερίας, της αξιοπρέπειας και του δικαίου είναι αυτά που πρωτίστως στερείται ο «ξένος», γεγονός που καταδεικνύει όχι μόνο την κατασταλτική και «προληπτική» λειτουργία της κυριαρχίας μέσω του εγκλεισμού, αλλά και τη βούλησή της να εξοντώνει τα ίδια τα θύματά της.

The
Spirit
of Resistance
Lives

BABYLONIA
ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Επιλογές από

Z Magazine - Z Net

Υπεύθυνοι έκδοσης:

Δημήτρης Κωνσταντίνου
Νίκος Στυλόπουλος

Το **Z Net** είναι ένα ανεξάρτητο δίκτυο των ΗΠΑ, που εκδίδει το μηνιαίο περιοδικό Z Magazine. Είναι αφιερωμένο στον αγώνα υπέρ της ελευθερίας και ενάντια στην αδικία και την καταπίεση. Θεωρεί το γένος, τη φυλή, την τάξη και την πολιτική, ως διαστάσεις της προσωπικής ζωής, θεμελιώδεις για την κατανόηση και βελτίωση των σύγχρονων συνθηκών. Υποστηρίζει τις κινηματικές προσπάθειες για ένα καλύτερο μέλλον.

Ιδρύθηκε το 1987 και πήρε το όνομά του από την ταινία Z του Κώστα Γαβρά, που περιγράφει μία ιστορία καταπίεσης και αντίστασης στην Ελλάδα. Z είναι το όνομα ενός αγωνιστή που δολοφονήθηκε. Η χούντα, μεταξύ άλλων, απαγόρευσε και το γράμμα Z, που συμβολίζει ότι «το πνεύμα της αντίστασης Ζει».

Επικοινωνία: z_vavilonia@yahoo.gr

Η χρήση των κειμένων που δημοσιεύονται στο χώρο αυτό είναι ελεύθερη, με την παράκληση να αναγράφεται η πηγή.

ΓΙΑ ΤΙΣ «ΜΟΝΑΧΙΚΕΣ ΜΑΖΕΣ»

Δημήτρης Κωνσταντίνου

«Στις κοινωνίες όπου κυριαρχεί ο σύγχρονος τρόπος παραγωγής, η ζωή παρουσιάζεται ως ένα απέραντο συσσωμάτωμα θεαμάτων ως οπτικών παραστάσεων. Κάθε τι που παλιότερα βιώνονταν άμεσα, τώρα έχει υποβαθμιστεί σε μία αναπαράσταση». Guy Debord, Η Κοινωνία του θεάματος, 1967.¹

Ανεξάρτητα από την πρόθεση του Ντεμπόρ να περιγράψει την κοινωνία συνολικά, χρησιμοποιώντας την έννοια του θεάματος, η πρώτη κατανόηση του έργου του επιτυγχάνεται εκεί όπου η έννοια αυτή αποθεώνεται. Στο μέσο της Τηλεόρασης.

Σύμφωνα με την Εθνική Στατιστική Υπηρεσία (Τα Νέα, 5-11-2008) από τα 3.689.377 νοικοκυριά στην Ελλάδα μόνο τα 19.066 δεν διαθέτουν τηλεόραση. Άνθρωποι που έζησαν κάποιο χρονικό διάστημα χωρίς αυτήν αναγνωρίζουν ότι το βιβλίο, η μουσική και κυρίως η ανθρώπινη επαφή και το βιωματικό μήκαν ξανά στη ζωή τους. Στον αντίποδα, θλιβερά δείγματα από την εργατική τάξη των 700 ευρώ αγοράζουν τηλεοράσεις των 600 ευρώ, καθιστώντας τις τράπεζες δεύτερο αφεντικό τους.

Σύμφωνα με τον ιστορικό Τζον Ζερζάν, στις απαρχές τους οι άνθρωποι κοινωνίες επικοινωνούσαν με έναν άμεσο, βιωματικό τρόπο, τον οποίο εμείς είμαστε αναγκασμένοι να παρομοιάσουμε με τη μη λεκτική επικοινωνία των ερωτευμένων ανθρώπων, προκειμένου να συλλά-

βουμε, έστω και ελάχιστα, κάτι τόσο αρχέγονο.¹ Κατά την ανθρώπινη πορεία, η άγνοια και ο φόβος γέννησαν τη θρησκευτική ανάγκη, η οποία οδήγησε στην ανάδυση των συμβόλων, προκειμένου να αναπαρασταθεί, να αποκτήσει υλική υπόσταση, το ακατανόητο. Η συνέχεια είναι γνωστή. Τα σύμβολα, που βρήκαν την αποθέωσή τους στη γλώσσα και συνδέθηκαν άρρηκτα με αυτό που αποκαλούμε πολιτισμό, επεκτάθηκαν στην αναπαράσταση όλων των υλικών και μη υπάρξεων, με αποτέλεσμα να μπουν ολοκληρωτικά ανάμεσα στους ανθρώπους, να διαμεσολαβούν την επικοινωνία τους και να αποκτήσουν αυτονομία. Έτσι συγκροτήθηκε ένας κόσμος παράλληλος με τη βιωμένη πραγματικότητα, ο κόσμος των συμβόλων, που διέσπασε την ενότητα της ανθρώπινης πραγματικότητας και πυροδότησε έναν ατέρμονο πόλεμο εναντίον της που φτάνει ως τις μέρες μας.

Ο συμβολικός κόσμος αποδείχτηκε πανίσχυρος. Τα σύμβολα εξελίχθηκαν, συγχωνεύτηκαν μεταξύ τους και έδωσαν τη θέση τους σ' ένα πολυπλοκο, ολοκληρωμένο σύνολο αναπαραστάσεων, το οποίο ο Μποντριγιάρ αποκαλεί υπερπραγματικότητα και ο Ντεμπόρ Θέαμα. Αυτό, πλέον, καθορίζει τις σχέσεις μεταξύ των ανθρώπων, αλλά και τη λειτουργία της σκέψης τους. Στη σύγχρονη εποχή, ο θεατής, όσο περισσότερο αναγνωρίζει τον εαυτό του μέσα στις κυρίαρχες αναπαραστάσεις, τόσο λιγότερο κατανοεί την αληθι-

νή του ύπαρξη και τις επιθυμίες του. «Όσο περισσότερο τον απορροφά το θέαμα, τόσο λιγότερο ζει». Στην ιστορική διαδρομή του πολιτισμού, η ουσία της ανθρώπινης ύπαρξης, το είναι, εκφυλίστηκε σε έχουν και κατόπιν σε φαίνεσθαι.²

Η τηλεόραση είναι η κορύφωση του φαίνεσθαι. Από τη φύση της δεν είναι χώρος δημόσιου διαλόγου, όπου οι άνθρωποι μπορούν να κάνουν πολιτική συζήτηση ως ίσοι, αποτελεί τον ορισμό του μονόλογου και εκφράζει απόλυτα το πνεύμα μιας εξουσιαστικής εποχής. Η τηλεόραση, απλώς, υπαγορεύει εικόνες και οι άνθρωποι τις εντυπώνουν μέσα τους. Επιβάλλει την παθητικότητα, την απραξία και, στην ουσία, την παραίτηση από την πραγματική ζωή.

Η κυριαρχία του θεάματος στις μέρες μας, όμως, συνδέεται άρρηκτα με μία άλλη μάλιστα: την επικράτηση του εμπορεύματος. Ο άνθρωπος-παραγωγός αποξενωμένος από το προϊόν του, που αποκτά αυτόνομη υπόσταση ως εμπόρευμα, τίθεται στην υπηρεσία του και σχηματίζει όχι ανθρώπινη αλλά εμπορευματική κοινωνία. Το Θέαμα και η τηλεόραση την αναπαριστούν και την αναπαράγουν συνεχώς στις συνειδήσεις των ανθρώπων, ενώ ταυτόχρονα τα ίδια αποτελούν εμπόρευμα. Η αλλοτρίωση κορυφώνεται, και το Θέαμα ως Εμπόρευμα ή το Εμπόρευμα ως Θέαμα δημιουργούν τις «μοναχικές μάζες» του Ντεμπόρ. Ο προλετάριος, αφού σχολάσει από την εξευτελιστι-

κή μισθωτή εργασία, προάγεται σε καταναλωτή. Ο ελεύθερος χρόνος του κατακλύζεται από την τηλεόραση.³

Αναπόφευκτα, τα καπιταλιστικά ΜΜΕ και η δημοσιογραφία αποτελούν κομμάτι της αγοράς και λειτουργούν με τους όρους της. Ο καπιταλισμός, παρά τη διστακτικότητα των σοσιαλδημοκρατών θεωρητικών όπως ο Α. Γκίντενς⁴ να το αναγνωρίσουν, λειτουργεί διαρκώς συγκεντρωτικά και δημιουργεί όλο και πιο ισχυρά οικονομικά κέντρα εξουσίας, τα οποία σε καιρούς κρίσεων απλώς αλλάζουν χέρια. Το σύνολο των ΜΜΕ, σε Ελλάδα και παγκοσμίως, ελέγχεται από λίγους ανθρώπους. Αποκλειστικός σκοπός τους είναι η κερ-

κερδοσκοπία ορισμένων τραπεζιτών, αλλά δεν μάθαμε τι είναι αυτό που γεννά και καλλιεργεί

τους. Το δεύτερο φίλτρο είναι οι *διαφημίσεις*, ο μηχανισμός χρηματοδότησης της τηλεόρασης

Αυτό το μοντέλο προπαγάνδας περιγράφει έναν άτυπο μηχανισμό επεξεργασίας και ελέγχου

νοντας τα μυαλά και χλευάζοντας την ευαισθησία, επιδρούν καταλυτικά στην ικανότητα των ανθρώπων να κρίνουν και να νοιάζονται. Ο ψυχαγωγικός χρόνος της τηλεόρασης, σε συντριπτικό ποσοστό, αναλώνεται στην αναπαράσταση της εικόνας του σύγχρονου επιτυχημένου πλουτοκράτη.⁵ Πολύ κυνικά, η απόκτηση και επιδεικτική κατανάλωση προκλητικού πλούτου, η αναληψία (αφού 2 εκατομμύρια Έλληνες ζουν κάτω από το όριο της φτώχειας⁶), νομιμοποιείται από το *θέαμα*, γίνεται πρότυπο και βομβαρδίζει τις συνειδήσεις των καθημερινών ανθρώπων και, κυρίως, των παιδιών τους.

Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες, η τηλεόραση συνιστά το σπουδαιότερο όπλο όχι, πια, ενός ταξικού εχθρού αλλά ενός κατεστημένου που εχθρεύεται το ανθρώπινο είδος. Οι προσπάθειες της αντιπληροφόρησης μέσα από τα έντυπα και το διαδίκτυο αποτελούν μια όαση. Η αυστηρή και συνειδητή επιλογή των τηλεοπτικών προγραμμάτων, ουσιαστικά, η απόρριψη του μοντέλου μαζικής και παθητικής κατανάλωσης τηλεσκομιπιδίων θα δώσει ώθηση στο βιωματικό που τόσο λείπει από τη ζωή μας.

Γιατί αυτό που ονομάσαμε πολιτισμό μάς μετέτρεψε σε *μοναχικές μάζες*. Μας έκανε να βάλουμε τους καναπέδες μπροστά στην τηλεόραση, θυσιάζοντας την

«όσο περισσότερο παρακολουθείς, τόσο λιγότερα ξέρεις»

την κερδοσκοπία. Είδαμε ότι ο Ομπάμα είναι μαύρος και ο Μακκίν λευκός, αλλά δεν πληροφορηθήκαμε ποτέ ότι οι θέσεις τους, πρακτικά, ταυτίζονται σ' όλα τα θέματα πολιτικής.

Εξάλλου, μπορεί η Θάτσερ να ξεχάστηκε, αλλά οι αρχές της

με όλα τα γρανάζια του. Τρίτο είναι οι *πηγές πληροφόρησης* των ΜΜΕ, δηλαδή τα διεθνή και εθνικά πρακτορεία ειδήσεων, οι μεγάλοι κρατικοί και ιδιωτικοί οργανισμοί που παρέχουν τις πρωτογενείς πληροφορίες. Τέταρτο είναι οι *πιέσεις* που ασκούνται από τις κυβερνήσεις και τις

του μηνύματος των ΜΜΕ, που λειτουργεί με τους όρους της αγοράς, αυτόματα και αποκεντρωμένα, χωρίς μουσικές συνωμοσίες. Κάτω από ορισμένες συνθήκες, βέβαια, οι κυβερνήσεις και οι κυρίαρχες εταιρίες αναλαμβάνουν πρωτοβουλίες και αντιμετωπίζουν συντονισμένα και συνωμοτικά ορισμένα ζητήματα.⁶

Πιο πρακτικά, η ύφανση του λόγου με λεκτικούς και οπτικούς χρωματισμούς καθώς και οι διάχυτες προκαταλήψεις με τις οποίες είναι διαποτισμένο το μήνυμα, η έμφαση με κουραστικές, ατελείωτες επαναλήψεις, οι παραλείψεις που κάνουν αόρατο ένα ζήτημα, καθώς και η παραπληροφόρηση, δηλαδή τα ψεύδη, οδήγησαν τον Ντ. Σέκτερ να διακηρύξει ότι «όσο περισσότερο παρακολουθείς, τόσο λιγότερα ξέρεις».⁷

Κι αν νομίζουμε ότι η προπαγάνδα περιορίζεται στη σκληροπυρηνική πλευρά της τηλεόρασης, ειδήσεις και ενημερωτικές εκπο-

Ο προλετάριος, αφού σχολάσει από την εξευτελιστική μισθωτή εργασία, προάγεται σε καταναλωτή. Ο ελεύθερος χρόνος του κατακλύζεται από την τηλεόραση.

δοφορία. Πουλούν μαζικά ένα προϊόν και πληρώνονται από τις διαφημίσεις των εταιριών.

Προκειμένου το προϊόν αυτό να είναι ελκυστικό, η τηλεόραση προβάλλει, διαδίδει και διαιωνίζει τις ήδη κατεστημένες αντιλήψεις. Για το λόγο αυτό είναι ένα απόλυτα *συντηρητικό* μέσο που προάγει τη μαζικοποίηση. Εκπέμπει στο κοινό αυτό που ήδη πιστεύει, επιβεβαιώνοντας τις προκαταλήψεις του και χαρίζοντάς του ικανοποίηση. Η διαδικασία της αμφισβήτησης και της κριτικής σκέψης των αποδεκτών δεν πρέπει να ενεργοποιηθεί, αφού είναι κουραστική για τους ίδιους, αλλά κυρίως γιατί ακολουθούν διαφημίσεις που απαιτούν αποχαυνωμένους, κενούς και συγχυσμένους εγκεφάλους για να εμψυεύσουν το μήνυμά τους χωρίς αντιστάσεις. Γεγονότα, όπως η πρόσφατη οικονομική κρίση και η εκλογική διαμάχη Ομπάμα-Μακκίν καλύπτονται με *θεαματικό* τρόπο. Οι αληθινές συσχετίσεις και αιτίες δεν αναζητούνται ποτέ. Μάθαμε ότι για την κρίση ευθύνεται η

βασιλεύουν ακόμη. Σύμφωνα με τον Μ. Άλμπερτ, πάγια τακτική της τηλεόρασης είναι η άμεση και έμμεση προπαγάνδωση του συνθήματος της σιδηράς κυρίας: «Δεν υπάρχει εναλλακτικός δρόμος». Ανάλογα με το ποια γεγονότα αναφέρονται και ποια αγνοούνται, τι επιβραβεύεται και τι χλευάζεται, καλλιεργείται στους αποδέκτες η αίσθηση του μονόδρομου και της παθητικής αποδοχής, ότι τα πράγματα δεν γίνεται να είναι αλλιώς, ήταν και θα είναι πάντα έτσι. Σε συνδυασμό μ' αυτή την πλάνη, η ψευδοκριτική που δεσπόζει στην τηλεόραση είναι παντελώς ακίνδυνη για το κατεστημένο (αλλιώς δεν θα την έκαναν) και αποσκοπεί μόνο στην ακροαματικότητα.⁸

Οι Τσόμσκι και Χέρμαν εμβαθύνουν περισσότερο στο μοντέλο προπαγάνδας της τηλεόρασης. Ισχυρίζονται ότι το τελικό προϊόν διαμορφώνεται από πέντε παράγοντες που λειτουργούν ως *φίλτρα*. Το πρώτο είναι η *ιδιοκτησία*, δηλαδή σε ποιους ανήκουν οι εταιρίες των ΜΜΕ και ποια είναι τα συμφέροντα

μεγάλες εταιρίες με μηνύσεις, άδειες, απόσυρση διαφημίσεων και, κυρίως, με άλλες πλάγιες μορφές. Τέλος, πέμπτο φίλτρο είναι η *κυρίαρχη ιδεολογία*, όπως

... αυτό που ονομάσαμε πολιτισμό μάς μετέτρεψε σε μοναχικές μάζες και μας έκανε να βάλουμε τους καναπέδες μπροστά στην τηλεόραση, θυσιάζοντας την πραγματική ζωή στο βωμό μιας ξένης τηλεοπτικής πραγματικότητας.

αυτή διαμορφώνεται ανάλογα την εποχή. Για την Ελλάδα, το τρίπτυχο πατρίς-θρησκεία-οικογένεια αποτελεί διαχρονική αξία.

μπές, γελιόμαστε. Σύμφωνα με τον ιστορικό Π. Στριτ, ο ψυχαγωγικός τομέας δεν υστερεί αντίθετα, η προπαγάνδα του είναι πιο ύπουλη, άρα και πιο επικίνδυνη. Τα κραταιά ΜΜΕ, βαλτώ-

πραγματική ζωή στο βωμό μιας ξένης τηλεοπτικής πραγματικότητας. Αν βρούμε τη δύναμη να τους ξαναβάλουμε αντικριστά, ίσως κερδίσουμε λίγη από την ανθρώπινη ζωή μας πίσω.

1.: Στα ελληνικά, Εκδοτική Θεσσαλονίκης, 1986.

2.: J. Zerzan, *Running on Emptiness*, Feral House, 2002. Μια αποσπασματική μετάφραση στο http://www.geocities.com/xpresswaytoyr_skull/btxts/b102.htm.

3.: Debord, Ibid.

4.: Debord, Ibid.

5.: A. Giddens, *Κοινωνιολογία*, Gutenberg, 2002.

6.: M. Albert, *Parecon and Journalism*, Znet, 2008.

7.: E. Herman & N. Chomsky, *Manufacturing Consent: The Political Economy of the Mass Media*, Pantheon, 1988.

8.: Danny Schechter, *The More You Watch the Less You Know*, Seven Stories, 1995.

9.: Paul Street, *Killing us Softly*, Znet, 2004.

10.: http://news.kathimerini.gr/4dcgi/_w_articles_economy_10_0052_27/01/2006_171442

Αυτό είναι το Αποτέλεσμα της Άρνησης

Τζορτζ Μονμπάιот

Η οικονομική κρίση είναι ασήμαντη σε σύγκριση με την καταστροφή της φύσης. Έχουν όμως την ίδια αιτία.

Και αυτό δεν είναι τίποτα... Τίποτα σε σύγκριση μ' αυτά που έρχονται. Η οικονομική κρίση, για την οποία καλούμαστε τώρα να πληρώσουμε τόσο βαριά, προεικονίζει την πραγματική κατάρρευση, που προκαλείται, όταν η ανθρωπότητα ξεπερνάει τα οικολογικά της όρια.

Καθώς κοιτάζουμε τις οικονομικές στατιστικές και τα νούμερα που παρελαύνουν μπροστά μας, αντικρίζουμε και μία διαφορετική ομάδα αριθμών. Την Παρασκευή, 10-10-2008, ο οικονομολόγος της Deutsche Bank, Πάβαν Σούκντεβ, που είναι υπεύθυνος για μία ευρωπαϊκή μελέτη για τα οικοσυστήματα, ανέφερε ότι κάθε χρόνο η φύση υφίσταται ζημιά, η οποία υπολογίζεται μεταξύ 2 με 5 τρισεκατομμύρια δολάρια, και αυτά μόνο ως αποτέλεσμα της καταστροφής των δασών.¹ Συγκριτικά, οι απώλειες που σημειώνονται μέχρι τώρα λόγω της οικονομικής κρίσης είναι περίπου 1 με 1,5 τρισεκατομμύρια δολάρια. Ο Σούκντεβ κατέληξε σ' αυτό το νούμερο, υπολογίζοντας την αξία των υπηρεσιών που προσφέρουν τα δάση, όπως την κατακράτηση του άνθρακα και την παροχή φρέσκου νερού, και υπολογίζοντας το κόστος είτε από την αντικατάσταση αυτών των υπηρεσιών είτε από τη ζωή χωρίς αυτές. Η κρίση του οικονομικού συστήματος είναι ασήμαντη σε σχέση με την κατάρρευση της φύσης.

Οι δύο κρίσεις έχουν την ίδια αιτία. Και στις δύο περιπτώσεις, εκείνοι που εκμεταλλεύονται τους πόρους αναζήτησαν υπέρρογκα κέρδη και προκάλεσαν τη δημιουργία χρεών, τα οποία είναι αδύνατο να ξεπληρωθούν. Και στις δύο περιπτώσεις αρνηθήκαμε την ύπαρξη των συνεπειών των πράξεών μας. Συνήθιζα να πιστεύω ότι η συλλογική άρνηση αφορούσε μόνο το θέμα της αλλαγής των κλιματικών συνθηκών. Τώρα γνωρίζω ότι είναι η πρώτη αντίδραση σε κάθε επικείμενη καταστροφή...

Η οικολογία και η οικονομία είναι δύο έννοιες που προέρχονται από την ελληνική λέξη «οίκος», που σημαίνει σπίτι ή κατοικία. Η επιβίωσή μας εξαρτάται από τη λογική διαχείριση αυτής της κατοικίας: το χώρο δηλαδή, στον οποίο συντηρείται η ζωή. Οι κανόνες είναι οι ίδιοι και στις δύο περιπτώσεις. Αν εκμεταλλεύεστε τους πόρους σε ποσοστό μεγαλύτερο από αυτό με το οποίο αναπληρώνονται, το απόθεμά σας θα μηδενιστεί. Αυτό είναι ένα άλλο συσαστικό που μας υπενθυμίζει τη σύνδεσή τους. Το αγγλικό λεξικό της Οξφόρδης δίνει 69 ορισμούς για τη λέξη «απόθεμα». Όταν αναφέρεται σε χρήματα ή υλικά, η λέξη συνειρμικά οδηγεί στον κορμό – ή το απόθεμα – ενός δέντρου «από το οποίο ξε-

φυτρώνουν όλα τα οφέλη».² Η κατάρρευση έρχεται, όταν κλαδεύουμε το δέντρο τόσο πολύ, ώστε να πεθάνει. Η οικολογία είναι το απόθεμα, από το οποίο προέρχεται όλος ο πλούτος.

Οι δύο κρίσεις τροφοδοτούν η μία την άλλη. Ως αποτέλεσμα της οικονομικής κατάρρευσής της, η Ισλανδία σκέφτεται τώρα να προσχωρήσει στην Ευρωπαϊκή Ένωση, το οποίο σημαίνει ότι θα παραδώσει τους ψαρότοπους της χώρας στην Κοινή Πολιτική Αλιείας της ΕΕ. Ήδη ο πρωθυπουργός Γκέιρ Χάαρντε έχει προτείνει στους συμπατριώτες του να επικεντρωθούν στην εκμετάλλευση του Ατλαντικού ωκεανού.³ Η οικονομική καταστροφή θα προκαλέσει μια οικολογική καταστροφή.

Κανονικά, συμβαίνει το αντίθετο. Στο βιβλίο του, *Η Κατάρρευση*, ο Τζάρεντ Ντάιαμοντ καταδεικνύει τον τρόπο με τον οποίο η οικολογική κρίση είναι συχνά το προοίμιο κοινωνικής καταστροφής.⁴ Το προφανές παράδειγμα είναι το νησί του Πάσχα, όπου η κοινωνία, αφού έφθασε στους υψηλότερους ιστορικούς αριθμούς πληθυσμού, έκοψε τα τελευταία δέντρα του νησιού και κατασκεύασε τα σπουδαιότερα μνημεία από πέτρα, οδηγήθηκε σε αποσύνθεση. Οι ηγέτες του νησιού ανταγωνίζονταν ποιος θα δημιουργήσει τα μεγαλύτερα αγάλματα. Αυτά απαιτούσαν ξύλο και σχοινί (φτιαγμένο από το φλοιό των δέντρων) για τη μεταφορά, και πρόσθετη τροφή για τους εργάτες. Καθώς τα δέντρα και η γη, από τα οποία οι κάτοικοι του νησιού εξαρτιόνταν, εξαφανίστηκαν, ο πληθυσμός μειώθηκε δραστικά και οι επιζώντες επιδόθηκαν στον κανιβαλισμό. (Ας ελπίσουμε ότι η Ισλανδία δεν θα ακολουθήσει τον ίδιο δρόμο). Ο Ντάιαμοντ αναρωτιέται τι σκεφτόταν ο κάτοικος του νησιού του Πάσχα που έκοβε τον τελευταίο φοίνικα: «Όπως οι σύγχρονοι έμποροι ξυλείας, φώναζε "Θέλουμε δουλειές, όχι δέντρα"; "Η τεχνολογία θα λύσει τα προβλήματά μας, δεν υπάρχει φόβος, θα βρούμε ένα υποκατάστατο του ξύλου"; "Δεν έχουμε αποδείξεις ότι δεν υπάρχουν φοίνικες και κάπου αλλού στο νησί του Πάσχα... η απαγόρευση υλοτόμησης που προτείνετε είναι πρόωρη και αποτέλεσμα φοβικής συμπεριφοράς";».⁵

Η οικολογική κατάρρευση, όπως αποδεικνύει ο Ντάιαμοντ, είναι πιθανό να είναι το αποτέλεσμα τόσο της οικονομικής επιτυχίας όσο και της οικονομικής αποτυχίας. Οι Μάγια της Κεντρικής Αμερικής, παραδείγ-

ματος χάρη, ήταν μεταξύ των πιο προηγμένων και επιτυχημένων λαών της εποχής τους. Αλλά ένας συνδυασμός πληθυσμιακής αύξησης, υπερβολικών κατασκευαστικών προγραμμάτων και λανθασμένης διαχείρισης του εδάφους, εξαφάνισε περίπου 90 με 99% του πληθυσμού. Η κατάρρευση των Μάγια επιταχύνθηκε από «τον ανταγωνισμό μεταξύ των βασιλιάδων και των ευγενών που οδήγησε σε χρόνιους πολέμους και στην ανέγερση μνημείων, αντί να επιλύονται τα συσσωρευμένα προβλήματα».⁶ Μήπως αυτό σας ακούγεται κάπως γνώριμο;

Και πάλι, τα μεγαλύτερα μνημεία δημιουργήθηκαν λίγο πριν την καταστροφή του οικοσυστήματος. Και πάλι, αυτή η υπερβολή ήταν εν μέρει υπεύθυνη για την κατάρρευση: δέντρα χρησιμοποιήθηκαν για

την παραγωγή γύψου που διακοσμούσε τους ναούς. Και στρώματα γύψου τοποθετούνταν συνεχώς, καθώς οι βασιλιάδες προσπαθούσαν να ξεπεράσουν ο ένας τον άλλον.

Ορίστε μερικοί λόγοι, για τους οποίους οι άνθρωποι αποτυγχάνουν να αποτρέψουν την οικολογική καταστροφή. Στην αρχή, οι πόροι τούς φαίνονται ανεξάντλητοι. Η μακροπρόθεσμη τάση μείωσης των πόρων αποκρύπτεται από τις βραχυπρόθεσμες διακυμάνσεις. Ένας μικρός αριθμός ισχυρών ανθρώπων προωθούν τα συμφέροντά τους, βλάπτοντας τα συμφέροντα όλων των υπολοίπων. Τα βραχυπρόθεσμα κέρδη θυσιάζουν τη μακροπρόθεσμη επιβίωση. Το ίδιο πράγμα, σ' όλες τις περιπτώσεις, μπορεί να ειπωθεί και για την κατάρρευση των οικονομικών συστημάτων. Μήπως είναι μοιραίο να συμπεριφερόμαστε μ' αυτό τον τρόπο ως ανθρώπινα όντα; Αν δεν είμαστε ικανοί να δράσουμε πριν τα αποθέματα – οποιουδήποτε είδους – αρχίσουν να εξαφανίζονται, τότε είμαστε

καταδικασμένοι.

Αλλά, ένα από τα οφέλη της σύγχρονης εποχής είναι η δυνατότητα να εντοπίζουμε τις τάσεις και να προβλέπουμε τα αποτελέσματα. Αν τα ψάρια σε ένα υπό εξαφάνιση οικοσύστημα αυξάνονται κατά 5% ετησίως, και η ποσότητα που ψαρεύουμε αυξάνεται κατά 10%, η αλιεία θα καταρρεύσει. Αν η παγκόσμια οικονομία συνεχίσει να αυξάνεται κατά 3% ετησίως (ή 1700% σε έναν αιώνα), επίσης θα χτυπήσει πάτο.

Δεν πρόκειται να προτείνω, όπως έκανε σ' αυτή την σελίδα πέρυσι κάποιος «αχρείος» που έχει το ίδιο όνομα με εμένα⁷, ότι πρέπει να καλωσορίσουμε την περίοδο της ύφεσης. Αλλά η οικονομική κρίση μας δίνει μια ευκαιρία να ξανασκεφτούμε την πορεία που έχουμε χαράξει. Είναι μια ευκαιρία που δεν δίνεται σε περιόδους οικονομικής επιτυχίας. Οι κυβερνήσεις που σήμερα αναδομούν τις οικονομίες τους πρέπει να διαβάσουν το βιβλίο του Χέρμαν Ντέιλι, *Steady-state Economics*.⁸

Ως συνήθως, δεν έχω αφήσει αρκετό χώρο για να συζητήσω το ζήτημα αυτό, οπότε θα πρέπει να παραθέσω τις λεπτομέρειες σε ένα άλλο άρθρο. Ή μπορείτε να διαβάσετε την περίληψη που δημοσιεύεται από την Επιτροπή Βιώσιμης Ανάπτυξης.⁹ Αλλά αυτό που ο Ντέιλι προτείνει είναι ότι τα κράτη που είναι ήδη πλούσια θα πρέπει να αντικαταστήσουν την επέκταση («τη λογική της παραγωγής περισσότερων από τα ίδια αγαθά») με την ανάπτυξη («ίδια ποσότητα, αλλά καλύτερα προϊόντα»). Μια ισορροπημένη οικονομία, έχει ένα σταθερό απόθεμα κεφαλαίου που συντηρείται από ένα ρυθμό απόδοσης όχι ψηλότερο απ' αυτόν που μπορεί το οικοσύστημα να απορροφήσει. Η χρήση των πόρων οριοθετείται, και το δικαίωμα της χρησιμοποίησής τους δημοπρατείται. Η ένδεια ρυθμίζεται μέσα από την ανακατανομή του πλούτου. Οι τράπεζες μπορούν να δανείσουν μόνο όσα χρήματα κατέχουν.

Αλλιώς, μπορούμε να εμμένουμε σ' αυτόν το μαγικό τρόπο σκέψης, του οποίου τα αποτελέσματα μόλις έφτασαν στην πόρτα μας. Η οικονομική κρίση παρουσιάζει με τον καλύτερο τρόπο αυτό που συμβαίνει, όταν προσπαθούμε να προσαρμόσουμε τα δεδομένα της πραγματικότητας στις δικές μας επιθυμίες. Τώρα πρέπει να μάθουμε να ζούμε στον πραγματικό κόσμο.

Ο George Monbiot είναι οικολόγος ακτιβιστής, δημοσιογράφος και συγγραφέας. Αρθρογραφεί στο Zmagazine και στην αγγλική εφημερίδα Guardian.

Μετάφραση: **Νίκος Στυλόπουλος**

Δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα Guardian, 14-10-2008

1.: <http://news.bbc.co.uk/1/hi/sci/tech/7662565.stm>

2.: Oxford English Dictionary, 1989.

3.: <http://www.bloomberg.com/apps/news?pid=20601087&sid=azZ189JG.158&refer=home>

4.: Jared Diamond, 2005. *Collapse: how societies choose to survive or fail*. Allen Lane, London.

5.: Ibid 114.

6.: Ibid 160.

7.: <http://www.monbiot.com/archives/2007/10/09/bring-on-the-recession/>

8.: Herman E. Daly, 1991. *Steady-State Economics* - 2nd Edition. Island Press, Washington DC.

9.: http://www.sd-commission.org.uk/publications/downloads/Herman_Daly_thinkpiece.pdf

JFK-Ομπάμα:

Υπηρέτες «των Τριών Αλληλοσχετιζόμενων Δεινών»

Α΄ ΜΕΡΟΣ

Πωλ Στριτ

Ενώ ολοκληρώνω ένα πρόσφατο βιβλίο σχετικά με το φαινόμενο Μπάρακ Ομπάμα, βρήκα πολλά ν' αμφισβητήσω όσον αφορά την εκστρατεία του Ομπάμα και το μάρκετινγκ του νεαρού αμερικανού γεροϋσιαστή από το Ιλινόι. Ανάμεσα στις πιο θολές πλευρές της βιογραφίας του και της εμπορικής προώθησης του ονόματός του, τις οποίες επικρίνω και ξεσκεπάζω ως απάτες, είναι και οι ισχυρισμοί του: ότι προέρχεται από υποβαθμισμένο και περιθωριοποιημένο περιβάλλον, ότι είναι από την κακόφημη μεριά του Σικάγο, ότι αποτελεί τέκνο των πρώτων νικών του κινήματος για τα ανθρώπινα δικαιώματα, ότι είναι από την αρχή σταθερά ενάντιος στον πόλεμο του Ιράκ, ότι αντιπροσωπεύει μια λαϊκή αμφισβήτηση του μεγάλου κεφαλαίου και του ελέγχου της πολιτικής και των αμερικανών πολιτικών από τις εταιρίες, ότι υπερβαίνει την έννοια της φυλής, στερείται ιδεολογίας και ενσαρκώνει το πνεύμα και τα διδάγματα του δρ. Μάρτιν Λούθερ Κινγκ.

Ο Ομπάμα που απεικονίζεται στη μελέτη μου είναι (για εκείνους που μπορούν και θέλουν να κοιτάξουν πέρα από το μάρκετινγκ) ένα ξεκάθαρα ιμπεριαλιστικό και εταιρικό-νεοφιλελεύθερο σύμβολο, εκπρόσωπος του επιχειρηματικού καθεστώτος, της αμερικανικής ηγεμονίας, υποστηρικτής του φυλετικού συμβιβασμού που αρνείται την ύπαρξη του ρατσισμού. Αποδεικνύω ότι ο Ομπάμα έχει επανειλημμένα ευθυγραμμιστεί με τη συντηρητική, δηλαδή τη φιλικά προσκείμενη προς την εξουσία πλευρά όλων αυτών που ο δρ. Κινγκ ονόμαζε «τα τρία αλληλοσχετιζόμενα δεινά»: εννοώντας το ρατσισμό (βαθιά και θεσμικά αισθητό), την οικονομική εκμετάλλευση (τον καπιταλισμό) και τον αμερικάνικο милитарισμό.

Όλα αυτά συμφωνούν με τη δήλωση του καθεστωτικού δημοσιογράφου Ράιαν Λίτζα στο τέλος ενός πρόσφατου άρθρου στο περιοδικό *New Yorker* σχετικά με τα πρώτα στάδια της πολιτικής καριέρας του Μπάρακ Ομπάμα στο Σικάγο: «ίσως η μεγαλύτερη παρανόηση, όσον αφορά τον

Ομπάμα, είναι ότι πρόκειται για κάποιου είδους αντικαθεστωτικό επαναστάτη. Αντιθέτως, κάθε στάδιο της πολιτικής του καριέρας έχει σημαδευτεί από ιδιαίτερο ζήλο να προσαρμόσει τον εαυτό του στους υπάρχοντες θεσμούς, παρά να τους καταργήσει ή να τους αντικαταστήσει. (Ryan Lizza, *Making It: How Chicago Shaped Obama*, *The New Yorker*, 21-7-2008) (Αρκούντως αποκαλυπτικά, αυτό δεν εμποδίζει τον Λίτζα να πει ότι ο Ομπάμα «ανήκει ιδεολογικά στην Αριστερά»).

Εντούτοις, μια πλευρά της μυστηριώδους έλξης που ασκεί ο Ομπάμα, την οποία δεν αμφισβητώ, είναι η προσπάθεια της πολύ επιτυχημένης εκστρατείας του Ομπάμα να συνδέσει τον υποψήφιο της με τη μνήμη και την κληρονομιά της «χρυσής εποχής» του Τζον Φ. Κένεντι (JFK). Νομίζω είναι μια λογική σύνδεση αλλά όχι για αξιοθαύμαστους λόγους. Εκτός του ότι ο JFK ήταν επίσης ένας σχετικά νέος, εύστροφος, τηλεγενής και ευφραδής απόφοιτος του Χάρβαρντ, αμερικανός γεροϋσιαστής, με μικρή συμβολή στην άσκηση ουσιαστικής πολιτικής, με τάση προς τους μεγαλεπήβολους στόχους και με εξωστρεφή ιδεαλισμό, επιπλέον, ο JFK στην εποχή του κατέλαβε τον ίδιο, σε γενικές γραμμές, ψευδοπροοδευτικό ιδεολογικό χώρο που υπηρετεί την εξουσία, όπως και ο Ομπάμα σήμερα. Επίσης λατρεμένος από πολλούς φιλελεύθερους και απολαμβάνοντας ισχυρή υποστήριξη από ακαδημαϊκούς και διανοούμενους, ο πρωτο-νεοφιλελεύθερος πρόεδρος Κένεντι υπηρέτησε πολύ καιρό την πανούργα, φιλοκαθεστωτική δεξιά διάσταση «των τριών δεινών» του Κινγκ. Αυτό ελάχιστα εμπόδισε εκατομμύρια ανθρώπους στις ΗΠΑ και το εξωτερικό να τον λατρεύουν ως άνθρωπο της ειρήνης και της δικαιοσύνης.

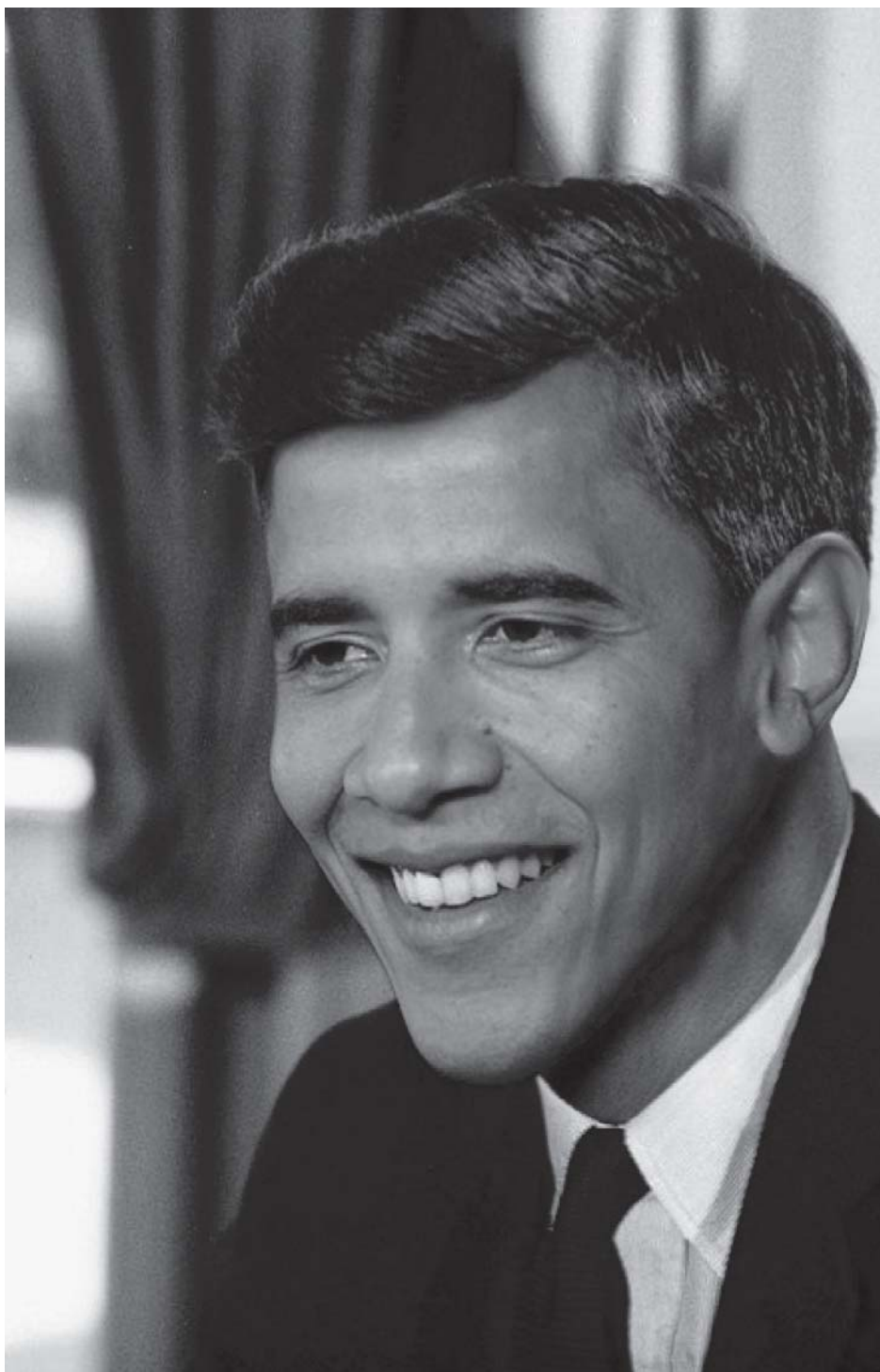
ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΤΑΞΗ: «ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΕΤΑΙΡΙΩΝ»

Ας πάρουμε τον JFK και την οικονομική αδικία, το δεύτερο από

«τα τρία δεινά» του Κινγκ. Πάνω από μια δεκαετία, προτού οι επίσημα νεοφιλελεύθεροι Δημοκρατικοί κατευθύνουν ανοιχτά

εξαίρετη και εν πολλοίς ξεχασμένη μελέτη του, *Πραγματιστικές Ψευδαισθήσεις: η Προεδρική Πολιτική του Τζον Φ. Κένεντι* (New

ρουσιάζουν αυτό ως την τεχνικά εξεζητημένη και πολιτικά ουδέτερη διαχείριση μιας μοντέρνας βιομηχανικής οικονομίας. Με

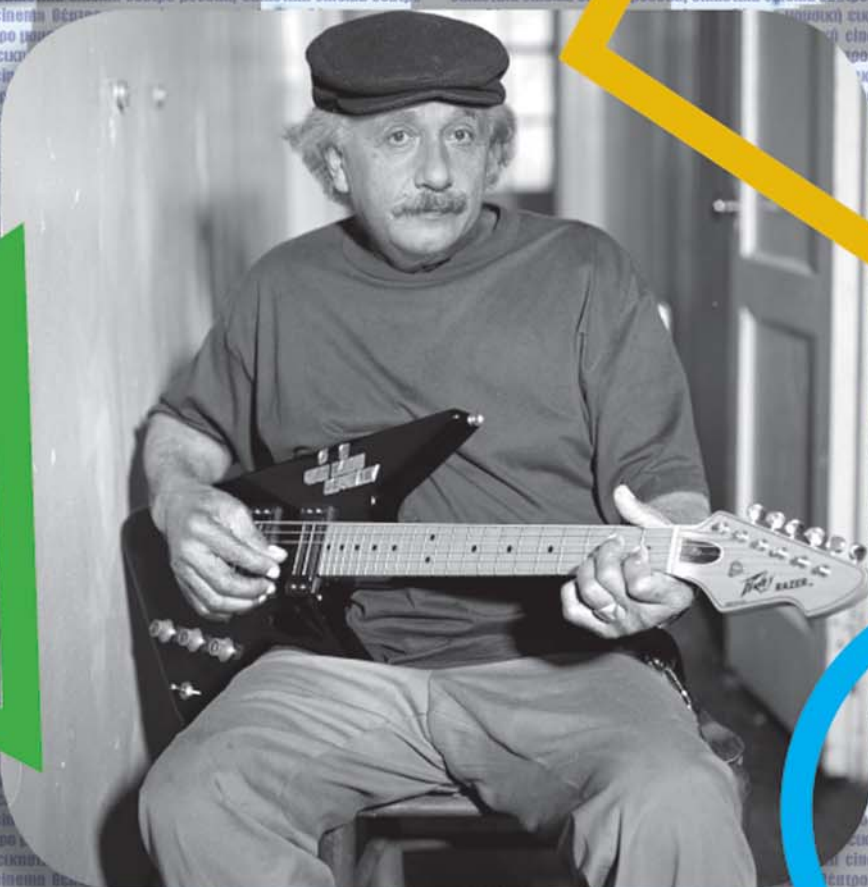
το Δημοκρατικό Κόμμα προς το κέντρο, που υπηρετεί τις μεγάλες εταιρίες, η συχνά διακηρυγμένη ευαισθησία του JFK για τη φτώχη, εργατική τάξη υποβαθμίστηκε σ' αυτό που ο πολιτικός επιστήμονας και χρονικογράφος του Κένεντι, Μπρους Μίροφ, αποκάλεσε «οι πραγματικές παράμετροι της πολιτικής: πολιτικός υπολογισμός και οικονομικό δόγμα». Όπως σημείωσε ο Μίροφ στην

York: Longman's, 1976), «ο πολιτικός υπολογισμός οδήγησε τον Κένεντι στο να ικανοποιήσει τις γιγάντιες εταιρίες και τους συμμάχους τους στην κυβέρνηση. Το οικονομικό δόγμα τού έλεγε ότι το κλειδί στη επέκταση και την υγεία της οικονομίας ήταν η υγεία και η επέκταση αυτών των ίδιων γιγάντιων εταιριών. Στους αρχιτέκτονες της *Νέας Οικονομίας* του Κένεντι άρεσε να το πα-

περισσότερη ακρίβεια περιγράφεται ως πραγματιστικός φιλελευθερισμός στην υπηρεσία του καπιταλισμού των μεγάλων εταιριών». (Μίροφ, σελ. 168).

Πολυάριθμα οικονομικά προγράμματα της διακυβέρνησης Κένεντι ακολούθησαν πιστά το δρόμο που ευνοούσε τις μεγάλες εταιρίες και είχε ήδη χαραχτεί απ' αυτές. Όπως σημείωσε ο Μί-

ένθιος τύπος πολιτιστικής ραδιουργίας

ΜΙΑ ΚΟΥΒΕΝΤΑ ΜΕ ΤΟΝ..... ΑΪΝΣΤΑΙΝ

Του Νίκου Κουφόπουλου και τουΑλέξανδρου Χιωτέλλη

Έμαθα ότι αυτόν τον καιρό τριγύριζε στην Ολλανδία... «Θα είναι θυμωμένος άραγε ακόμα;», σκέφτηκα... Είχαμε να μιλήσουμε πάνω από δυο χρόνια.... Είχαμε γνωριστεί σε ένα πάρτι ενός κοινού μας φίλου στην Αγγλία... Του Mick Jagger... «Μήπως ξέρετε τι ώρα είναι?» τον ρώτησα. «Σε ποιες συντεταγμένες», μου απαντάει... «Καλά» λέω μέσα μου, «το άτομο είναι γεια σου. Γουστάρω»... Γίναμε κολλητοί... Κάναμε παρέα για τρία χρόνια... Μου έλεγε αυτός τα δικά του, για μαύρες τρύπες, ταξίδια στο χρόνο και τέτοια... Εγώ του έλεγα για μουσικές. Για τα μπλουζ, για τα δημοτικά τραγούδια, για τον Τσιτσάνη και διάφορα άλλα.... Τα πίναμε συχνά σε μια παλιά παμπ στο Λονδίνο... Κίτρινη Αλεπού λέγονταν.... Οι κουβέντες μας από Καστοριάδη και Νίτσε μέχρι για το πώς φτιάχνουν τυρί στα μέρη τους... Ισχυρίζονταν ότι είναι πολύ καλλίτερα τα δικά τους τυριά από την

ελληνική φέτα... Αν είναι δυνατόν... Τέλος πάντων... Πολλές φορές γινόμασταν λιώμα και κάνα δυο βράδια μας μάζεψε η αστυνομία... «Είμαι ο Αϊνστάιν», φώναζε στους μπάτσους... «Και εγώ είμαι ο Θεός», του λέει ένας μπάτσος που δεν τον γνώρισε... «Είναι αδύνατον» του απαντάει σοβαρά, και αρχίζει να του μιλάει για τη θεωρία της σχετικότητας...

Τσακωθήκαμε ένα βράδυ για μια γυναίκα σε μια παμπ...

Αυτή κοίταζε εμένα, και αυτός νόμιζε ότι κοίταζε αυτόν... Και σίγουρα δεν έκανα εγώ λάθος... Από τότε δεν αλλάξαμε κουβέντα... Είπα όμως μετά από τόσο καιρό να δώσω τόπο στην οργή... [Η γυναίκα τελικά έφυγε μόνη της...]

Βρήκα το email του και.... ξεκίνησε η κουβέντα που ακολουθεί:

Νίκος: Αλμπέρτο, γεια χαρά... Σε σκέφτομαι όλον αυτόν τον καιρό... Έλα, περασμένα ξεχασμένα... Στείλε μου νέα σου....

Albert: Μη μαςάς ρε Νικόλα... όλα ψωμί και αλάτι. Μια χαρά περνάω εδώ. Όπου υπάρχουν φυσική και γυναίκες η ζωή είναι ωραία....

Νίκος: Τι γίνεται με όλα αυτά που ακούμε για τα πειράματα και το «σωματίδιο του Θεού»? ...Τι καινούριο παίζει στη φυσική...

Albert: Αν περιμένουμε να δουν το «σωματίδιο του Θεού» τότε δε θα δουν τίποτα.... Γιατί Θεός δεν υπάρχει. Όμως Νικόλα πρέπει να αποσαφηνίσουμε τι ακριβώς συμβαίνει με αυτό το πείραμα καθώς οι φήμες έχουν πάρει τρομαχτικές διαστάσεις. Άκου λοιπόν να δεις τι γίνεται.

Όλες οι εξισώσεις δουλεύουν μια χαρά σε ένα Σύμπαν όπου ύλη δεν υπάρχει (ένα Σύμπαν κενό). Ποιος λοιπόν ευθύνεται για την ύπαρξη της ύλης? Σπάσαν την κεφαλή τους οι θεωρητικοί φυσικοί και είπαν: «Υπεύθυνο για την ύπαρξη της ύλης είναι το σωματίδιο Higgs!» Μωρέ αυτοί το είπαν... έχουν όμως δίκιο? Αυτός ακριβώς είναι ο κύριος σκοπός του πειράματος. Αν το δουν το σωματίδιο τότε θα ετοιμάζουν τις κορνίζες για το Nobel.... Αν όχι Φτού και από την αρχή....

Νίκος: Εντάξει, δεν λέω ότι κατάλαβα ακριβώς αλλά ok... Ρε συ δεν μου λες... Τι είναι αυτό τελικά που έκανες και σε θεωρούν όλοι τόσο μάγκα...?

Albert: Κοίτα Νικόλα το παν είναι να σκέφτεσαι ανατρεπτικά με λίγη δόση τρέλας.... Εσύ ως αναρχικός το ξέρεις καλά. Κοίτα πως έχει το πράγμα....

➔ Φαντάσου τη φυσική σαν ένα κτίριο. Όλα τα παράθυρα και οι πόρτες ταίριαζαν τέλεια με το πάτωμα.... Εκτός από μία πόρτα που λεγόταν «φώς» η οποία ήταν κοντή και άφηνε ένα κενό με το πάτωμα. Όλοι οι φυσικοί σκέφτηκαν να μεγαλώσουν την πόρτα.... Εγώ ανέβασα το πάτωμα! That's all!

Νίκος: Μετά όμως την πάτησες έτσι ?

Albert: Μετά μου έσκασε το παρεάκι του Schroedinger, Heisenberg, De Broglie κτλ και μου τα χαλάσανε.... Ξέρεις τώρα Πιθανοκρατία, Θεούς που παίζουν ζάρια, Big Bang και άλλες τέτοιες αηδίες... Αυτά ταιριάζουν καλύτερα σε κάτι αλλοπαρμένους

ποιητάδες του Nosotros... όχι σε φυσικούς!

Νίκος: Εντάξει, μας την είπες κιόλας... Πες μου λοιπόν αφού είσαι τόσο μάγκας, πριν από την μεγάλη έκρηξη τι υπήρχε ? Και μην αρχίσεις πάλι τα ακαταλαβίστικα: «υπήρχε το τίποτα» και κάτι τέτοια κουφά... Α, και κάτι ακόμα.... Το σύμπαν μας που ακριβώς τελειώνει ? Και πιο πέρα τι έχει...? [Καλά, σε έχω στριμώξει τώρα άσχημα...]

Albert: Είσαι εκδικητικός τύπος Νικόλα! Η ακτίνα του Σύμπαντος με τα σημερινά δεδομένα εκτιμάται γύρω στα 14 δισεκατομμύρια έτη φωτός. Τώρα στην ερώτησή τι υπάρχει πέρα από κει ή τι υπήρχε πριν το Big Bang ... μέχρι στιγμής ούτε η

επιστημονική μας γνώση ούτε οι ανθρώπινες αισθήσεις και φαντασία βοηθούν στον σχηματισμό μιας «εικόνας». Οι επιστήμονες αρέσκονται να χαρακτηρίζουν τις ερωτήσεις αυτές «άνευ νοήματος» υπό την έννοια ότι δεν μπορείς να ρωτάς τι διαδραματίζεται στην αρένα από την στιγμή που δεν υπάρχει αρένα. Είναι σαν να θέσω εγώ την ερώτηση: «Ποια άρθρα είχαν γραφτεί στη Βαβυλωνία πριν την έκδοση του πρώτου τεύχους? Ή ποια άρθρα είναι γραμμένα μετά το πέρας της τελευταίας σελίδας της εφημερίδας?»

Νίκος: Τελικά όμως ο Θεός παίζει ζάρια?

Albert: Τι να σου πω ρε Νικόλα.... Μια ζωή υπερασπιζόμουν ένα Θεό λάτρη της

νομοτέλειας. Κατά την επίσκεψή μου όμως στον παράδεισο όχι μόνο αντίκρισα Θεούς να παίζουν ζάρια αλλά να έχει στηθεί ολόκληρο καζίνο. Το θέμα είναι λοιπόν ότι ο Θεός όχι μόνο παίζει ζάρια αλλά κλέβει κιόλας.... [Και κάτι όσον αφορά μια παλιά μας εκκρεμότητα :η γυναίκα εκείνο το βράδυ εμένα κοιτάζε.... Μου το είπε την άλλη μέρα που βρεθήκαμε.... κορόιδο...χα..χα...]

«Τον μπαγάσα», σκέφτηκα.... «γιατί λέει ψέματα...αφού την επόμενη ήμουν εγώ μαζί της...? Εκτός και αν....? Λες..? Άσε σταματάω εδώ »...

"Ζητούνται ποιητές"

Το Καζάνι της παρακμής

Σε εποχές παρακμής οι κοινωνίες αναβαπτίζονται. Άλλοτε καταλήγουν στο ναζισμό, όπως τότε στη μεγάλη πείνα της Δημοκρατίας της Βαϊμάρης. Άλλοτε καταλήγουν σε επαναστάσεις, όπως στην Ισπανία το 36. Μερικές φορές κάνουν θαύματα, όπως με τη νίκη του Λαϊκού Μετώπου στη Γαλλία με τον Λεόν Μπλουμ. Σε εποχές παρακμής και κατάρρευσης των μοντέλων οι κοινωνίες αναστενάζουν, αλλά αναπνέουν, αρκεί να υπάρχουν ιδέες και προτάσεις. Να υπάρχουν ποιητές και φαντασία. Προχθές στην Ιταλία του Μπερλουσκόνι, πέρασε ένας νόμος για την παιδεία που επαναφέρει τις ποδιές στο σχολείο και τη βαθμολογία της αγωγής στα πανεπιστήμια. Ξέρετε, εκείνα της άθλιας δεκαετίας του 50 και του 60, με τα κοσμία, κοσμιωτάτη και τα συναφή. Σε εποχές παρακμής, το " αυγό του φιδιού" ζεσταίνεται και σκάει, και μαζί του σκάνε οι φοβίες, ο πανικός και η μιζέρια των ανθρώπων. Ο Μπερλουσκόνι κάνει το χατήρι στο φασισταριο του Ιταλικού Βορρά, στο σύμμαχο του Φινι, και επαναφέρει την αθλιότητα στα σχολεία της χώρας του. Ήδη έχει βγάλει το στρατό στους δρόμους για να ελέγχουν τους μετανάστες, με το πρόσχημα της πάταξης της εγκληματικότητας. Σε εποχές παρακμής όλα μπορεί να τα περιμένει κανείς. Τα καλύτερα και τα χειρότερα. Ίσως γιατί και οι λίγοι εναπομείναντες

ποιητές είναι ακόμη μεθυσμένοι

Σας θυμίζει τίποτα το κείμενο. Κάπου το διαβάσατε αλλά δεν θυμάστε που ; Ε έτσι διαβάζεται η Athens Voice, στο πόδι. Μην αισθάνεστε τύψεις. Αυτό το λέω για τους συντρόφους φίλους κι ψαγμένους λοιπούς. Λοιπόν το άρθρο είναι του Νίκου Γεωργιάδη που παρεπιμπτοντος δεν το ρωτήσαμε αν γούσταρε την αναδημοσίευση και τα λοιπά σχόλια από τον γράφοντα. Καλή καρδιά όμως. Θα μου πεις από την άλλη πειράζει ; Όχι ρε αφού είμαστε αναρχ... Τσιζ δεν πρέπει, είμαστε κι στην εποχή της από - ιδεολογικοποίησης. Δεν κάνουμε τέτοια πράγματα εμείς !

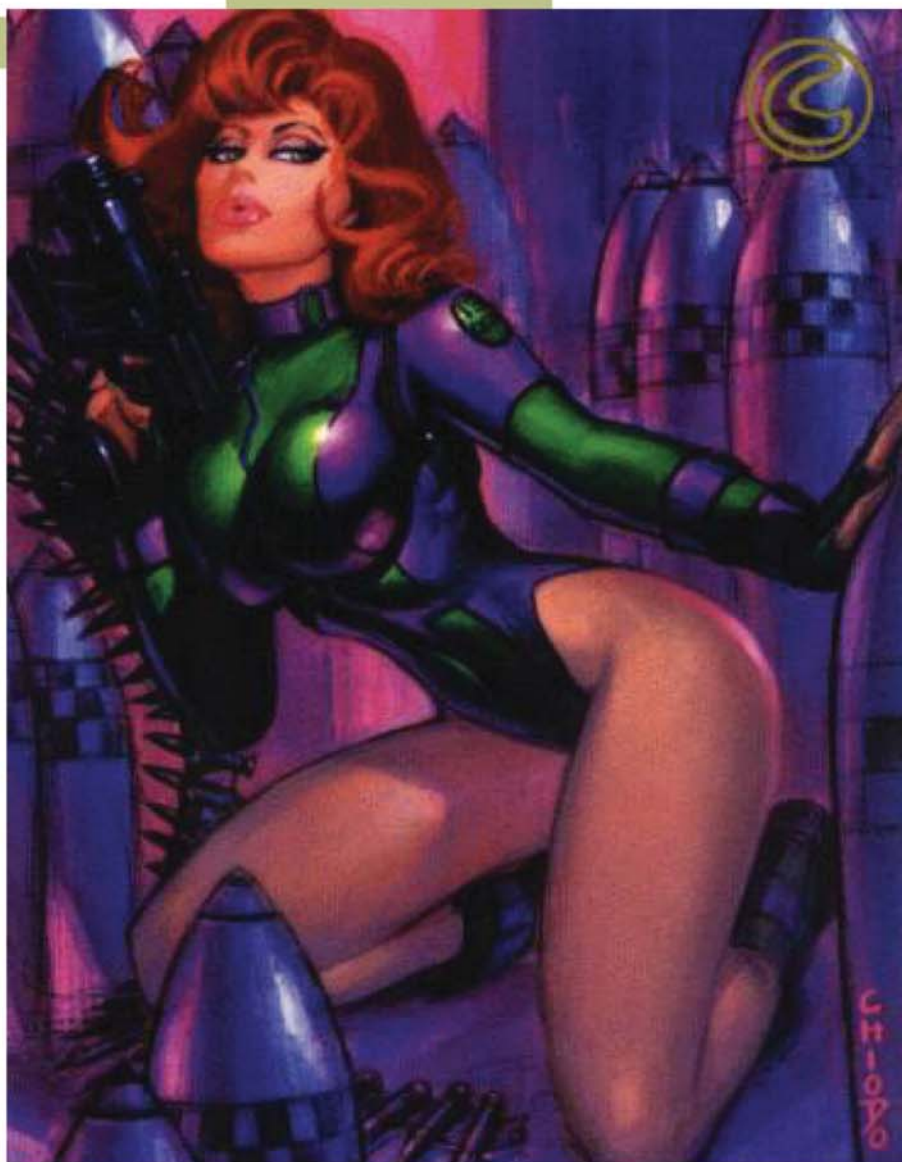
Για να γυρίσουμε στο θέμα μας όμως, το άρθρο πέρα από ενδιαφέροντα στοιχεία που δίνει στην αρχή του για τους Ευρωπαίους "προλετάρους", η τελευταία του παράγραφος (η οποία και αναδημοσιεύεται) είναι όλο το ζουμί. Μια παράγραφος που έπρεπε να είχαμε εμείςΚανένα όμως σαΐνι από μας δεν τα κατάφερε να γράψει αυτό το τόσο απλό σε διαπίστωση, εκ του αποτελέσματος όμως δύσκολο στην σκέψη. Τι να λέμε τώρα ; Μπα λέμε εμείς, δεν μας νοιάζει. Όπου θα υπάρξει ρήξη σε λίγο τσουπ κι εμείς ή κάπως έτσι. Έτσι απλά. Η ρήξη είναι δράση κι η δράση είναι ένα αμιγώς καλλιτεχνικό χαρακτηριστικό. Το έργο τέχνης είναι δράση κι παράγει δράση. Παράγει θέσεις κι ας έρχονται μετά από μια δεκαετία οι θεωρητικοί να γράφουν βιβλία για το " τι θέλει να πει ο ποιητής". **ΝΑ ΤΟ ΠΑΡΟΥΜΕ**

ΧΑΜΠΑΡΙ ΟΤΙ Η ΤΕΧΝΗ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΝΔΙΑΜΕΣΟ ΒΗΜΑ ΕΙΝΑΙ ΑΠΟ ΜΟΝΗ ΤΗΣ ΒΗΜΑ ... και τώρα που οι εποχές όλο και δυσκολεύουν ήρθε η ώρα για πράξεις ... ίσως να υπάρχουν περισσότερες ανατρεπτικές δυνατότητες στην ποίηση

του Μποντλέρ και του Ρεμπό απ'οτι στα διδακτικά έργα του Μπρεχτ (Μαρκούζε)

Για να δούμε σύντροφοι

Γιωργος Τζισσους

ΕΚΤΟΡΑΣ το 2065

τρεις ιστορίες αστικής επιστημονικής φαντασίας. Μανιακός δον Κιχώτης, Έκτορας το 2065, εγώ εναντίον του Κόσμου. Το πρώτο βιβλίο του Παναγιώτη Ξυρουχάκη.

Ο Παναγιώτης από τα πρώτα μέλη του Ζ.Α.Μ. δεν μπορεί να μείνει ανεπηρέαστος από αυτό, ένα δυσοίονο μέλλον για τον κόσμο, οι ήρωες που παίρνουν πολιτικές διαστάσεις, και η επιστημονική φαντασία που αρχίζει να φαίνεται κοντινό μέλλον, στήνουν το σκηνικό των τριών ιστοριών.

Το βιβλίο μπορείτε να το βρείτε στο Nosotros και σε επιλεγμένα βιβλιοπωλεία

B.N.

Λίγα λόγια για τη Λεσβιακή Ομάδα Αθήνας με αφορμή τις προβολές ταινιών στο Nosotros

Η Λεσβιακή Ομάδα Αθήνας

είναι ένα εγχείρημα συλλογικό και αυτοοργανωμένο, που στηρίζεται στις αρχές της ομοφωνίας, της αντι-ιεραρχίας και της ισότιμης ανταλλαγής. Βασικό μας εργαλείο αποτελεί η εβδομαδιαία συνέλευση, ανοιχτή σε κάθε λεσβία. Οι συναντήσεις αυτές, κάθε Τρίτη στο Φεμινιστικό Κέντρο Αθήνας, δημιουργούν ένα χώρο συνεύρεσης και ανταλλαγής για τις λεσβίες της πόλης. Η προσπάθεια ξεκίνησε πριν 8 χρόνια, για να στηρίξει ανάγκες έκφρασης και πολιτικής δράσης, ανάγκες ενδυνάμωσης και αντιμετώπισης της βίας που ως λεσβίες δεχόμαστε μέσα σε μια κοινωνία πέρα για πέρα ομοφοβική και ετεροσεξιστική. Έτσι η ομάδα σε μεγάλο βαθμό λειτουργεί υποστηρικτικά στο βαθμό που αυτό είναι αναγκαίο για την επιβίωσή μας.

Οι δυσκολίες της πραγματικότητας του να ζεις ως λεσβία σε ένα πλαίσιο που οργανώνεται από κανονικότητες οι οποίες "ορίζουν" τη σεξουαλικότητα και την επιθυμία μας ως άρρωστη, αφύσικη ή στην καλύτερη εκδοχή ως "ιδιαίτερη, δεν είναι λίγες. Και καμιά φορά είναι πολύ σκληρές και τραυματικές. Η δημιουργία όμως ενός συλλογικού χώρου, ενός τόπου συνάντησης μέσα στον οποίο μπορούμε να μιλάμε ως λεσβίες, να μην κρυβόμαστε και να μην παίζουμε με τις λέξεις είναι κομμάτι της κατασκευής, στο παρόν, μιας άλλης πραγματικότητας την οποία χτίζουμε εμείς. Είναι κομμάτι ενός αγώνα διεκδίκησης, από τις εξουσίες, της ζωής μας, ώστε να μπορέσουμε να δουλέψουμε ζητήματα αυτοεκτίμησης, αποδοχής του εαυτού και της επιθυμίας και επεξεργασίας του στίγματος που μας έχει φορτωθεί. Ταυτόχρονα η Ομάδα δημιουργεί, κάθε Τρίτη,

συνθήκες κοινότητας και μέσα στην ασφάλεια αυτής της κοινότητας η συλλογική ισχύς αναδύεται και μαζί της και τα εργαλεία που κάνουν πράξη την παρουσία μας ως πολιτικά υποκείμενα, στο δρόμο, στους κοινωνικούς χώρους, στα κινήματα.

Η Λεσβιακή Ομάδα Αθήνας έχει προσπαθήσει στα χρόνια της λειτουργίας της να συνδεθεί με όλες και όλους όσες/ους προσπαθούν την αντίσταση, την αλλαγή, το μετασχηματισμό και την αλληλεγγύη, με όλες/ους όσες/ους παλεύουν για την κοινωνική δικαιοσύνη. Για αυτό και από πολύς νωρίς φέραμε το εγχείρημά μας και τους εαυτούς μας μέσα στα κινηματικά πράγματα της πόλης, με πνεύμα ανοιχτό και διασχίζοντας τα όρια και τους άρρητους αποκλεισμούς, και ερχόμενες αντιμέτωπες με την ομοφοβία, από την οποία κανένα πεδίο της κοινωνικής και πολιτικής πραγματικότητας δεν είναι αλώβητο. Έτσι εκθέσαμε τους εαυτούς μας και βρήκαμε στην πορεία πολύτιμους συμμάχους και συντρόφους. Αυτό δεν έγινε εύκολα, ούτε χωρίς διαφωνίες, αλλά πάντως μπορούμε, αυτή τη στιγμή, να είμαστε περήφανες για τους δεσμούς που έχουμε αναπτύξει τόσο με πολλούς από τους ανθρώπους του ριζοσπαστικού ανταγωνιστικού κινήματος στην πόλη όσο και με τους χώρους τους -που πλέον είναι και δικοί μας χώροι. Αυτές ακριβώς οι συνδέσεις και οι δεσμοί είναι που επιβεβαιώνουν πως η συλλογική πράξη μπορεί να κάνει πραγματικές τις ουτοπικές μας επιθυμίες και να αλλάξει ουσιαστικά τις εξουσιαστικές κανονικότητες.

Για τις προβολές

Οι προβολές ταινιών μυθοπλασίας και ντοκιμαντέρ ξεκίνησαν για να δημιουργηθεί δημόσιος

χώρος ορατότητας για τη λεσβιακή εικόνα, επιθυμία και εμπειρία της ζωής. Λειτουργούσαν και λειτουργούν σε δύο επίπεδα: από τη μια καλύπτουν την ανάγκη που έχουμε εμείς οι ίδιες για την εικόνα μας, προκαλώντας έτσι την εσωτερικευμένη ομοφοβία μας, εκπαιδεύοντας τους εαυτούς μας και χτίζοντας την μεταξύ μας κοινότητα. Από την άλλη οι προβολές, από την πρώτη στιγμή, ήταν μια δράση αυτοοργανωμένη, με μεγάλη πολιτική σημασία. Διαλέξαμε να γίνονται πάντα σε ανοιχτούς, πολιτικοκοινωνικούς χώρους για να έρθουμε εμείς σε επαφή και συνδιαλλαγή με τους "άλλους", αλλά και εκείνοι με "εμάς". Η κινηματογραφική αφήγηση έχει την ικανότητα να δείχνει όψεις της ζωής, να βάζει ερωτήματα, να εκπαιδεύει και να ψυχαγωγεί. Για εμάς αυτές οι πολυπρισματικές αφηγήσεις είναι πολύ σημαντικές καθώς οι εικόνες μας, οι μυθολογίες για τον έρωτα, την οικογένεια, τα ταξίδια, τους ήρωες και τις ηρωίδες της δικής μας λεσβιακής ιστορίας είναι συχνά αποσιωπημένες, στιγματισμένες ή και αποκλεισμένες από τον δημόσιο

χώρο και από την τέχνη. Για τους άλλους είναι μια ευκαιρία να δουν, να γνωρίσουν και να καταλάβουν. Είναι, με άλλα λόγια, μια άσκηση αντι-ομοφοβίας.

Να σημειώσουμε ότι οι ταινίες και τα ντοκιμαντέρ που έχουν ως θέμα την λεσβιακή ιστορία, εμπειρία και επιθυμία δεν είναι κάτι στο οποίο έχουμε εύκολη πρόσβαση. Συχνά οι πιο ενδιαφέρουσες παραγωγές είναι μικρές προσπάθειες έξω από την μαζική παραγωγή, πράγμα που σημαίνει ότι με λίγα μέσα και με πολύ δουλειά (που τις περισσότερες φορές περιλαμβάνει την μετάφραση και τον υποτιτλισμό από εμάς τις ίδιες) κατορθώνουμε να στήσουμε αυτή τη δράση που έχει, παράλληλα, και τον σκοπό να ενισχύσει οικονομικά την Ομάδα.

Για εμάς τα βράδια των προβολών ήταν και είναι βράδια χαράς, δημιουργίας και διεκδίκησης. Στεγάσαμε τις προβολές στο Στέκι Μεταναστών, στο Αυτόνομο Στέκι και πριν λίγο, για πρώτη φορά, στο Nosotros. Η μικρή μας ιστορία

μας έχει δείξει ότι η συνάντηση με τους ανθρώπους ενός χώρου είναι ένα πείραμα που διευρύνει τις δυνατότητες και τα όρια του συλλογικού. Έτσι παρόλο που σήμερα οι προβολές ταινιών συχνά θεωρούνται περιττές ή/και άχρηστες -και δικαίως καθώς η εικόνα και το θέαμα κατακλύζουν τη ζωή και την καθημερινότητά μας- θα λέγαμε ότι, τουλάχιστον για τη δράση της Λεσβιακής Ομάδας Αθήνας είναι ακόμη ένα πολύ σημαντικό πολιτικό εργαλείο. Γιατί είναι συνάντηση και συλλογικότητα, είναι εικόνα και επιθυμία χωρίς ντροπή, είναι οι άλλοι και οι άλλες μαζί μας, είναι η κοινότητα, είναι η προσπάθεια να διεκδικήσουμε και να αλλάξουμε τη γλώσσα, τη σιωπή, τα ηλίθια αστεία, τα δεδομένα, είναι το ενάντια στην "εξουσία που είναι εντός". Είναι όλα αυτά και πολλά περισσότερα.

Πηνελόπη Περδικά
από τη Λεσβιακή Ομάδα Αθήνας

ΟΛΟΣ Ο
ΚΟΣΜΟΣ, ΜΙΑ
ΤΕΡΑΣΤΙΑ
ΦΥΛΑΚΗ...

Τέσσερα πεζά ποιήματα

από την ανέκδοτη ποιητική συλλογή «Μυθολογία».

Ζ. Δ. Αϊναλής

Καμιά
φ ο ρ ά
δεν προλα-
να φτάσεις
την άκρη του
τότε τα πρόσω-
μέσα σε μιαν υγρή υπόμνηση αθανασίας οι
σκιές παίρνουν να μεγεθύνονται στους τοίχους
εξαϋλωμένες από το αρρωστιάτικο φως των
δημόσιων φανών και στο απομακρυσμένο
βάθος των υγρασμένων πλακόστρωτων αντη-
χούν τα βήματα βιαστικά των περαστικών
φαντασμάτων κάποιο σκυλί μακριά ουρλιάζει
στο σκοτάδι κι εσύ περιπλανιέσαι δεμένος
την ίδια πάντα σκιά σου χωρίς όνομα μες την
πηχτή ομίχλη κοιτώντας από μακριά όλα τα
κλειστά παράθυρα που σε χωρίζουνε απ' τον
κόσμο όλες τις τραβηγμένες κουρτίνες που
σαν πεθαμένα γυναικεία νυχτικά σε χωρίζουνε
από την αδιάκριτη γύμνια της οικόσιπης νύχτας
απομακρυσμένος και έρημος τόσο βαθιά πανι-
κοβλημένος η καρδιά μες το στήθος να σημαίνει
ευάλωτη χιλιάδες παλμούς προσπαθώντας να
πεταχτεί απ' το στέρνο καθώς τα ποντίκια που
ξεπετάγονται ξαφνικά απ' τις κόγχες τους αρι-
στερά και δεξιά τσαλαβουτώντας αδέξια στα
απόνερα των οδών και διασχίζοντας βιαστικά
την έρημη λεωφόρο ότι ο δολοφόνος είναι
πάντα ο αμετάκλητα αποκλεισμένος αυτής της
ζωής και όλοι αυτοί οι νεκροί που σιγά-σιγά
συσσωρεύονται στους ώμους σου ανυποψί-
αστα επιμένουν αλλόκοτα να βαραίνουν να
βαραίνουν να βαραίνουν μιαν επικοινωνία που
δεν είναι πια δυνατή γιατί οι νεκροί δεν έχουν
φωνή και τα βήματα του δολοφόνου ο μόνος
ήχος στη Μητρόπολη μες τη βροχή

οι στάλες μες τη σιωπή

Έξω βρέχει. Μέρες τώρα. Θέλω να χτυπήσω
κείνο τον τύπο που στέκεται μόνος του στο
δωμάτιο μου και κλαίει. Σηκώνομαι. Σπάω
έναν έναν τους καθρέφτες μου στο δωμάτιο.
Οι γροθιές μου ματώνουν. Γλείφω το αίμα
λύκος ουρλιάζω. Γκρεμίζω τα συρτάρια μου
αναποδογυρίζω τα ρούχα μου. Κλωτσώ τη
ντουλάπα. Πετάω τα σκεύη μου. Σπάω τα πιάτα
μου ουρλιάζω. Ξεσκίζω τα σεντόνια. Ξεσκίζω
το στρώμα. Το σηκώνω και το πετάω. Περνάνε
οι μέρες. Ουρλιάζω. Σκαρφαλώνω γυμνός στο
παράθυρο. Διπλώνω τα γόνατα. Ανοίγω τα
χέρια. Στις στέγες μεγάλο πουλί. Κοιτάζω έναν

βαίνεις
μ έ χ ρ ι
δρόμου και
πα σβήνουν
οι σκιές
παίρνουν να
μεγεθύνονται
στοιχοί
εξαϋλωμένες
από το φως
των αντη-
χούν τα
βήματα
βιαστικά
των περασ-
τικών
φαντασμά-
των κάποιο
σκυλί μακριά
ουρλιάζει
στο σκοτάδι
κι εσύ
περιπλανιέ-
σαι δεμένος
την ίδια
πάντα σκιά
σου χωρίς
όνομα μες
την πηχτή
ομίχλη
κοιτώντας
από μακριά
όλα τα
κλειστά
παράθυρα
που σε
χωρίζουν
απ' τον
κόσμο
όλες τις
τραβηγμέ-
νες κουρ-
τίνες που
σαν πεθα-
μένα γυναι-
κεία νυχι-
κά σε χωρί-
ζουνε από
την αδιά-
κριτη γύμ-
νια της οικ-
οσίπης
νύχτας
απομακρ-
υσμένος
και έρημος
τόσο βαθιά
πανι-
κοβλημέ-
νος η καρ-
διά μες το
στήθος
να σημαί-
νει ευάλω-
τη χιλιά-
δες παλ-
μούς προ-
σπαθών-
τας να
πεταχτεί
απ' το
στέρνο
καθώς
τα ποντί-
κια που
ξεπετά-
γονται
ξαφνικά
απ' τις
κόγχες
τους αρι-
στερά
και δεξιά
τσαλαβου-
τώντας
αδέξια
στα
απόνερα
των οδών
και δια-
σχίζον-
τας βια-
στικά
την έρη-
μη λεω-
φόρο
ότι ο
δολοφόν-
ος είναι
πάντα
ο αμετά-
κλητα
αποκλει-
σμένος
αυτής
της
ζωής
και όλοι
αυτοί
οι νεκροί
που
σιγά-
σιγά
συσσω-
ρεύονται
στις
ώμους
σου
ανυποψί-
αστα
επιμέ-
νουν
αλλόκο-
τα να
βαραί-
νουν
να
βαραί-
νουν
μιαν
επι-
κοινω-
νία
που
δεν
είναι
πια
δυ-
νατή
γιατί
οι
νεκροί
δεν
έχουν
φω-
νή
και
τα
βή-
ματα
του
δο-
λοφόνου
ο
μό-
νος
ή-
χος
στη
Μη-
τρό-
πο-
λη
με-
ς
τη
βρο-
χή

Να γίνω η κρίση τους.

Προσπάθησα τόσο πολύ να γαμήσω το μέλλον
μου γιατί φοβόμουν τόσο πολύ το γαμημένο το
παρελθόν μου. Το παρελθόν μου που έζησα.
Κι εκείνο που κατασκεύασα. Ποιος ήμουν;
Τι ήμουν; Έκλεισα τα μάτια μου κι έσφιξα τις
γροθιές μου. Όταν τ' άνοιξα κοιτούσα ξανά το
ίδιο τοπίο νεκρό. Πάει καιρός που είχα πάψει
να ξέρω τι ήταν αληθινό και τι όχι. Και δεν
μπορούσα πια να διακρίνω ξεκάθαρα μέσα
από στέρεα περιγράμματα την πραγματικότητα
απ' τον εφιάλητη. Τώρα περνούσα τον καιρό μου
προσπαθώντας συνήθως να κατασκευάσω
κάποιο παρόν. Κλεισμένος πάντα στον πάτο
άδειο μιας άδειας κλειψύδρας και να με πνίγει η
άμμος αμειλικτη του παραμορφωμένου χρόνου.
Έπινα, μαστούρωνα, μαλακιζόμουν μ' ανύπαρ-
κτες γκόμενες στο διαδίκτυο κι όταν γαμούσα

έφερνα επίμονα στο μυαλό μου τα πρόσωπα
γυναικών που ήξερα πως δεν θα μπορούσα
ποτέ να γαμήσω. Μεσ το μυαλό μου έκλαιγ'
ένας γιγάντιος ήλιος κι υπήρχε μέσα μου κάτι
σαν μαύρη σπηλιά που δεν κατάφερνα ποτέ
να φωτίσω ή πολύ περισσότερο να εξηγήσω
την παρουσία της. Και χρόνο το χρόνο όλο
μεγάλωνε και κάλυπτε τα πάντα σταδιακά και
αδίστακτα αδηφάγα χορεύοντας ακανόνιστα
την αδυσώπητη ηδυπάθεια ενός ερεβώδους
ιλιγγίου. Ήθελα τόσο πολύ να κάνω κάτι στη
ζωή μου που στο τέλος κατάντησα άχρηστος.
Οι λέξεις. Δεσμώτης των λέξεων ν' αναφλέγομαι
το μυαλό μου. Κι εικόνες να ξεθωριάζοντας
αργά σαν τα καμένα αρνητικά φωτογραφίας.
Να χορεύω τα βράδια παθητικά slow με κιτρι-
νισμένους ιππόκαμπους τόσο ζωντανούς όσο
κι οι γόπες απ' τα τσιγάρα μου και χύνοντας
να φαντασιώνομαι τις γυναίκες που κάποτε
ήλπισα ν' αλλάξουν εκείνες για μένα τον εαυτό
μου. Που τις πόθησα πρώτα γυμνώνοντας το
κορμί τους τις ερωτεύτηκα έπειτα γνωρίζοντας
το κορμί τους και που τόσο πολύ τις αγάπησα
ύστερα και που στο τέλος τις μίσησα ότι αγα-
πήσαν εκείνον που εγώ δεν θα μπορούσα ποτέ
ν' αγαπήσω. Και δεν ήξερα ποιος έφταιγε τελικά.
Εγώ ή εκείνες; Τώρα άφηνα τα φαντάσματα
μου να με πολιορκούν τις νύχτες και νύχτες
παραισθησιογόνες με τα μαλλιά της κεφαλής
μου σηκωμένα από τον ίδιο πάντα τρόπο βουβό
βουλιάζοντας στο ημίφως μέσα σε πολυκαιρι-
σμένες βραχογραφίες με κυνήγια και βίσονες
και μάγους σαμάνους με υπερμεγέθη καυλιά
και γυναίκες σκουρόχρωμες με μάσκες και
χρώματα και μεγάλα βυζιά νύχτα πανσέληνος
μες τη φωτιά και προϊστορικούς διαστημάν-
θρωπους που δεν είχα ιδέα πως βρεθήκαν
στον τοίχο μου ή τι στον πούτσο 'κάναν εκεί. Κι
ήξερα από πριν με την υπόρρητη βεβαιότητα
των καταδικασμένων πως όπου να 'ναι άλλο ένα
κακό ταξίδι θα ξεκινούσε. Το ίδιο πάντα ταξίδι
κακό. Κι όταν αναρωτιόμουν αν ήμουν τρελός
είχα ήδη περάσει πέρα απ' την τρέλα. Κι ήλπιζα
μόνο ότι όλα αυτά τα φαντάσματα θα γινόνταν
κάποτ' επιτέλους δικά μου. Αρκεί μόνο να μην
είναι αργά. Κι ίσως τότε να δω στην άλλη άκρη
του τούνελ εκείνον που τόσο μισούσα να μου
γελά ειρωνικά.

Τώρα ο κόσμος που κοιτώ είναι αλήθεια. Αλη-
θινό είναι αυτό που βλέπω εγώ. Ό,τι βλέπω εγώ
δεν το βλέπουν οι άλλοι. Η δική μου αλήθεια
δεν είναι η αλήθεια των άλλων. Κι αυτό που
εμένα μου φαίνεται αυτονόητο στους άλλους
φαντάζει παράδοξο. Προσπαθώ να μεταφρά-
σω αυτό το καινούργιο συναίσθημα. Οι λέξεις
μου δεν μου φτάνουν. Ανακατώνω τις λέξεις.
Αναρωτιέμαι που αρχίζει η δική μου αλήθεια
και που τελειώνει των άλλων. Επισκέπτομαι
συνέχεια τα όνειρα μου ψάχνω να βρω τα
λόγια να κάνω την πράξη μου όνειρο. Όνειρο
είναι αυτό που βλέπω εγώ. Ό,τι βλέπω εγώ δεν
το βλέπουν οι άλλοι. Και τα όνειρα τα δικά μου
μοιάζουν στους άλλους εφιάλτες. Ανοίγω την
πόρτα στο όνειρο. Περιπατάω μέσα σ' ένα πούσι
πυκνό προσπαθώντας να μεταμορφώσω τον

κόσμο να τον κάνω τον κόσμο μου το σύμπαν
διαστέλλεται και μένω μόνος και πάλι οι άλλοι
εξαφανίζονται κι εγώ κοιτάω την πλάτη μου.
Λείπω. Κι όμως ξέρω καλά πως είμαι ακόμα
εδώ. Όπως ξέρω καλά το νιώθω πως δεν είμαι
δεν μπορεί δεν πρέπει να είμαι μόνος μου.
Νιώθω την παρουσία τους ν' αχνοφέγγει μες
τα σκοτάδια. Μία σιωπή αμφίσημη. Πίσω από
δάση δέντρα σκοτεινά και λίμνες πεδιάδες
μέσα σε κάστρα έρημες πόλεις κι ερειπωμένα
χωριά. Μέσα σ' ένα απέραντο διάστημα κι
ένα σπίτι νεκρό. Και θέλω να τους φωνάξω ν'
ανοίξω την πόρτα και να τους ψάξω. Να πάρω
τους δρόμους να τρέχω ν' αναγνωρίσω τα
πρόσωπα τους ψηλαφιστά ν' αποκτήσουν χα-
ρακτηριστικά. Σκιές. Σκοτεινές σκιές σιωπηλές.
Πώς να τους ψάξω σ' έναν κόσμο που δεν είναι
δικός τους; Πώς να τους ψάξω σ' έναν κόσμο
που είναι μόνο δικός μου; Δεν υπάρχω μόνος
μου κι όμως ζω σ' έναν κόσμο δικό μου. Πώς να
κάνω τον κόσμο μου κόσμο τους; Πώς να τους
κάνω να υπάρξουνε πλάι μου; Να τους δώσω
τα κλειδιά για τον κόσμο μου; Μεταφράζω το
όνειρο και βλέπουν εφιάλτες. Όσα γνωρίζουν
εγώ δεν τ' αναγνωρίζω κι όσα φοβούνται δεν
με τρομάζουν. Όσα γνωρίζω αρνούνται να
τα κοιτάξουν κι όσα φοβάμαι τους φαίνονται
μάταια. Πώς να εναρμονίσω τους κόσμους
μας; Πώς να εναρμονίσω την αλήθεια μου στις
υπάρξεις τους; Πώς να δέσω την ύπαρξη μου
στον κόσμο τους που καθόλου δεν τον ανα-
γνωρίζω για κόσμο μου; Πώς να παρεισφρήσω
στα όνειρα τους και να τα κάνω δικά μου; Πως
να κάνω τα δικά μου όνειρα κόσμο τους; Σε
Όνειρο πώς να συγκροτήσω τα όνειρα; Πώς
να δω στην εγγενή μου αντίφαση μια ψηφίδα
του Όλου και σ' όνειρο μου την αντανάκλαση
του Ενός όταν το Ένα επιμένει να μου διαφεύγει
λανθάνων μέσα σ' αισθήσεις εφήμερες χωρίς
συνοχή; Πώς να διαχειριστώ την ήττα ότι υπήρ-
ξα χωρίς να υπάρξω; Και πώς να επουλώσω την
αυτεπίγνωση πως δεν θα υπήρχαν αν δεν είχα
υπάρξει; Βαθιά μες το αίμα υπάρχει μία πληγή
που δεν τη γιατρεύουν τα λόγια.

Βιογραφικό σημείωμα

Ο Ζ. Δ. Αϊναλής γεννήθηκε το 1982
στην Αθήνα. Σπούδασε Μεσαιωνική και
Νεοελληνική Φιλολογία στο Πανεπιστήμιο
Ιωαννίνων. Κάνει διδακτορικό στη
Βυζαντινή Ιστορία και Φιλολογία στο
Παρίσι, όπου και διαμένει μόνιμα. Το
2006 δημοσιεύτηκε από τις εκδόσεις
Γαβριηλίδη η πρώτη του ποιητική
συλλογή Ηλεκτρογραφία. Ποιήματα,
πεζά, μεταφράσεις και δοκίμια του έχουν
κατά καιρούς δημοσιευτεί σε έντυπα
και ηλεκτρονικά λογοτεχνικά περιοδικά
(Μανδραγόρας, Ποιείν, Poema). Αποτελεί
τακτικό συνεργάτη του ηλεκτρονικού
περιοδικού Βακχικών.
Η δεύτερη ποιητική συλλογή του
Αποσπάσματα κυκλοφόρησε από τις
εκδόσεις Γαβριηλίδης το 2008.

49ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης : η ελληνική γιορτή του σινεμά

Αδιαμφισβήτητα πρόκειται για το κινηματογραφικό γεγονός της χρονιάς στη χώρα μας. Όσο και να ξεφυτρώνουν δεκάδες φεστιβάλ τόσο στην Αθήνα όσο και σε πολλές επαρχιακές πόλεις ανά την Ελλάδα, όσο και να το πολεμούν και να θέλουν να το υποβαθμίσουν,

παραμένει και θα παραμείνει το κινηματογραφικό meeting point των απανταχού σινεφίλ. Από όλη τη χώρα συρρέουν κάθε χρόνο οι επισκέπτες στην πόλη της Θεσσαλονίκης. Από τη σκριπτ γκερλ μιας ταινίας μέχρι τον μεγάλο παραγωγό και από τον επίσημο καλεσμένο (όπως π.χ. Στόουν ή Νταρντέν) στον κινηματογραφόφιλο θεατή και μανιακό με τις ταινίες.

Σχεδόν μισό αιώνα ζωής συμπλήρωσε το φετινό φεστιβάλ της Θεσσαλονίκης και φαίνεται ότι τα καταφέρνει όλο και καλύτερα. Βέβαια στην Ελλάδα ζούμε, στη χώρα της διαπλοκής και της διαφθοράς, φαινόμενα που φυσικά αγγίζουν και το φεστιβάλ. Τα εξώφθαλμα αποφεύγονται, στο παρασκήνιο όμως με επικοινωνία την κινηματογραφική μπίζνα, ειδικώς στο ελληνικό κομμάτι, τα πράγματα παίρνουν άλλες διαστάσεις και γι' αυτό είναι

αρμόδιοι να τα ξεμπλέξουν μεταξύ τους οι δημιουργοί με τους παραγωγούς και τους λοιπούς παρατρεχάμενους.

Η νέα διοίκηση φεστιβάλ, που μετράει μόνο λίγα χρόνια, λαμπερή με την παρουσία του Γιώργου Χωραφά και ψυχρά επαγγελματική με εκείνη της Δέσποινας Μουζάκης, έχει αποδείξει ότι κάνει θαύματα βάζοντας στη λήθη σιγά σιγά τις ένδοξες μέρες του Μισέλ Δημόπουλου.

Φέτος, η Θεσσαλονίκη είχε χολιγουντιανό αέρα, ευρωπαϊκό στυλ κι όλα αυτά γαρνιρισμένα με την καθωσπρέπει βαλκανική φορεσιά, που συνδυάζει ανατολίτικη αισθητική με δυτική νοοτροπία και μεσογειακό ταπεραμέντο. Ο Όλιβερ Στόουν του «Πλατύν» και ο Λυκ Νταρντέν της «Ροζέτας», ο Τακέσι Κιτάνο των «Πυροτεχνημάτων» και ο φωτογράφος του «Mama mia!» Χάρης Ζαμπαρλούκος, ο Τέρενς Ντέιβις του βρετανικού πειραματικού κινηματογράφου και η σεναριογράφος του «Junjo» Ντιάμπλο Κόντι, ο συνθέτης της «Βαβέλ» Γκουστάβο Σανταολάγια και ο Μάνος Ζαχαρίας του σοβιετικού σινεμά, όλοι τους καλεσμένοι, τιμώμενα πρόσωπα και κεντρικά θέματα αφιερωμάτων του 49ου Φεστιβάλ

Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης.

Εκθέσεις φωτογραφίας, σκίτσων, ζωγραφικής, βιντεοπροβολών από τον μεξικανό Φικκερόα διευθυντή φωτογραφίας του Αϊζενστάιν, του Χιούστον και του Μπουνιουέλ, και τον έλληνα σκηνοθέτη Κωνσταντίνο Γιάνναρη στα πορτρέτα του ζωγράφου Πανσέληνου του σκηνοθέτη Κυριάκου Κατζουράκη και τα κειμήλια των ταινιών του Μάνου Ζαχαρία, ήταν μερικές από τις παράλληλες εκδηλώσεις του φεστιβάλ. Σε αυτές προστίθενται σεμινάρια, αγορές ταινιών, συζητήσεις, ομιλίες, συναυλίες όπως εκείνη που έδωσε η μπάντα του Εμίρ Κουστουρίτσα, συμπληρώνοντας το μωσαϊκό των δρωμένων της Θεσσαλονίκης.

Στη συνέχεια οι ταινίες του φεστιβάλ, που είναι το ζουμί της κινηματογραφικής γιορτής της πόλης της Βορείου Ελλάδος. Το πρόγραμμα συμπεριλάμβανε από εκτενή αφιερώματα στον Τούρκικο, Μεσανατολικό, Ρουμάνικο και Βαλκανικό κινηματογράφο σε όλες τις ταινίες των αδελφών Νταρντέν, του Οσμάν Σεμπέν, του Μάνου Ζαχαρία και του Τέρενς Ντέιβις, με τις καινοτόμες θεματικές όπως εκείνες της Generation Next (επόμενη γενιά ελλήνων σκηνοθετών) και των Idays (μέρες

ανεξαρτησίας – ανεξάρτητο σινεμά από όλο τον κόσμο). Η τελευταία ενότητα εξέπληξε ευχάριστα με ταινίες σαν την «Πίσσα», το «Έλεν», τη «Λίμνη Τάχο» κ.ά να δείχνουν το δρόμο για το νέο βλέμμα του δημιουργού μακριά από τα στούντιο. Βέβαια, μεγάλοι σκηνοθέτες παρουσίασαν το έργο τους, αφού προβλήθηκαν οι νέες ταινίες των Όλιβερ Στόουν, Γουονγκ Καρ Βάι, Τζόνναθαν Ντέμε, Νουρί Μπιλγκέ Τσεϊλάν, αδελφών Νταρντέν, Τακέσι Κιτάνο, Βάλτερ Σάλες κ.ά

Τέλος ολοκληρώνουμε με τη «συνήθη» κατάντια του ελληνικού κινηματογράφου. Μαντέψτε ποιες ήταν οι καλύτερες ταινίες; Η «Σκόνη του Χρόνου» του γκραν μετρ Θόδωρου Αγγελόπουλου, η λυρική δουλειά του Πάνου Καρκανεβάτου («Αθανασία»), ενώ χαριτωμένες ήταν οι ταινίες «Μικρό Έγκλημα» του Χρίστου Γεωργίου και «Without» του Αλέξανδρου Αβρανά. Βέβαια, τα ντοκιμαντέρ, το digital wave και οι μικρομηκάδες της Δράμας έδωσαν τον απαραίτητο τόνο αισιοδοξίας, ο οποίος δυστυχώς γρήγορα εξατνίζεται. Και εις άλλα με υγεία, λοιπόν, και του χρόνου..

Νέστορας Πουλάκος

ΧΟΝΤΡΑ ΣΤΟ ΡΕΥΜΑ

Μια περιήγηση στο διάλογο των γραμμών

Με αυτό το σημείωμα τελειώνουμε την αναμέτρησή μας με τον Δον Κιχώτη. Σε κάποιους μπορεί να φάνηκε μια αναχρονιστική στιγμή, αλλά είναι η στιγμή που ο άνθρωπος απαλλάχθηκε από το δόγμα και επέλεξε μια μάχη όπου η έκβασή της ήταν αβέβαιη, και κυρίως άνηκε στον ίδιο εξ' ολοκλήρου.

Τι είναι αυτό που σήμερα μας κάνει να διαβάζουμε ξανά και ξανά ένα έργο 400 χρόνων; Είναι επίκαιρο ή απλώς έχει μπει και αυτό στις λεγόμενες επιβεβλημένες αναγνώσεις; Ας δούμε πώς το αξιολογεί ο Ντοστογιέφσκι «Στον κόσμο ολόκληρο δεν υπάρχει τίποτα πιο βαθύ και πιο δυνατό από αυτό το έργο, πρόκειται για τον τελευταίο και μέχρι στιγμής πιο μεγάλο λόγο της ανθρωπίνης σκέψης, πρόκειται για την πιο πικρή ειρωνεία που μπόρεσε ποτέ να εκφράσει ο άνθρωπος. Και αν κάποτε τελείωνε ο κόσμος και ρωτούσαν τους ανθρώπους "λοιπόν καταλάβατε τη ζωή; τι συμπεράσματα βγάξετε από αυτήν;" Θα μπορούσε τότε ο άνθρωπος σιωπηρά να βγάλει και να δώσει τον Δον Κιχώτη. Ιδού το συμπέρασμα μου από τη ζωή, μπορείτε να με κρίνετε γι αυτό». Είναι επίσης χαρακτηριστικό ότι

ο Ντοστογιέφσκι σε κάποιο άλλο σημείο δομεί την αξιολόγησή του για τον Δον Κιχώτη λέγοντας ότι είναι ένας τυπικός διάλογος στο κατώφλι (το περίεργο είναι πως το έργο του ίδιου θα χαρακτηριστεί έτσι από τον κυριότερο κριτικό λογοτεχνίας, τον Μπάχτιν).

Το 1934 και ενώ οι ναζί γιόρταζαν την πρώτη επέτειο της εξουσίας τους, ο Τόμας Μαν διασχίζει με ένα καράβι τον Ατλαντικό με προορισμό την Αμερική. Από το σάκο του μαζί με το σημειωματάριο του βγάζει και τους πανόδετους τόμους του Δον Κιχώτη, που τους είχε διαλέξει να του κρατήσουν συντροφιά στο ταξίδι του. Σημειώνει λοιπόν: «τι μοναδικό μνημείο που είναι αυτό το βιβλίο! Καθορίζεται από το γούστο της εποχής του πολύ περισσότερο από όσο φανερώνει η σάτιρα σε αυτό το γούστο. Κι όμως πόσο υψηλότερα η δημιουργική του ιδιοφυΐα, κριτική, ελεύθερη και ανθρωπίνη, πετά πάνω από την εποχή του!». (Στο βιβλίο του "Ταξίδι με τον Δον Κιχώτη).

Το 1965 ο Τσε Γκεβάρα έγραψε το τελευταίο του γράμμα προς τους γονείς του. «Αισθάνομαι για άλλη μια φορά κάτω από τις φτέρνες μου τα πλευρά του Ροσινάντε. Ξαναρχίζω την πορεία μου κρατώντας στο χέρι την ασπίδα μου». Με αυτά τα τρία ενδεικτικά παραδείγματα, που διατρέχουν κάθετα την

ιστορία και αναφέρονται σε τόσο διαφορετικούς ανθρώπους, θέλουμε να δείξουμε ότι το κείμενο όχι απλώς δεν έχασε την φρεσκάδα του αλλά διαρκώς ανανέωνε την επιρροή του.

Πριν από 400+ χρόνια γεννιέται ο πρώτος σύγχρονος άνθρωπος. Ο Αλόνσο Κιχάνα παίρνει σάρκα και οστά στο εσωτερικό της φυλακής της Σεβίλλης. Γεννήθηκε λοιπόν στη φυλακή αυτή η περίφημη περιπέτεια της ελευθερίας. Ο Θερβάντες προτίθεται να γράψει μία παρωδία ιπποτικών μυθιστορημάτων, όπου σχεδόν κανείς δεν διάβαζε πλέον. Ήταν ξεπερασμένα. Ωστόσο αυτή η ανώφελη λογοτεχνική προσπάθεια κατέληξε να είναι κάτι πολύ περισσότερο από το αρχικό σχέδιο, ταξίδεψε πολύ πιο μακριά και έγινε το πιο δημοφιλές μυθιστόρημα όλων των εποχών. Ο Δον Κιχώτης φαινόταν τόσο ευάλωτος και υπήρξε ο πλέον μακρόβιος. Είναι γελοίος, είναι βαθιά γελοίος, αλλά πιο πολύ γελάμε μαζί με αυτόν και όχι με αυτόν. Πολλά και γνωστά στερεότυπα, ο Δον Κιχώτης και ο Σάντσο Πάντσα, ο ιππότης και ιπποκόμος, η τρέλα και η σύνεση, ο ονειροπόλος ιδαλγός με το κεφάλι του στα σύννεφα και άξεστος χωρικός με τα πόδια του πάνω στη γη. Κανείς δεν υποψιάζεται κάτι το ιδιαίτερα αφύσικο ή το σκανδαλώδες σε αυτόν τον άκακο, καλότροπο, λιγομίλητο, και άχρωμο ευγενή από τη Μάντσα. Αλλά τα φαινόμενα απατούν. Στην ψυχή του λαμβάνουν χώρα οι πιο

μεγάλες γιορτές.

Ο Δον Κιχώτης βγήκε από το σπίτι του για να περιπλανηθεί στον κόσμο όταν ο Θεός εγκατέλειπε σιγά σιγά τη θέση από όπου καθύσθηνε το σύμπαν και την τάξη των αξιών του. Το να νοήσεις, μαζί με τον Καρτέσιο, το σκεπτόμενο εγώ ως θεμέλιο του παντός, να μείνεις μόνος ενώπιον του κόσμου είναι μια στάση που εύστοχα ο Χέγκελ χαρακτηρίζει ηρωική. Το να νοήσεις, μαζί με τον Δον Κιχώτη, τον κόσμο ως αμφισημία, να αντιμετωπίσεις όχι μια μόνο απόλυτη αλήθεια αλλά ένα πλήθος από σχετικές αλήθειες που συχνά αντιφάσκουν και μεταξύ τους, το να έχεις ως μόνη βεβαιότητα τη σοφία της αβεβαιότητας, δεν απαιτεί λιγότερο σθένος.

Κάθε μέρα που περνά, ο Κιχώτης ιππεύει με όλο και μεγαλύτερη ορμή τον οκνομπροστάρη του (Ροσινάντε). Το μυθιστορηματικό αυτό πρόσωπο ξέφυγε από το συγγραφέα του και μεταμορφώνεται από τους αναγνώστες. Επιστρέφει εκεί που άγνων ξεκίνησε, την ανήλικη. Ως γνωστόν, ο Αλόνσο Κιχάνα τρελαίνεται διότι διάβασε πολλά ιπποτικά μυθιστορήματα. Ο Δον Κιχώτης δεν ανήκει σε εκείνους που απλώς παρατηρούν την πραγματικότητα και αναρωτιούνται "γιατί;" Είναι από εκείνους (ίσως ο πρώτος) που φαντάζονται την πραγματικότητα έτσι όπως αυτή δεν υπήρξε ποτέ και αναρωτιούνται "γιατί όχι;" Η διαρκής πορεία, η διαρκής αναζήτηση, η αρχή της αμφιβολίας, είναι και η

αρχή του πολιτισμού τού όχι. Αν μια κουλτούρα δεν κατορθώσει να δώσει ζωή στη φαντασίωση του κόσμου ιστορικά θα καταντήσει ανεξιχνίαστη, δυσανάγνωστη. Η φαντασίωση της νεωτερικότητας είναι ο Δον Κιχώτης, το πρώτο σύγχρονο ανάμεσα στη λογική και την τρέλα, το ερωτικό και το γελοίο, το οραματικό και το εσχολογικό. Ο Δον Κιχώτης δεν είναι απλώς ένας ήρωας σε αναζήτηση ταυτότητας, είναι ο πρώτος που ταυτίζεται με την ανθρωπότητα, είναι η δική της ενηλικίωση που αποτυπώνεται. Η νεωτερικότητα αυτού του έργου έγκειται στο ανατρεπτικό πνεύμα που οδηγεί το πρόσωπο να αναζητήσει την ευθύνη των πράξεών του και να αξιώνει να αλλάξει τον κόσμο. Ακόμα και αν προσπαθώντας να κάνει πράξη αυτή την ευθύνη θα προσκρούσει σε αντιξοότητες, θα βασανιστεί και θα χλευαστεί. Εδώ πράγματι πρόκειται για μια ελεγχία της δύναμης της βούλησης καθώς αυτή ξυπνάει από το λήθαργο της θρησκείας.

Ήταν μια πρώτη περιήγηση στη λογοτεχνία που γέννησε την αυτεξούσια οπτική.

Φιλήμονας Πατσάκης

Ο ΠΡΩΤΑΓΟΡΑΣ ΕΜΑΘΕ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΘΕΩΝ
ΑΠΟ ΠΕΡΣΕΣ ΜΑΓΟΥΣ...

ΒΑΡΕΘΗΚΕ ΚΑΙ ΑΡΧΙΣΕ ΝΑ ΣΚΕΦΤΕΤΑΙ...

...ΑΥΤΟ ΜΟΝΟΣ ΤΟΥ!

ΟΙ ΑΠΟΨΕΙΣ ΤΟΥ ΗΤΑΝ ΡΙΖΟΣΤΑΣΤΙΚΕΣ...

ΑΛΛΑ ΉΕΡΕ ΝΑ ΞΕΣΗΚΩΝΕΙ ΤΟ ΚΟΙΝΟ...

ΤΟ ΠΑΠΑΔΑΡΙΟ ΕΝΟΧΛΗΘΗΚΕ...

ΚΑΙ ΤΟΝ ΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΝ...

ΑΠΟ ΤΟΤΕ, ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΕΙΧΕ ΑΡΧΙΣΕΙ ΝΑ ΔΡΑΠΤΕΥΕΙ ΠΡΟΣ ΤΗ ΔΥΣΗ...

ροφ: «Οι οδηγίες του όσον αφορά τους μισθούς και άλλες προσπάθειες για τον τερματισμό της διαμάχης ανάμεσα σε εργάτες και εργοδότες για την κατανομή του εισοδήματος «ταίριαζαν γάντι» με το διαρκή στόχο του επιχειρηματικού κόσμου να κρατά σταθερό το κόστος των μισθών. Η πολιτική της μείωσης του φόρου επενδύσεων απέφερε στις επιχειρήσεις σημαντικές φορολογικές ελαφρύνσεις, κάτι που ανεπιτυχώς αναζητούσαν

από την εποχή του Αϊζενχάουερ. Η πρότασή του για μείωση των φόρων στο εταιρικό εισόδημα και στο προσωπικό εισόδημα των ανώτερων τάξεων προσέγγιζε τις φορολογικές ελαφρύνσεις που είχαν νωρίτερα προταθεί από την Εθνική Ένωση Βιομηχάνων και το Εμπορικό Επιμελητήριο των ΗΠΑ. Τα διευθυντικά στελέχη των εταιρειών μπορεί να μην είχαν την εμπιστοσύνη του Κένεντι, αλλά το λειτουργικό αποτέλεσμα ήταν σχεδόν το ίδιο, σαν να την είχαν. Το οικονομικό δόγμα και ο πολιτικός υπολογισμός ήταν αρκετά, ώστε να τον κάνουν να ανταποκρίνεται στις επιθυμίες των επιχειρήσεων πολύ συχνότερα απ' ό,τι στις επιθυμίες των οικονομικών παραγόντων που τον υποστήριζαν στην πραγματικότητα».

Οι πολιτικές της «οικονομικής ανάπτυξης» της διακυβέρνησης Κένεντι παρείχαν σημαντικά μεγαλύτερο πλεονέκτημα στους πλούσιους απ' ό,τι στους Αμερικανούς της εργατικής, μεσαίας και χαμηλής τάξης. Αν κοιτάξουμε πίσω από τη συχνά εκφρασμένη ευαισθησία του JFK για τους αδυνάτους της Αμερικής, η διακυβέρνησή του σχετικά με την οικονομική δικαιοσύνη κάθε άλλο παρά προοδευτική ήταν. Την οπισθοδρομική φύση της «Νέας Οικονομίας» του συγκάλυπταν οι τακτικοί, πολυπροβεβλημένοι από τα ΜΜΕ, καβγάδες του με συγκεκριμένα μέλη της επιχειρηματικής κοινότητας (κυρίως με τα διευθυντικά στελέχη της U.S. Steel)¹, οι επαναλαμβανόμενες δηλώσεις

του ότι ενδιαφέρεται για τους εργάτες και τους φτωχούς και ο ισχυρισμός του ότι προωθεί μια αμιγώς «τεχνοκρατική» και «πραγματιστική» οικονομική ατζέντα που ανυψώνει την «πρακτική διαχείριση» και τη «διαχειριστική δεινότητα» πάνω από τον «μεγάλο πόλεμο των ιδεολογιών» (Μίροφ, σελ. 182-183, 217-218). Ήταν τόσο για δογματικούς όσο και για συναισθηματικούς και προμελετημένους πολιτικούς λόγους που πολλοί από τους πρώτους νεοφιλελεύθερους Δημοκρατικούς (π.χ. οι Γερουσιαστές Γκάρνι Χαρτ και Μπιλ Μπράντλεϊ, οι Κυβερνήτες Μπρους Μπάμπιτ, Τζέιμς Χαντ, Ρίτσαρντ Λαμ και Μπιλ Κλίντον, τα μέλη του Κογκρέσου Αλ Γκορ και Τίμοθι Γουέρθ) έκαναν τον JFK πρότυπο από το οποίο εμπνέονταν. (βλ. Randall Rothenburg, *The Neoliberals: Creating the New American Politics*, New York: Simon and Schuster, 1984)

Σε συμφωνία με την κληρονομιά του JFK, όσον αφορά την ταξική διαβάθμιση της κοινωνίας, οι οικονομικές εξαγγελίες του Ομπάμα υπήρξαν φιλοεταρικές-νεοφιλελεύθερες από την αρχή. Ο χρηματοδοτούμενος από τη Γουόλ Στρίτ Ομπάμα διόρισε επικεφαλής σύμβουλό του στα οικονομικά θέματα, κατά τη διάρκεια της αρχικής εκστρατείας του, τον υποστηρικτή των μεγάλων εταιριών στο Δημοκρατικό Ηγετικό Συμβούλιο και οικονομολόγο του Πανεπιστημίου του Σικάγο, Όσταν Γκούλσμπερτ (τον τύπο που είπε στους καναδούς διπλωμάτες να αγνοήσουν την προεκλογική ρητορική του Ομπάμα εναντίον της Βορειοαμερικανικής Συμφωνίας Ελεύθερου Εμπορίου – NAFTA). Η «Ομπάμα Α.Ε.» λανσάρισε τον οικονομολόγο, υποστηρικτή των Wal-Mart², Τζέισον Φέρμαν, από το κορπορατιστικό και εύστοχα αποκαλούμενο Hamilton Group, για να προσφέρει τις υπηρεσίες του ως διευθυντής της οικονομικής πολιτικής του Ομπάμα. Οι προτάσεις του Ομπάμα για την υγεία, την οικονομική ώθηση και τη στεγαστική κρίση είναι όλες τοποθετημένες δεξιότερα από εκείνες του Τζον Έντουαρντς, ακόμη κι απ' αυτές της κεντρώας Χίλαρι Κλίντον, για να μην αναφέρουμε τον Ντένις Κούσινιτς, τον μόνο πραγματικά αριστερό υποψήφιο στις προκριματικές εκλογές για το χρίσμα. Και όπως ακριβώς ο JFK, ο Ομπάμα έχει ψευδώς πουλήσει αυτήν τη συντηρητική οικονομική ατζέντα ως ένα είδος ουδέτερου πραγματισμού που «παράγει έργο» και δίνει έμφαση στην τεχνική «εξειδίκευση» πάνω και πέρα απ' την απλή «ιδεολογία».

ΦΥΛΗ: ΦΙΛΟΣ ΤΩΝ ΛΕΥΚΩΝ ΜΕ ΠΡΟΣΟΧΗ ΚΑΙ ΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟ

Ο JFK κατέλαβε τον ίδιο κεντρώο, επιφυλακτικό, πανούργο και «πραγματιστικό» χώρο όσον αφορά τη φυλή, το πρώτο απ' τα τρία δεινά του Κινγκ. Το βρήκε πολιτικά χρήσιμο να μεσολαβήσει για λογαριασμό του Μάρτιν Λούθερ Κινγκ κατά τη διάρκεια της φυλάκισής του το 1960 που ήταν εκλογικό έτος και, αργότερα, να τυλιχτεί με την αύρα της φυλετικής προοδευτικότητας και ισότητας, προσφέροντας κάποιες τμηματικές και καθυστερημένες ομοσπονδιακές καλύψεις σε μέλη του κινήματος των πολιτικών δικαιωμάτων (CRM)³. Αλλά η διακυβέρνηση του Κένεντι εργάστηκε σκληρά για να αποθαρρύνει, να απονευρώσει και να αποπροσανατολίσει το CRM. Έδωσε κάποια στοιχειώδη προστασία στους ακτιβιστές και τους μαύρους του Νότου μόνο όταν ο Τζακ και ο Μπόμπι Κένεντι (μικρός αδελφός του και υπουργός Δικαιοσύνης) υπολόγισαν ότι η σφοδρή αντίδραση των λευκών στο Νότο υπέσκαπτε τη δυνατότητά τους να πουλήσουν την αμερικάνικη καπιταλιστική και ιμπεριαλιστική έννοια της «δημοκρατίας» στον μη λευκό Τρίτο Κόσμο. Στην πορεία, οι αδερφοί Κένεντι απέκτησαν την παράξενη έμμονη ιδέα ότι οι κομμουνιστές είχαν διασυνδέσεις με τον Κινγκ και το CRM.

Πέρα από την εικονογραφία και τον αναθεωρητισμό του μεταγενέστερου «Mississippi Burning»⁴, ο Κένεντι δεν ήταν ιδιαίτερα φιλικός προς την πάλη για την ισότητα των μαύρων κατά τα τέλη της δεκαετίας του '50 και τις αρχές του '60. Η ανταπόκρισή του στο κίνημα κυριαρχήθηκε από τη διεγκυστίνδα δύο υπολογισμών του πολιτικού πραγματισμού: (α) από την απειλή να απομακρυνθούν οι λευκοί ψηφοφόροι (κυρίως οι παραδοσιακά Δημοκρατικοί λευκοί του Νότου) και (β) από τον κίνδυνο να χαθεί η συμπάθεια και η υποστήριξη του Τρίτου Κόσμου στον υποτιθέμενο αγώνα των ΗΠΑ να προωθήσουν «την ειρήνη και τη δημοκρατία» (ψευδώς ταυτισμένες με τον καπιταλισμό και με την καθυπόταξη τους στην επιρροή των ΗΠΑ) εναντίον του υποτιθέμενου κομμουνισμού που χρηματοδοτούνταν από τη Σοβιετική Ένωση (εθνική ανεξαρτησία και κοινωνική δικαιοσύνη στον «αναπτυσσόμενο κόσμο»). Οι πραγματικές ζωές και οι αγώνες των μαύρων Αμερικανών δεν λαμβάνονταν ιδιαίτερα υπόψη στη

διακυβέρνηση του Κένεντι. Όταν οι ρατσιστικές αρχές του Νότου κατάφεραν να κάψουν τον αγώνα των μαύρων για ισότητα, χωρίς να προβληθεί υπερβολικά στην τηλεόραση η αιματοχυσία και η αγριότητα, όπως στο Άλμπανι της Τζόρτζια, ο JFK με μεγάλη του χαρά απέσυρε την υποστήριξή του προς το CRM.

Βαδίζοντας στα προσεκτικά και υπολογισμένα βήματα του JFK στο θέμα της φυλής, ο τυπικά μαύρος Ομπάμα έχει προσεκτικά απομακρυνθεί τόσο από το γεγονός όσο και από τον ισχυρισμό ότι η ρατσιστική καταπίεση και λευκή υπεροχή συνεχίζουν να ορθώνουν ψηλά τείχη στην πρόοδο των μαύρων και στη φυλετική ισότητα στις ΗΠΑ. Μιλάει για το ρατσισμό που τροφοδοτεί τις φωτιές της ζωντανής μαύρης οργής σαν να είναι απλώς ένα ενοχλητικό απομεινάρι του παρελθόντος (η αρχαία περίοδος του Αιδεσιμότατου Τζερεμιά Ράιτ)⁵. Ο Ομπάμα δεν προωθεί καμία σχετική ή σαφή πολιτική ατζέντα για να αντιμετωπίσει τον βαθιά εδραιωμένο θεσμικό ρατσισμό, που συνεχίζει να ζει πίσω από την προθυμία των λευκών Αμερικανών να εκλέξουν έναν πρόεδρο που είναι «μαύρος αλλά όχι σαν τον Τζέσε»⁶. Έχει κάνει πολυάριθμες ομιλίες και σχόλια ισχυριζόμενος ότι οι μαύροι Αμερικανοί είναι προσωπικά και πολιτισμικά υπεύθυνοι για τη δυσανάλογη παρουσία τους στον πυθμένα της κάθετης κοινωνικοοικονομικής και θεσμικής ιεραρχίας του έθνους. Έχει αποτύχει να συνδέσει στενά το όνομά του με τους σύγχρονους αγώνες του κινήματος των πολιτικών δικαιωμάτων γύρω από την ποινική δίωξη των «7 της Τζένα»⁷ από τους λευκούς της μικρής πόλης του Νότου και τη φρικιαστική δολοφονία του Σον Μπελ⁸ με 50 πυροβολισμούς από την αστυνομία της Νέας Υόρκης. Ο Ομπάμα απάντησε στην απαλλαγή των δολοφόνων του Μπελ με μία λακωνική δήλωση-κήρυγμα στους μαύρους Νεοϋορκέζους για την ανάγκη να σέβονται την «τάξη του νόμου». Αυτή η συμπεριφορά έχει προκαλέσει τη δικαιολογημένη οργή του Αιδεσιμότατου Τζάκσον, του οποίου οι ψυχοσεξουαλικές φαντασιώσεις για εκδίκηση ακούγονται σαν μουσική στα πραγματικά, από πολιτική άποψη, αφτιά των συμβούλων του Ομπάμα στη «μετά CRM εποχή», όπου ο ρατσισμός έχει επισήμως τελειώσει.

Μετάφραση: **Μιχάλης Παπαδόπουλος**

1.: Η μεγαλύτερη αμερικάνικη εταιρία χάλυβα.

2.: Η μεγαλύτερη εταιρία πολυκαταστημάτων στις Η.Π.Α..

3.: Civil Rights Movement.

4.: «Ο Μισσισιππής φλέγεται». Χολιγουντιανή ταινία

του 1988 που παραποιεί την ιστορία της δολοφονίας τριών μελών του CRM στο Μισσισιππής το 1964 σε τέτοιο βαθμό, ώστε καταντά μυθολογία.

5.: Δημοφιλής ιεροκήρυκας και ο ιερέας της ενορίας του Ομπάμα στο Σικάγο.

6.: Αιδεσιμότατος Τζέσε Τζάκσον: Δημοφιλής

μαύρος πολιτικός ακτιβιστής. Το 1984 και το 1988 προσπάθησε ανεπιτυχώς να πάρει το χρίσμα των Δημοκρατικών για την Προεδρία.

7.: Ονομασία που δόθηκε σε μια ομάδα μαύρων μαθητών του γυμνασίου της Τζένα στη Λουιζιάνα, οι οποίοι έδειραν λευκό συμμαθητή τους το Δεκέμβριο του 2006. Αντιμετωπίζουν συνολικά

ποινή φυλάκισης άνω των εκατό χρόνων χωρίς αναστολή!

8.: Νεαρός μαύρος που τον «γάζωσαν» αστυνομικοί το ξημέρωμα της ημέρας του γάμου του, το Νοέμβριο του 2006.

ΣΥΜΜΕΤΟΧΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ¹

Μάικλ Άλμπερτ

Γ' ΜΕΡΟΣ της συνέντευξης στον Ρεμί Γκω

Το Πάρεκον απαιτεί την κατανομή των αγαθών μέσα από μια διαδικασία συμμετοχικής σχεδίασης. Τι θα σήμαινε αυτή η διαδικασία για ένα άτομο ως καταναλωτή και ως εργαζόμενο;

Θα σήμαινε πάρα πολλά πράγματα που θα ήταν δύσκολο να τα απαριθμήσουμε εδώ, πόσο μάλλον να τα περιγράψουμε εκτενώς. Κυρίως σημαίνει ότι κάθε οικονομικός παράγοντας, εν μέρει ως εργαζόμενος και εν μέρει ως καταναλωτής, συμμετέχει σε μια συνεργατική διαπραγμάτευση για τις εισροές και τις εκροές του οικονομικού συστήματος μαζί με τους υπόλοιπους οικονομικούς συντελεστές. Αυτό

συμβαίνει μέσα από συμβούλια εργαζομένων και καταναλωτών – είτε αυτές αφορούν τα αγαθά που παράγονται είτε αυτά που

Αυτό που πιστεύω για το μαρξισμό-λενινισμό, λαμβάνοντας υπόψη τα παραπάνω, είναι ότι ιστορικά έχει οδηγήσει επανειλημμένως στην κυριαρχία της τάξης των συντονιστών.

που προτείνουν τις οικονομικές δραστηριότητες που προτιμούν καταναλώνονται – και στη συνέχεια ακούγοντας τις προτάσεις

άλλων ομάδων (και όλης της κοινωνίας) και εξετάζοντας τις ανάλογες αξίες με τις οποίες επενδύουν αυτές οι προτάσεις τις διαφορετικές εισροές και εκροές, κάθε παράγοντας χωριστά (ή συχνότερα κατά ομάδες) κάνουν ένα νέο κύκλο προτάσεων.

Αυτοί οι αλληπάλληλοι γύροι διαπραγματεύσεων – οι οικονομολόγοι καλούν αυτές τις συνεχείς ανταλλαγές πληροφοριών και προτάσεων «επαναλήψεις» (iterations) – οδηγούν σε ένα βιώσιμο και αξιόλογο σχέδιο, αυτοδιαχειριζόμενο, αποκεντρωμένο, χωρίς ιεραρχικά ανώτερους αρμόδιους για τη σχεδίαση και χωρίς οικονομικούς συντελεστές οι

οποίοι να επιδιώκουν την πρωτοκαθεδρία σε βάρος των άλλων. Φυσικά, επειδή το λέω εγώ, δεν σημαίνει ότι έτσι είναι. Αλλά ελπίζω ότι, υποστηρίζοντας πως μπορεί να υπάρξει κάτι τέτοιο, θα ωθήσω τους αναγνώστες να αναλογιστούν αυτή τη δυνατότητα, και επομένως το Πάρεκον, λεπτομερέστερα.

Μία από τις κριτικές σας ενάντια στη μαρξιστική θεωρία την κατηγορεί ότι βασίζεται στην ύπαρξη μόνο δύο τάξεων και έτσι «αποκρύπτει» την ύπαρξη «της τάξης των συντονιστών» (Coordinator Class). Θα μπορούσατε να περιγράψετε τι εννοείτε με τον όρο αυτό;

Αναφέρομαι στην κοινωνική ομάδα των ανθρώπων που, λόγω της θέσης που έχουν στην καπιταλιστική οικονομία, βρίσκονται μεταξύ εργασίας και καπιταλιστών. Και επιπλέον, αυτό που αποκαλώ *Coordinatorism* βρίσκεται στην κορυφή, εξουσιάζοντας τους εργαζομένους.

Η ιδέα είναι απλή. Δεν είναι μόνο η ιδιοκτησία, στο σύνολό της, που μπορεί να αποδώσει σε μια ομάδα διαφορετική ταξική θέση, δύναμη και εισόδημα. Αν μια κοινωνική ομάδα ασκεί εργασίες οι οποίες συστηματικά της προσφέρουν μεγαλύτερη εξουσία λόγω πρόσβασης σε πληροφορίες, λόγω δεξιοτήτων, διασυνδέσεων κ.ά., τότε αυτά τα χαρακτηριστικά μπορούν να θέσουν αυτή την κοινωνική ομάδα σε καλύτερη θέση σε σχέση με εκείνους που δεν τα διαθέτουν. Στον καπιταλισμό, παραδείγματος χάρι, οι διευθυντές, οι δικηγόροι, οι μηχανικοί, οι γιατροί και άλλοι, αποτελώντας περίπου ένα 20% του πληθυσμού, εκτελούν εργασίες που τους προσφέρουν δύναμη και ασκούν σημαντικό έλεγχο στις συνθήκες της δικής τους ζωής και όλων όσων βρίσκονται κάτω από αυτούς. Αυτοί συγκροτούν την τάξη των συντονιστών.

1.: Participatory economics (PARECON). Οικονομική θεωρία της Συμμετοχικής Οικονομίας που περιγράφεται στο βιβλίο του Michael Albert, Πάρεκον: Η ζωή μετά τον καπιταλισμό (Parecon: Life after capitalism), σε μετάφραση του Ν. Ράπτη (Παρατηρητής, 2004).

➔ Έτσι, σύμφωνα με την άποψη αυτή, έχουμε τρεις τάξεις και όχι δύο. Έχουμε τους συντονιστές-μάνατζερ, τους εργαζομένους και τους ιδιοκτήτες, και όχι μόνο εργαζομένους και ιδιοκτήτες. Αυτό έχει ιδιαίτερη σημασία διότι δεν πρόκειται απλώς για εργαζομένους που διαβιώνουν κάπως καλύτερα. Ούτε πρόκειται για ιδιοκτήτες που διαβιώνουν κάπως χειρότερα. Και δεν πρόκειται για ένα στρώμα που σχηματίζεται και από τις δύο τάξεις. Αλλά για μία κοινωνική ομάδα μέσα στο καπιταλιστικό σύστημα που έχει διαφορετικά συμφέροντα, ενδιαφέροντα και μεθόδους. Ακόμα σημαντικότερο, είναι μία κοινωνική ομάδα η οποία θα μπορούσε να γίνει άρχουσα τάξη σε μια σοβιετικού ή γιουγκοσλαβικού τύπου οικονομία, δηλαδή σε αυτό που ονομάστηκε κεντρικά σχεδιασμένος σοσιαλισμός ή σοσιαλισμός της αγοράς.

Το γεγονός αυτό μας διαφωτίζει ότι τα αντικαπιταλιστικά κινήματα δεν προάγουν απαραίτητα την αταξική κοινωνία, απλά και μόνο επειδή είναι αντικαπιταλιστικά. Τέτοια κινήματα μπορεί να προωθούν την αταξικότητα, σίγουρα, αλλά μπορεί να προωθούν και την κυριαρχία της τάξης των συντονιστών. Ακόμη περισσότερο, όποιες και αν είναι οι δηλωμένες ή οι πραγματικές φιλοδοξίες αυτών των κινήματων, ή όποιες και αν είναι οι φιλοδοξίες μερικών ή και πολλών μελών τους, ένα τέτοιο κίνημα μπορεί να υιοθετήσει μεθόδους οργάνωσης και λήψης αποφάσεων ή πολιτιστικές αξίες οι οποίες είτε να είναι συμβατές με την επι-

νειλημμένως στην κυριαρχία της τάξης των συντονιστών. Πιστεύω ότι έχει θεσμικές δεσμεύσεις, όπως για παράδειγμα ο δημοκρατικός συγκεντρωτισμός, που οδηγούν εκεί. Και θεωρώ, επίσης, ότι διαθέτει έναν εννοιολογικό μηχανισμό ο οποίος αρνείται ακόμη και την ύπαρξη αυτής της πιθανότητας, αρνούμενος την ύπαρξη της τρίτης τάξης και υποστηρίζοντας ότι αν κάποιο υποτιθέμενο μετακαπιταλιστικό σύστημα είναι απαίσιο, τότε σε τελική ανάλυση δεν είναι μετακαπιταλιστικό – επειδή υπάρχουν μόνο ο απαισίος (ίσως κρατικός) καπιταλισμός και ο έξοχος (ίσως εκφυλισμένος) σοσιαλισμός μεταξύ των οποίων πρέπει να διαλέξουμε για να χαρακτηρίσουμε, για παράδειγμα, την παλιά Σοβιετική Ένωση. Ο ίδιος ο Μαρξ δίδαξε ότι για να κρίνουμε μία ιδεολογία ή ένα πρόγραμμα πρέπει να εξετάζουμε την πρακτική εφαρμογή του και τις επιπτώσεις του στις διαφορετικές κατηγορίες ανθρώπων, και όχι να ρωτάμε απλά τι επιθυμούν αυτοί που το υλοποιούν. Εφαρμόζω, λοιπόν, αυτή τη χρήσιμη ευφυή μέθοδο στο μαρξισμό ή ακριβέστερα στο μαρξισμό-λενινισμό τον ίδιο.

Τι θα απέτρεπε, στο Πάρεκον, την άνοδο της τάξης των συντονιστών στην εξουσία;

Δεν υπάρχουν δομικά μέσα αποτροπής, το αντίθετο μάλλον. Είναι περίπου το ίδιο σαν να ρωτάμε τι απέτρεψε τους ιδιοκτήτες σκλάβων να συνεχίζουν να έχουν σκλάβους στο καπιταλιστικό σύστημα. Δεν είναι μόνο ότι απαγορεύεται από κάποιο

Το Πάρεκον δεν αποδοκιμάζει απλώς τον ταξικό διαχωρισμό και την κυριαρχία κάποιας τάξης. Καθιερώνει νόρμες λειτουργίας και μια δομή ρόλων, έτσι ώστε οι συμμετέχοντες να μην μπορούν να λειτουργήσουν με τον τρόπο που απαιτεί ο ταξικός διαχωρισμός και η ταξική εξουσία. Δεν είναι δυνατό να συμμετέχεις σε κάποιο πλέγμα ισορροπημένης απασχόλησης,

δομή στην οποία η πληροφόρηση δεν θα επηρεάζεται από τα συμφέροντα των λίγων και τα μειονεκτήματα της ανταγωνιστικής κατανομής των αγαθών. Στο Πάρεκον θα γνωρίζουμε το αληθινό και συνολικό κόστος και όφελος των πιθανών επιλογών. Επιπλέον, το Πάρεκον παρέχει τη δυνατότητα σε αυτούς που επηρεάζονται να συμμετέχουν στις αποφάσεις ανάλογα με το βαθμό

το Πάρεκον παρέχει τη δυνατότητα σε αυτούς που επηρεάζονται να συμμετέχουν στις αποφάσεις ανάλογα με το βαθμό που επηρεάζονται.

να έχεις καθήκοντα που να σου χαρίζουν δύναμη ίση με τη δύναμη που κατέχουν οι άλλοι, να αμείβεσαι για την κοινωνικά χρησιμη προσπάθεια και θυσία σου όπως όλοι οι υπόλοιποι, να λειτουργείς μέσα στα αυτοδιαχειριζόμενα συμβούλια εργαζομένων και καταναλωτών, και παρόλα αυτά να υπερέχεις των άλλων. Αλλά αν κάποιος δεν λειτουργεί με αυτό τον τρόπο, τότε δεν συμμετέχει στο συγκεκριμένο οικονομικό σύστημα. Είναι πραγματικά τόσο απλό όσο ακούγεται, από τη στιγμή που υιοθετηθούν οι κατάλληλοι θεσμοί.

Πώς αντιμετωπίζονται τα περιβαλλοντικά θέματα, όπως η βίωση ανάπτυξη και η παγκό-

που επηρεάζονται. Δεν θα υφίσταται η κατάσταση όπου ελάχιστοι άνθρωποι θα απολαμβάνουν τεράστια κέρδη καταστρέφοντας το περιβάλλον και θα παρέχουν στον εαυτό τους νησίδες «καθαρότερου περιβάλλοντος», ενώ οι υπόλοιποι θα υποφέρουν. Δεν μπορούμε να πούμε με σιγουριά τι θα αποφασίσουν οι άνθρωποι σε ένα καλύτερο μέλλον. Σίγουρα, μπορούμε να προβλέψουμε, αλλά νομίζω ότι δεν είναι εκεί το θέμα. Το σημαντικό για μας είναι να καθιερώσουμε θεσμούς που θα διευκολύνουν τους ανθρώπους να αντιμετωπίζουν τα περιβαλλοντικά και όλα τα υπόλοιπα ζητήματα, έχοντας στη διάθεσή τους έγκυρες πληροφορίες και ανάλογη δυνατότητα συμμετοχής στις αποφάσεις – και αυτό γίνεται εφικτό στο Πάρεκον με τα πλέγματα ισορροπημένης απασχόλησης, τη συμμετοχική σχεδίαση και άλλους θεσμούς.

Θα μπορούσε να υποστηριχτεί ότι το Πάρεκον δεν αναφέρεται στο ζήτημα του κράτους. Θα ήταν συμβατό με τις κοινοβουλευτικές δημοκρατίες όπως τις γνωρίζουμε σήμερα ή πιστεύετε ότι το Πάρεκον θα επέβαλλε κάποιες αλλαγές στην οργάνωση της πολιτικής ζωής;

Το Πάρεκον είναι ένα οικονομικό όραμα και μόνο. Αυτό όχι επειδή θεωρώ ότι ο τομέας της οικονομίας είναι σε όλες τις πτυχές του σημαντικός ή από μόνος του σημαντικός ή ο πιο σημαντικός. Αλλά, μάλλον, γιατί η οικονομία είναι ένα σημαντικό κομμάτι της κοινωνίας για το οποίο μπορούμε να έχουμε ένα όραμα ωφέλιμο και διδακτικό, που να μας εμπνέει. Το ίδιο ισχύει και για τους άλλους τομείς της κοινωνίας, πόσο μάλλον για την πολιτική.

Ναι, νομίζω ότι το Πάρεκον επιβάλλει διάφορες αλλαγές στον πολιτικό τομέα, ώστε να γίνει η πολιτική συμβατή με το νέο αυτόν τύπο οικονομίας. Ισχύει και το αντίστροφο. Ένα θεμιτό πολιτικό σύστημα έχει προεκτάσεις στην οικονομία και σίγουρα πρέπει να αναρρωθούμε κατά πόσο το Πάρεκον μπορεί να ικανοποιήσει τις απαιτήσεις ενός καλού πολιτικού συστήματος. Πράγματι, πρόσφατα έγραψα ένα βιβλίο με τίτλο *Realizing Hope* (Συνειδητοποιώντας την Ελπίδα, στμ) στο οποίο αναφέρομαι όχι μόνο στην αλληλεπίδραση του πολιτικού συστήματος με το Πάρεκον, αλλά επιπλέον στις σχέσεις της κουλτούρας με το Πάρεκον, της οικολογίας με το Πάρεκον, της εκπαίδευσης κ.ο.κ, συμπεριλαμβανοντας το έγκλημα, τις διεθνείς σχέσεις, την τέχνη, την επιστήμη, κ.ά.

Οπότε ναι, νομίζω ότι χρειαζόμαστε ένα όραμα γι' αυτό που αποκαλούμε συμμετοχική κοινωνία, μια επιθυμητή κοινωνία στην οποία η οικονομία, η πολιτική, η κουλτούρα, η κοινοτική ζωή και άλλες διαστάσεις, όλες μαζί συντονισμένα να προάγουν τις αξίες που αγαπάμε, δηλαδή την αλληλεγγύη, την ποικιλομορφία, την ισότητα, τη δικαιοσύνη, την αυτοδιαχείριση, την οικολογική ισορροπία και το διεθνισμό. Η Συμετοχική Οικονομία είναι μόνο ένα μέρος αυτής της προσπάθειας, τίποτα περισσότερο και τίποτα λιγότερο.

Μετάφραση: **Ελπίδα Σαμαράκη**

Δημήτρης Κωνσταντίνου

Το Πάρεκον δεν αποδοκιμάζει απλώς τον ταξικό διαχωρισμό και την κυριαρχία κάποιας τάξης. Καθιερώνει νόρμες λειτουργίας και μια δομή ρόλων, έτσι ώστε οι συμμετέχοντες να μην μπορούν να λειτουργήσουν με τον τρόπο που απαιτεί ο ταξικός διαχωρισμός και η ταξική εξουσία.

δίωξη της αταξικότητας είτε, από την άλλη μεριά, να καλλιεργούν την κυριαρχία της τάξης των συντονιστών. Σίγουρα, πρέπει να είμαστε εναντίον του καπιταλισμού, αλλά ταυτόχρονα πρέπει να επιδιώκουμε και την αταξικότητα ενάντια στην κυριαρχία της τάξης των συντονιστών.

Αυτό που πιστεύω για το μαρξισμό-λενινισμό, λαμβάνοντας υπόψη τα παραπάνω, είναι ότι ιστορικά έχει οδηγήσει επα-

νόμο. Αλλά περισσότερο είναι οι θεσμοί της οικονομίας που το αποκλείουν. Γιατί κάποιος, στο Πάρεκον, να θέλει να εργαστεί για κάποιο αφεντικό ή για κάποιον ιδιοκτήτη; Αλλά επιπλέον, πώς θα μπορούσε ένας τέτοιος εργασιακός χώρος να λειτουργήσει, λαμβάνοντας υπόψη την ανάγκη αλληλεπίδρασης μέσα στο σύστημα συμμετοχικής σχεδίασης που απαιτεί συμβούλια εργαζομένων για την αυτοδιαχείριση;

σμία κλιματική αλλαγή, στο Πάρεκον;

Φυσικά, ελπίζουμε ότι οι πολίτες στο Πάρεκον θα πάρουν αποφάσεις υπέρ της βιωσιμότητας και εναντίον της αυτοκαταστροφής λόγω της υπερθέρμανσης του πλανήτη. Πώς θα διευκολυνθεί αυτό;

Αυτό που κάνει το Πάρεκον για τα θέματα αυτά, όπως και για άλλα, είναι να παρέχει μία

Ο Michael Albert είναι αμερικανός ακτιβιστής και συγγραφέας και μαζί με τη Lyndia Sargent έχουν ιδρύσει το πολιτικό ακτιβιστικό δίκτυο Znet και το περιοδικό Zmagazine. Έχει εισηγηθεί τη συμμετοχική οικονομία.

Ο Remi Gau είναι γάλλος ακτιβιστής.

Γιατί η Δεξιά Λατρεύει τις Κρίσεις

Απόσπασμα από το άρθρο της ΝΑΟΜΙ ΚΛΕΪΝ
στους *Los Angeles Times*, 30-1-2008

Τα τελευταία τέσσερα χρόνια, ερευνώ μία ανεξίτηλη περιοχή της οικονομικής ιστορίας: τον τρόπο με τον οποίο οι κρίσεις άνοιξαν το δρόμο για την επέλαση της δεξιάς οικονομικής μεταρρύθμισης παγκοσμίως. Μία κρίση ξεσπάει, επικρατεί πανικός και οι φανατικοί της ελεύθερης αγοράς σπεύδουν να καλύψουν το κενό, αστραπιαία ανακατασκευάζουν τις κοινωνίες σύμφωνα με τα συμφέροντα των μεγάλων εταιριών. Αυτό τον ελιγμό αποκαλώ «καπιταλισμό της συμφοράς».

Μερικές φορές αυτές οι εθνικές συμφορές ήταν πόλεμοι, τρομοκρατικές επιθέσεις, φυσικές καταστροφές. Πιο συχνά ήταν, όμως, οικονομικές κρίσεις: υπερπληθωρισμός, κρίση σπειροειδούς χρέους ή ρευστότητας, υφέσεις.

Πριν από μια δεκαετία, ο οικονομολόγος Ντάνι Ρόντρικ, τότε στο πανεπιστήμιο Κολούμπια, έκανε μία μελέτη για τις συνθήκες κατά τις οποίες οι κυβερνήσεις υιοθετούσαν πολιτικές ελεύθερης αγοράς. Οι αποκαλύψεις του ήταν συγκλονιστικές: «Καμία σημαντική περίπτωση νεοφιλελεύθερης μεταρρύθμισης σε αναπτυσσόμενη χώρα κατά τη δεκαετία του '80 δεν πραγματοποιήθηκε εκτός συνθηκών σοβαρής οικονομικής κρίσης». Η δεκαετία του '90 τον επιβεβαίωσε με τραγικό τρόπο. Στη Ρωσία, μία οικονομική κατάρρευση αποτέλεσε το υπόβαθρο για μαζικές ιδιωτικοποιήσεις. Στη συνέχεια, η κρίση του 1997-98 τσάκισε τις «ασιατικές τίγρεις» και επέτρεψε σε λυσσασμένους ξένους επενδυτές να αναλάβουν εκεί τα ηνία. Οι *N.Y. Times* βάπτισαν αυτή τη διαδικασία ως «τη μεγαλύτερη παγκοσμίου εξαγορά λόγω χρεοκοπίας».

Προκειμένου να επιβιώσουν, οι απεγνωσμένες χώρες θα κάνουν τα πάντα. Επίσης, η ατμόσφαιρα πανικού δίνει την ελευθερία στους πολιτικούς να προωθήσουν εξτρεμιστικές μεταρρυθμίσεις, οι οποίες διαφορετικά δεν θα ήταν αποδεκτές από το λαό, όπως η ιδιωτικοποίηση θεμελιωδών κοινωνικών υπηρεσιών, η εξασθένιση της προστασίας των εργαζομένων και οι συμβάσεις ελεύθερης διαπραγμάτευσης. Εν μέσω κρίσης, η αντιπαράθεση και η δημοκρατική διαδικασία απορρίπτονται με ευκολία ως πολυτέλειες εκτός πραγματικότητας.

Αυτές οι πολιτικές ελεύθερης αγοράς, μεταμφιεσμένες σε έκτακτες θεραπείες, τελικά θεραπεύουν από την κρίση; Για τους φανατικούς που τις υποστηρίζουν αυτό έχει λίγη σημασία. Το σημαντικό είναι ότι ο καπιταλισμός της συμφοράς, ως πολιτική μέθοδος, λειτουργεί. Ο σύγχρονος οικονομολόγος Μίλτον Φρίντμαν, στην εισαγωγή της επανέκδοσης του δικού του μανιφέστου *Capitalism and Freedom* (Καπιταλισμός και Ελευθερία) το 1982, είναι αυτός που εκφράζει αυτή τη στρατηγική πιο περιεκτικά. «Μόνο μια κρίση - πραγματική ή πλασματική - παράγει αληθινή αλλαγή. Όταν ξεσπά μια κρίση, τα μέτρα που λαμβάνονται εξαρτώνται από τις ιδέες που υπάρχουν στην κοινωνία. Αυτή, πιστεύω, είναι η βασική μας αποστολή: Να αναπτύξουμε εναλλακτικές λύσεις στις υπάρχουσες πολιτικές, να τις διατηρήσουμε ζωντανές και διαθέσιμες, μέχρι το πολιτικά αδύνατο να γίνει πολιτικά αναπόφευκτο».

Μία δεκαετία αργότερα, ο Τζον Ουίλιαμσον, εξέχων σύμβουλος του ΔΝΤ και της Παγκόσμιας Τράπεζας, προχώρησε ακόμη περισσότερο. Ζήτησε από τους σπουδαιότερους επαγγελματίες διαμορφωτές πολιτικής, κατά τη διάρκεια μίας συνόδου, να εξετάσουν «αν θα ήταν λογική η τεχνητή πρόκληση μίας κρίσης, προκειμένου να ξεπεραστούν πολιτικές αγκυλώσεις που στέκονται εμπόδιο στις μεταρρυθμίσεις».

Επανειλημμένως, η κυβέρνηση Μπους εκμεταλλεύτηκε κρίσεις για να ξεπεράσει πολιτικές αγκυλώσεις που εμπόδιζαν τις πιο εξτρεμιστικές μεταρρυθμίσεις του οικονομικού της προγράμματος. Πρώτα, η ύφεση αποτέλεσε δικαιολογία για σαρωτικές φορολογικές ελαφρύνσεις. Στη συνέχεια, ο «πόλεμος ενάντια στην τρομοκρατία» οδήγησε σε πρωτοφανείς ιδιωτικοποιήσεις στον τομέα της εθνικής ασφάλειας και άμυνας. Μετά τον τυφώνα Κατρίνα, η κυβέρνηση μοίρασε περικοπές φόρων, περιστολή εργατικών δικαιωμάτων, δέκοψε προγράμματα δημόσιας στέγασης και μετέτρεψε τη Ν. Ορλεάνη σε εργαστήριο ιδιωτικής εκπαίδευσης με κουπόνια - όλα αυτά στο όνομα της καταστροφικής «ανοικοδόμησης».

Με αυτό το ιστορικό, οι λομπί-

στες της Ουάσινγκτον είχαν κάθε λόγο να πιστεύουν ότι οι φόβοι που γεννά η τρέχουσα ύφεση θα οδηγούσαν σε ένα νέο γύρο παροχών προς τις μεγάλες εταιρίες. Κι όμως, φαίνεται ότι το κοινό αρχίζει να αναγνωρίζει τις μεθόδους του καπιταλισμού της συμφοράς. [...]

Το πρόβλημα δεν είναι η έλλειψη ιδεών «ζωντανών και διαθέσιμων», για να δανιστώ τη φράση του Φρίντμαν. Τέτοιες υπάρχουν πολλές διαθέσιμες, από την παροχή υγειονομικών υπηρεσιών από έναν και μόνο φορέα μέχρι τη νομοθέτηση ενός ελάχιστου αξιοπρεπούς μισθού. Εκατοντάδες χιλιάδες δουλειές μπορούν να δημιουργηθούν, ανακατασκευάζοντας τις δημόσιες δομές που πάσχουν, ώστε ταυτόχρονα να γίνουν πιο φιλικές προς τις μαζικές μετακινήσεις και τις ανανεώσιμες πηγές ενέργειας. Χρειάζονται κεφάλαια εκκίνησης; Ας κλείσουμε τη μαύρη τρύπα, που επιτρέπει στους δισεκατομμυριούχους μάνατζερ των επενδυτικών οίκων να πληρώνουν 15% από τα κέρδη κεφαλαίου αντί για 35% φόρο εισοδήματος. Ας επιβάλλουμε φόρο στην παγκόσμια κυκλοφορία κεφαλαίων και στη νομισματική κερδοσκοπία, κάτι που έχει προταθεί από πολύ παλιά. Το κέρδος; Μία λιγότερο ασταθής, ανθεκτική σε κρίσεις, αγορά.

Ο τρόπος που αντιδρούμε στις κρίσεις είναι πάντοτε άκρως πολιτικός, ένα μάθημα που οι προοδευτικοί δείχνουν να έχουν ξεχάσει. Υπάρχει μία ιστορική ειρωνεία σ' αυτό: Οι κρίσεις έχουν οδηγήσει σε ορισμένες από τις

πιο προοδευτικές πολιτικές περιόδους της Αμερικής. Μετά τη δραματική κατάρρευση της αγοράς το 1929, η αριστερά ήταν έτοιμη και σε αναμονή με τις αντιλήψεις της - πλήρης απασχόληση, τεράστια δημόσια έργα, μαζικό συνδικαλιστικό δυναμισμό. Το κοινωνικό σύστημα ασφάλισης, το οποίο ο επενδυτικός οίκος *Moody's* αδημονεί τόσο πολύ να αποδιάρθρωσει, ήταν μία άμεση αντίδραση στην κρίση.

Κάθε κρίση είναι μία ευκαιρία: κάποιος θα την εκμεταλλευτεί. Το ερώτημα που αντιμετωπίζουμε είναι το εξής: Θα αποτελέσει η τρέχουσα αναταραχή μία δικαιολογία για να μεταφέρουμε ακόμη περισσότερο δημόσιο πλούτο στα χέρια κάποιων ιδιωτών, να σβήσουμε τα τελευταία ίχνη του κοινωνικού κράτους στο όνομα της οικονομικής ανάπτυξης; Ή αυτή η τελευταία αποτυχία της αχαλίνωτης αγοράς θα γίνει ο καταλύτης που απαιτείται για να αναζωογονηθεί το πνεύμα του δημόσιου συμφέροντος και να

σοβαρευτούμε σχετικά με τα πιεστικά προβλήματα της εποχής μας, όπως το διευρυνόμενο χάσμα ανισότητας, η υπερθέρμανση του πλανήτη και η κατάρρευση των κοινωνικών υποδομών;

Οι καπιταλιστές της κρίσης είχαν τα ηνία για τρεις δεκαετίες. Έφτασε ο καιρός, και πάλι, η κρίση να φέρει το σοσιαλισμό.

Η Naomi Klein είναι βραβευμένη συγγραφέας, παραγωγός ντοκιμαντέρ και ακτιβίστρια. Το βιβλίο της *The Shock Doctrine: The Rise of Disaster Capitalism* εκδόθηκε διεθνώς το Σεπτέμβριο του 2007 και έγινε μπεστσέλερ. Στην Ελλάδα αναμένεται από τις εκδόσεις Λιβάνη.

Μετάφραση: Ελένη Βασάλος

φάκελος / Κέντρα κράτησης προσφύγων - μεταναστών

ΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΚΡΑΤΗΣΗΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ
ΤΗΣ ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ

ΣΥΝΤΟΜΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟΥ ΚΡΑΤΗΣΗΣ ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ

Κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του '90, οι αλλοδαποί που συλλαμβάνονταν διέμεναν για κάποιο διάστημα σε μοναστήρια και εκκλησίες στην Αγιάσο. Το 2001 ξεκίνησε τη λειτουργία του το πρώτο Κέντρο Κράτησης Μυτιλήνης στις ανοιχτές κατασκηνώσεις του ΠΙΚΠΑ κοντά στο αεροδρόμιο. Μετά από κάποιες μεταφορές (στις παλιές φυλακές στη Λαγκάδα και σε οικόπεδο στην περιοχή του ΚΤΕΟ), κατέληξε το 2003 στην περιοχή Παγανή, όπου και βρίσκεται μέχρι σήμερα. Σύμφωνα με έρευνα του Τμήματος Γεωγραφίας του Πανεπιστημίου Αιγαίου, ενώ οι συνθήκες παραμονής στο παλιό Κέντρο (στις φυλακές) ήταν άθλιες (βρωμιά, ενίοτε έλλειψη νερού, έλλειψη ιατρών, καθυστερήσεις κατά τη μεταφορά των αρρώστων στο νοσοκομείο κ.α.), τουλάχιστον υπήρχε ελεύθερος προαυλισμός των κρατουμένων και η πρόσβαση στο Κέντρο ήταν ευκολότερη σε ομάδες και εθελοντές (από ό,τι είναι σήμερα).

ΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΚΡΑΤΗΣΗΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ
ΤΗΣ ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ ΣΗΜΕΡΑ

Α. Κράτηση προσφύγων – απόμων που χρήζουν διεθνούς προστασίας

Σύμφωνα με την πρακτική που ακολουθεί η διοίκηση, κατά το στάδιο της σύλληψης και της καταγραφής δεν ακολουθείται διαδικασία ατομικής εξέτασης προκειμένου να διαπιστωθεί αν πρόκειται για άτομο που χρήζει διεθνούς προστασίας, δεν υπάρχει διερμηνεία παρά χρησιμοποιούνται για το σκοπό αυτό άλλοι συλληφθέντες και δεν υπάρχει οποιαδήποτε ενημέρωση σχετικά με το νομικό τους καθεστώς και τη δυνατότητα άσκησης προσφυγής κατά της έκδοσης απόφασης απέλασης. Η πρακτική αυτή ακολουθείται και στο στάδιο της απελευθέρωσης, κατά το οποίο χορηγείται υπηρεσιακό σημείωμα να εγκαταλείψουν τη χώρα στην ελληνική γλώσσα, χωρίς οποιαδήποτε ενημέρωση σχετικά με το νομικό τους καθεστώς.

Στη συντριπτική τους πλειοψηφία οι κρατούμενοι στο κέντρο κράτησης της Παγανής, προέρχονται από χώρες όπου σημειώνονται συστηματικές και μαζικές παραβιάσεις των δικαιωμάτων του ανθρώπου και είναι άτομα που χρήζουν διεθνούς προστασίας και ισχύει στο πρόσωπό τους η αρχή της μη επαναπροώθησης. Συνεπώς οι αποφάσεις απέλασης και κράτησης που έχουν εκδοθεί εις βάρος τους καθώς και κάθε πράξη απομάκρυνσής τους στη χώρα καταγωγής τους ή σε άλλη χώρα, όπου η ζωή και η ελευθερία τους διατρέχει βάσιμο κίνδυνο ή από όπου κινδυνεύουν να επαναπροωθηθούν στην χώρα καταγωγής τους (π.χ. Τουρκία) παραβιάζουν κανόνες υπερνομοθετικής ισχύος.

Το κέντρο κράτησης μεταναστών και προσφύγων στην Παγανή είναι ένας χώρος κράτησης, ο οποίος δε μπορεί σε καμία περίπτωση να ανταποκριθεί ούτε στις στοιχειώδεις ανάγκες των προσφύγων που μόλις εισέρχονται στην Ελλάδα, πόσο μάλλον των ευάλωτων

περιπτώσεων όπως ασθενείς, θύματα βασανιστηρίων και εμπορίας ανθρώπων, ανήλικοι, βρέφη κ.λπ. Επιπλέον, υπεύθυνοι φύλαξης είναι κατά κανόνα 2-3 αστυνομικοί υπάλληλοι οι οποίοι είναι αδύνατο να ανταποκριθούν στις ανάγκες ενός τόσο μεγάλου αριθμού κρατουμένων, με αποτέλεσμα οι κρατούμενοι να παραμένουν απομονωμένοι στους θαλάμους χωρίς επαφή με τον έξω κόσμο. Σημειώνουμε ότι την περίοδο αυτή βρίσκονται περισσότεροι από 900 κρατούμενοι στο κέντρο κράτησης μεταξύ των οποίων βρίσκονται ανήλικα άτομα, έγκυες και άρρωστοι.

Β. Παράνομη κράτηση ασυνόδευτων ανηλίκων

Στις 28-6-2008, 103 ασυνόδευτοι ανήλικοι, μεταφέρθηκαν από το κέντρο κράτησης της Παγανής στο κέντρο υποδοχής ανηλίκων στην Αγιάσο, το οποίο εγκαινίασε και τη λειτουργία του (πάνω από 4 μήνες τώρα). Παρά τη λειτουργία του ξενώνα υποδοχής ανηλίκων στην Αγιάσο, εξακολουθούν να κρατούνται ανήλικοι στην Παγανή, πολλές φορές για περισσότερο από ένα μήνα, υπό άθλιες συνθήκες.

Σημειώνουμε ότι εις βάρος όλων των ανηλίκων, που κρατούνται στην Παγανή, οι αποφάσεις απέλασης εκδίδονται χωρίς κράτηση. Επομένως, η κράτηση των ανηλίκων, ασχέτως της χρονικής της διάρκειας, είναι παράνομη και καταχρηστική.

Γ. Συνθήκες κράτησης

Η διάρκεια της κράτησης ποικίλει ανά εθνικότητα και εναπόκειται στην αυθαίρετη κρίση της αστυνομικής διεύθυνσης. Με τον τρόπο αυτό, άτομα από το Αφγανιστάν, τη Σομαλία και το Ιράκ κρατούνται περίπου 10-20 ημέρες, ενώ από την Παλαιστίνη και το Ιράν περίπου 30 ημέρες. Εκτός από τις περιόδους που, λόγω μεγάλης προσέλευσης, κρατούνται όλοι περισσότερο από 1 μήνα χωρίς διάκριση.

Σύμφωνα με όσα ανέφεραν οι πρόσφυγες, στο κέντρο κράτησης μεταναστών και προσφύγων στην Παγανή Λέσβου δεν τηρούνται ούτε τα στοιχειώδη δικαιώματα των κρατουμένων και επικρατούν συνθήκες κράτησης οι οποίες συνιστούν απάνθρωπη, εξευτελιστική και ταπεινωτική μεταχείριση.

- Όλοι οι πρόσφυγες καταγγέλλουν προβλήματα υγείας συνεπεία των άθλιων συνθηκών κράτησης (λοιμώξεις

αναπνευστικού, ισχυρούς πονοκεφάλους και ναυτίες, δερματικά προβλήματα).

- Δεν υπάρχει επαρκής ιατροφαρμακευτική περίθαλψη και φροντίδα. Επίσημα, επισκέπτεται γιατρός τα κέντρα. Ωστόσο, η επικοινωνία με τους κρατούμενους γίνεται από τα κάγκελα και όχι με τον κάθε κρατούμενο ξεχωριστά. Στην πράξη, ο γιατρός προσεγγίζει το θάλαμο όπου κρατούνται πάντοτε πάνω από 80 άτομα και ρωτάει ποιος έχει πρόβλημα.

- Οι υδραυλικές εγκαταστάσεις είναι σε άθλια κατάσταση. Παρ' ό,τι τοποθετήθηκαν νέα κοντέινερ με σκοπό να χρησιμοποιηθούν ως τουαλέτες και ντους, στην πράξη οι κρατούμενοι δεν προαυλίζονται, με αποτέλεσμα να χρησιμοποιούν τις παλιές υδραυλικές εγκαταστάσεις που υπάρχουν εντός των θαλάμων. Σημειώνουμε ότι σε κάθε θάλαμο υπάρχει μόνο μία τουαλέτα, η οποία δεν καθαρίζεται ποτέ.

- Επικρατεί συνωστισμός. Από τα μέσα Ιουνίου οι κρατούμενοι ξεπερνούν τα 600 άτομα. Σήμερα κρατούνται περίπου 800 άτομα σε αποθήκες που μετά βίας μπορούν να μείνουν 300 άτομα.

- Δε γίνεται συστηματικός προαυλισμός. Οι κρατούμενοι παραμένουν μόνο στους εσωτερικούς χώρους των θαλάμων-φυλακών και βγαίνουν μόνο όταν έρχεται το φορτηγό με το catering, την ώρα του φαγητού ή εναπόκειται στην κρίση των φρουρών αν θα τους αφήσουν να προαυλιστούν για 5 λεπτά.

- Δεν υπάρχει τηλέφωνο και οι κρατούμενοι δεν έχουν καμία δυνατότητα επικοινωνίας με τον έξω κόσμο. Η κράτηση σε απομόνωση για τόσο μεγάλο χρονικό διάστημα αποτελεί εξευτελιστική και απάνθρωπη μεταχείριση.

- Τους καλοκαιρινούς μήνες επικρατεί αφόρητη ζέστη ενώ τους χειμερινούς παγωνιά.

- Στους θαλάμους, πέρα από τα κρεβάτια (που τις περισσότερες φορές δεν επαρκούν για τον αριθμό των κρατουμένων, με αποτέλεσμα πολλοί να κοιμούνται στο πάτωμα πάνω στις λάσπες) δεν υπάρχει κανένα άλλο έπιπλο ή χώρος αποθήκευσης και δεν υπάρχει οπτική επαφή με τον έξω κόσμο πέρα από λιγοστά παράθυρα με κάγκελα.

Καταγγέλλουμε την απουσία κρατικής μέριμνας για τη διασφάλιση των δικαιωμάτων των προσφύγων και την προσβολή των θεμελιωδών δικαιωμάτων τους. Σε κάθε περίπτωση, η διοικητική κράτηση, αποτελεί προσωρινό μέτρο στέρησης της προσωπικής ελευθερίας κατά τη διάρκεια της οποίας οι κρατούμενοι έχουν τα ίδια δικαιώματα με τους φυλακισμένους, στερούνται δηλαδή, προσωρινά, μόνο την προσωπική τους ελευθερία.

Διεκδικούμε ανθρώπινες συνθήκες διαβίωσης, σεβασμό στα θεμελιώδη δικαιώματα των ανθρώπων για όσο υπάρχουν και λειτουργούν τα κέντρα κράτησης.

Διεκδικούμε κλείσιμο των κέντρων κράτησης, ανοιχτά σύνορα για όλους.

ΠροςΦυγή

Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης σε Μετανάστες και Πρόσφυγες Μυτιλήνη

φάκελος / Κέντρα κράτησης προσφύγων - μεταναστών

Οι επαναπροωθήσεις αρχίζουν από την Πάτρα

Η συγκυρία έχει φέρει το ζήτημα της στέρησης της ανθρώπινης ελευθερίας στο επίκεντρο της δημόσιας συζήτησης. Η μεγαλύτερη κινητοποίηση κρατουμένων στις ελληνικές φυλακές ανέδειξε, και αναδεικνύει ακόμα, τη φαιδρότητα όλων των μύθων γύρω από το ζήτημα του εγκλεισμού. Το συλλογικό αίτημα της ελευθερίας και της αξιοπρέπειας κάθε ανθρώπου γίνεται η προμετωπίδα του κινήματος αλληλεγγύης. Οι κρατούμενοι κατάφεραν ίσως για πρώτη φορά να δράσουν σπάζοντας τα τείχη των φυλετικών γκέτο που επιβλήθηκαν τεχνητά από την κυριαρχία και που για χρόνια όριζαν τη εσωτερική δομή των ελληνικών φυλακών. Απογυμνώνοντας ενωμένοι τους κυρίαρχους μύθους, κατάφεραν να αναδείξουν τον ρόλο της φυλακής ως το έσχατο στάδιο της σύγχρονης βαρβαρότητας. Οι φυλακές είναι γεμάτες από μικροπαραβάτες που η ταξική τους θέση είναι συνδεδεμένη άρρηκτα με τα όποια παραπτώματα, τοξικοεξαρτημένους, χρεωμένους σε τράπεζες και πιστωτικές, μετανάστες χωρίς χαρτιά. Για τους τελευταίους η κυριαρχία εκτός από τα κολαστήρια των ελληνικών φυλακών επιφυλάσσει “μοντέρνα” κέντρα κράτησης που φυτρώνουν τελευταία σα μανιτάρια ανά την επικράτεια.

Η επέκταση της συνθήκης εγκλεισμού

Με τα κέντρα κράτησης προσφύγων επιβάλλεται σήμερα η επέκταση της συνθήκης-φυλακή. Μακριά από τα αστικά κέντρα, έξω και πέρα από τις κοινωνικές διεργασίες η κυριαρχία σε ευρωπαϊκό επίπεδο σχεδιάζει το τσουβάλιασμα ανθρώπων σε φυλακές νέου τύπου. Ακριβώς η ίδια λογική που “επιβάλλει” το άβατο των κολαστηρίων ανά την επικράτεια, οριοθετεί το Γκουαντάναμο έξω από τα γεωγραφικά όρια της διεθνούς νομιμότητας, ορίζει την εγκατάσταση των κέντρων κράτησης έξω από τους χώρους που έχουν οι πρόσφυγες από μόνοι τους δημιουργήσει. Κεντρικός στόχος της κυριαρχίας είναι η διάλυση κάθε θεσμού και ελευθερίας που οι πρόσφυγες κατακτούν συλλογικά μαζί με το κίνημα αλληλεγγύης.

Η ντιρεκτίβα του αίσχους εφαρμόζεται

Η σημερινή κατάσταση στην Πάτρα φέρνει πονοκέφαλο στα σχέδια των κυρίαρχων. Μετά τις μεγάλες κινητοποιήσεις του καλοκαιριού, η κυβέρνηση σχεδίαζε την άμεση μετεγκατάσταση των προσφύγων σε κέντρο κράτησης στο Δρέπανο. Το σχέδιο φαίνεται να ναυαγεί, όχι μόνο λόγω της αντίδρασης των κατοίκων αλλά και από την ανικανότητα μιας εγκατάστασης να καλύψει ανάγκες 4.000 και πλέον ανθρώπων (ο πληθυσμός τους έχει μέσα σε λίγους μήνες διπλασιαστεί). Η επιλογή που φαίνεται να παίρνουν ξεπερνά κάθε φαντασία. Όπως μας καταγγέλλουν οι ίδιοι οι πρόσφυγες, τις τελευταίες ημέρες γίνονται μεγάλες επιχειρήσεις της αστυνομίας και του λιμενικού με στόχο μαζικές συλλήψεις. Παρόμοιες επιχειρήσεις σαν κι αυτές είχαν γίνει και στο παρελθόν και συνάντησαν τη σθεναρή αντίδραση του κινήματος αλληλεγγύης. Η ειδοποιός διαφορά είναι ότι σήμερα οι πρόσφυγες μετά από ολιγοήμερη κράτηση σε Πάτρα και Θεσσαλονίκη μεταφέρονται στην... Τουρκία.

Φαίνεται πως το ελληνικό κράτος άρχισε με τον ποιο χυδαίο τρόπο να εφαρμόζει τη ντιρεκτίβα του αίσχους. Η μεταφορά προσφύγων σε ένα κράτος σαν την Τουρκία αποτελεί ουσιαστικά συνέργεια σε έγκλημα. Την ίδια ώρα που η Ελλάδα, για λόγους εξωτερικής πολιτικής, καταγγέλλει την Τουρκία για καταπάτηση δικαιωμάτων στις φυλακές της.

Κραυγή ελευθερίας

Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης που σχεδιάζονται σε Τουρκία, Λιβύη και Μαρόκο αναδεικνύουν ότι το πρόσωπο της εξουσίας δεν αλλάζει όσα “φιλάνθρωπα” μέτρα και αν παίρνει. Η κραυγή που συνδέει τα κολαστήρια του Κορυδαλλού και του Μαλανδρινού, τα στρατόπεδα στη Βέννα και στη Μυτιλήνη, τους καταυλισμούς στην Πάτρα και στο Λαύριο είναι κοινή. Μια κραυγή ελευθερίας, αλληλεγγύης και αξιοπρέπειας.

Οι Γιατροί Χωρίς Σύνορα καταγγέλλουν

Οι Γιατροί Χωρίς Σύνορα τερματίζουν την επείγουσα παρέμβαση στο κέντρο κράτησης μεταναστών στη Μυτιλήνη προβληματισμένοι από την αναποτελεσματικότητα των αρχών να αντιμετωπίσουν τις ανάγκες του πληθυσμού.

Σε Συνέντευξη Τύπου που πραγματοποιήθηκε στην Αθήνα, οι Γιατροί Χωρίς Σύνορα (ΓΧΣ) ανακοίνωσαν τον τερματισμό της τετράμηνης επείγουσας παρέμβασης στο κέντρο κράτησης μεταναστών στη Μυτιλήνη ζητώντας από τις αρμόδιες αρχές να αναλάβουν τις ευθύνες τους και να προσφέρουν την κατάλληλη ιατρική περίθαλψη και ανθρώπινες συνθήκες διαβίωσης για τους μετανάστες.

Η επείγουσα παρέμβαση των ΓΧΣ ξεκίνησε τον Ιούνιο 2008, έπειτα από διερευνητική αποστολή που κατέδειξε την έλλειψη στην πρόσβαση σε ιατρική περίθαλψη και σε ψυχολογική υποστήριξη και γενικά τις απαράδεκτες συνθήκες διαβίωσης μέσα στο κέντρο κράτησης. Η έλλειψη υποστήριξης και δέσμευσης από τις αρχές επηρέασε όμως σοβαρά τις προσπάθειες της οργάνωσης να βελτιώσει τις συνθήκες για τον κρατούμενο πληθυσμό. Κάτω από αυτές τις συνθήκες, οι ΓΧΣ θεωρούν πως περαιτέρω συνέχιση της παρέμβασης μέσα στο κέντρο κράτησης δεν μπορεί να είναι ουσιαστικά επωφελής.

«Η περιορισμένη και ασυνεχής συνεισφορά των αρχών εμπόδισε τις προσπάθειές μας να προσφέρουμε ιατρική βοήθεια και να βελτιώσουμε τις συνθήκες μέσα στο κέντρο κράτησης», δήλωσε ο Γιώργος Καραγιάννης, Υπεύθυνος Προγράμματος για τους μετανάστες χωρίς έγγραφα στην Ελλάδα. «Σε πολλές περιπτώσεις αναγκαστήκαμε να εξετάσουμε ασθενείς μέσα από τα κάγκελα, μια και δεν επιτρεπόταν στους μετανάστες να βγουν από τους θαλάμους. Χρειάστηκε να περάσουν περισσότεροι από τρεις μήνες (και να υπάρξουν πιέσεις από τους ΓΧΣ και άλλες οργανώσεις) για να μπορέσει ο πληθυσμός αυτός να προαυλίζεται σε τακτική βάση, για να οριστεί δεύτερος ιατρός στο κέντρο και για να αρχίσουν βασικά έργα συντήρησης. Τα έργα που πραγματοποιήθηκαν από την οργάνωση θα είχαν βελτιώσει σημαντικά τις συνθήκες διαβίωσης, αλλά οι αρχές δεν μπόρεσαν να εγγυηθούν διαδικασίες καθαρισμού και συντήρησης ούτε στο ελάχιστο. Θα πρέπει επιτέλους να δείξουν τη δέσμευση που απαιτούν οι συνθήκες, μια και υπάρχουν ακόμη γυναίκες και παιδιά που κρατούνται στους ίδιους χώρους με τους ενήλικους, κάτω από απαράδεκτες συνθήκες, χωρίς ειδική πρόβλεψη για τις ανάγκες τους», τόνισε ο κ. Καραγιάννης.

Από της αρχή της επέμβασης, η οργάνωση παρείχε ιατρική περίθαλψη και ψυχολογική υποστήριξη στους μετανάστες στο κέντρο κράτησης, οι οποίοι προέρχονται από χώρες όπως Αφγανιστάν, Σομαλία και Παλαιστίνη και τις οποίες αναγκάζονται να εγκαταλείψουν εξαιτίας του πολέμου, της βίας, της πείνας και των κακουχιών. Είναι ενδεικτικό πως ο συνολικός αριθμός συλληφθέντων μεταναστών έφθασε τους 6.863 ως και τον Αύγουστο 2008 (σύμφωνα με στοιχεία της Αστυνομικής Διεύθυνσης Λέσβου) ξεπερνώντας το συνολικό αριθμό του 2007 (6.147 άτομα). Παρά την περιορισμένη πρόσβαση, οι ΓΧΣ περιέθαλψαν 1.202 ασθενείς οι οποίοι εμφάνιζαν κυρίως αναπνευστικές και δερματολογικές παθήσεις. Επιπλέον, παρείχαν ψυχολογική υποστήριξη στους μετανάστες, οι οποίοι εμφάνιζαν κυρίως άγχος, κατάθλιψη και μετα-τραυματικό στρες. Η οργάνωση θεωρεί πως ο αριθμός των ατόμων που έλαβαν τελικά βοήθεια θα μπορούσε να είναι διπλάσιος αν είχε εξασφαλιστεί η ελεύθερη πρόσβαση στους μετανάστες.

Οι ΓΧΣ υπογραμμίζουν την ανάγκη για λήψη μέτρων από την πλευρά των Αρχών που να διασφαλίζουν άμεσα ανθρώπινες συνθήκες διαβίωσης και ιατρική φροντίδα, ειδικότερα για τις γυναίκες και τα παιδιά. Η οργάνωση, συνεχίζοντας την παρέμβασή της στον καταυλισμό της Πάτρας, θα παρακολουθεί στενά τις εξελίξεις και θα ανταποκρίνεται στις ανάγκες των μεταναστών χωρίς έγγραφα στην Ελλάδα.

...στο μέτωπο της Βομβάης....

Στο φεστιβάλ κινηματογράφου της Θεσσαλονίκης το βραβείο «Καθημερινότητα: Υπέρβαση ή Συμφιλίωση» απονεμήθηκε στην ταινία «Αποχωρισμός» της Ινδής Ναντίτα Ντας. Η ιστορία διαδραματίζεται στην Ινδία, ένα εικοσιτετράωρο του 2002, ένα μήνα μετά τη σφαγή του Γκουτζαράτ, όπου περισσότεροι από τρεις χιλιάδες μουσουλμάνοι έχασαν τη ζωή τους και χιλιάδες έμειναν άστεγοι. Σύμφωνα με το δελτίο τύπου της παραγωγής η «ταινία καταγράφει το συναισθηματικό ταξίδι κάποιων συνηθισμένων ανθρώπων -θύματα, θύτες, σιωπηλοί θεατές. Μια μεσοαστή νοικοκυρά κλείνει την πόρτα σ'ένα απ'τα θύματα και παλεύει να ξεπεράσει τις ενοχές της. Ένα αγόρι, που έχασε την οικογένειά του στις αναταραχές, ψάχνει απεγνωσμένα τον αγνοούμενο πατέρα του. Ένας ευσεβής μουσικός εμμένει στον ιδεαλισμό του παρά τη βίαιη κατάσταση που επικρατεί στην πόλη, έως ότου ένα συμβάν κλονίζει την πίστη του. Μια ομάδα νέων, έχοντας υποστεί τη βία, ψάχνουν τρόπο εκδίκησης προκειμένου να ξεπεράσουν την ανημπόρια και την οργή τους».

Μοιάζουν σαν συνέχεια της ταινίας της Ντας οι νύχτες των επιθέσεων στη Βομβάη, Μουμπάι επίσημα από το 1996, τη μεγαλύτερη πόλη της Ινδίας, κι ένα από τα μεγαλύτερα αστικά και οικονομικά κέντρα της χώρας, όπου διακόσιοι άνθρωποι έχασαν τη ζωή τους. Στη Μουμπάι λοιπόν, τη χτισμένη στις εκβολές του Ούλχας, με τους περισσότερους από 13 εκατομμύρια κατοίκους, όπου οι μισοί ζουν σε παραγκουπόλεις, πλάι σε ινδικές και ξένες επιχειρήσεις, στο Χρηματιστήριο, και το Μπόλγουντ, στο κομβικής σημασίας λιμάνι και το διεθνές αεροδρόμιο, οι πολύνεκρες βομβιστικές επιθέσεις δεν είναι κάτι καινούργιο. Στη πόλη, αυτή των αντιθέσεων, δεν είναι λίγες οι φορές που έχουν ξεσπάσει ταραχές ανάμεσα σε ινδουιστές, που αποτελούν την πλειοψηφία και μουσουλμάνους, που φθάνουν το 14% του πληθυσμού. Οι οργανώσεις που δρουν στην Ινδία αποτελούν ένα πολύ ετερογενές σύνολο. Μαοϊκοί και αυτονομιστές, ισλαμιστές και τζιχαντιστές, αλλά και οργανώσεις που συνδυάζουν αυτές τις ιδιότητες, από το Κασμίρ μέχρι και επαρχίες στα βορειοανατολικά της χώρας.

Το βράδυ της Τετάρτης 26 Νοεμβρίου ένοπλοι άνοιξαν πυρ με αυτόματα και χειροβομβίδες αρχικά σε κεντρικό σιδηροδρομικό σταθμό της Βομβάης και σχεδόν ταυτόχρονα σε δύο υπερπολυτελή ξενοδοχεία, στο εβραϊκό κέντρο, σε ένα νοσοκομείο και ένα καφέ όπου συχνάζουν ξένοι. Για Πόλεμο στη Βομβάη, κάνει λόγο ο ινδικός Τύπος, αναφερόμενος στην επιχείρηση που εξελίχθηκε σε πλήρη συντονισμό και είχε συνολικά δέκα στόχους. Οι επιχειρήσεις έληξαν το πρωί του Σαββάτου με την ανακατάληψη και του ξενοδοχείου Ταζ Μαχάλ από τον ινδικό στρατό.

Αναλύσεις επί των αναλύσεων για το αν βρίσκεται το Πακιστάν πίσω από τις επιθέσεις, αν η Αλ Κάιντα προσπαθεί να αναγκάσει τον Μπαράκ Ομπάμα να δείξει σκληρή στάση απέναντι στους μουσουλμάνους, αν είναι απλά μια απάντηση στην ιδιαίτερα σκληρή πολιτική που κρατά η ινδική κυβέρνηση απέναντι στους μουσουλμάνους, αν και δεν υπάρχει αμφιβολία ότι σε αυτή την ταχύτητα αναπτυσσόμενη χώρα όπου διατηρούνται οι κάστες δεν είναι πολλοί και οι ινδουιστές που περνούν καλά... Για οργανώσεις του Κασμίρ κάνουν λόγο οι ινδικές υπηρεσίες πληροφοριών, φέρνοντας ξανά στο προσκήνιο την περιοχή που ο Μπιλ Κλίντον είχε χαρακτηρίσει την πιο επικίνδυνη της Γης. “Η μεγάλη δημοκρατία της Ινδίας και ο διεθνής συνασπισμός κατά της τρομοκρατίας θα σταθούν ενωμένοι μπροστά στις μαζικές τρομοκρατικές επιθέσεις”, δήλωσε ο νέος πρόεδρος των ΗΠΑ. Καμιά σχέση με τις επιθέσεις διατείνεται το Ισλαμαμπάντ, την ώρα που βλέπει τη σύμμαχό του Ουάσινγκτον να γέρνει φιλικά τα τελευταία χρόνια προς το Νέο Δελχί. Για την 11η Σεπτεμβρίου της Ινδίας κάνουν λόγο και στην Ευρώπη.

Η διεθνής κοινότητα αναγκάστηκε να στρέψει το βλέμμα της στην Ινδία αυτή τη φορά, να ανησυχήσει για αστάθεια σε ολόκληρη τη ΝΑ Ασία, αλλά κυρίως να σταματήσει να θεωρεί ότι εξακολουθούν να υπάρχουν «ασφαλείς τουριστικοί και οικονομικοί προορισμοί».

...λίγα λόγια για πειρατές...

Το σαουδαραβικό σούπερ-τάνκερ, με φορτίο πετρελαίου αξίας 100 εκατομμυρίων δολαρίων, που κατέλαβαν, αποτελεί ίσως το αποκορύφωμα της δραστηριότητάς τους, που κρατά αρκετά χρόνια τώρα. Στη Σομαλία, τη χώρα αυτή της ανατολικής Αφρικής και συγκεκριμένα στον Κόλπο του Αντεν, λέγεται ότι είναι τα ορμητήρια αυτών των σύγχρονων πειρατών, που καταλαμβάνουν τα πλοία-στόχους χρησιμοποιώντας ταχύπλοα, βαριά οπλισμένους άντρες και ανεμόσκαλες. Οι κάτοικοι των μεγαλύτερων πόλεων της Πούντλαντ, ημιαυτόνομης περιοχής της Σομαλίας, λένε ότι οι περισσότεροι πειρατές είναι γνωστοί σχεδόν σε όλους.

Εχουν παραθαλάσσια σπίτια, υπερπολυτελή αυτοκίνητα και παντρεύονται περισσότερες γυναίκες. Τον πειρατικό στόλο απαρτίζουν άντρες από διάφορες φυλές που έχουν πολεμήσει για Σομαλούς φύλαρχους. Χρειάζονται επίσης άντρες που να γνωρίζουν το χειρισμό τεχνικών μέσων, όπως τα δορυφορικά τηλέφωνα και τα GPS. Χρήσιμοι είναι φυσικά και οι ψαράδες καθώς γνωρίζουν καλά την περιοχή.

Η συμπεριφορά τους, ευγενική. Συνήθως μεταχειρίζονται καλά τους αιχμαλώτους τους, ζητώντας φυσικά υψηλά λύτρα. Οι περισσότερες καταλήψεις πλοίων αποφέρουν λύτρα τουλάχιστον 10.000 δολαρίων για το καθένα, ενώ πρόσφατα τα ποσά είναι πολύ μεγαλύτερα. Τα χρήματα ίσως να επενδύονται στη διακίνηση του “κχατ”. Πρόκειται για ένα φυτό από το οποίο παράγεται ένα μαλακό ναρκωτικό, πολύ δημοφιλές στην περιοχή. Απαγορευμένο σε πολλές δυτικές χώρες, το κχατ φύεται στην ανατολική Αφρική και στην Αραβική Χερσόνησο. Η επίδρασή του στους χρήστες είναι παρόμοια με της αμφεταμίνης.

Για τη Σομαλία η πειρατεία είναι σύμπτωμα ενός ευρύτερου προβλήματος, της παράνομης αλιείας και απόρριψης αποβλήτων. Μετά τις ταραχές του 1991 αλιευτικά πλοία από όλο τον κόσμο πλημμύρισαν την περιοχή με αποκλειστικό στόχο τη λεηλασία του θαλάσσιου πλούτου της χώρας. Αρχικά οι πολίτες χρησιμοποιούσαν τα πλοία τους για να προστατεύσουν τα νερά τους από παράνομα πλοία που προέρχονταν από χώρες όπως η Κορέα, η Ιταλία, η Ισπανία και η Ταϊλάνδη. Εκατοντάδες παράνομων αλιευτικών δρούσαν στα σομαλικά νερά και είχαν φτάσει να αποκομίζουν έως 90 εκατομμύρια δολάρια το χρόνο, κυρίως από την αλίευση τόνου. Συνηθισμένη σε αυτά τα νερά είναι η ρίψη τοξικών και βιομηχανικών αποβλήτων, αλλά και το λαθρεμπόριο κάρβουνου. Τα ασφάλιστρα έχουν ανέβει κατακόρυφα εξαιτίας της πειρατείας και πολλά πλοία αναγκάζονται να κάνουν τον γύρο της Αφρικής, αντί να πλεύσουν στο Κανάλι του Σουέζ.

...στην θωρακισμένη Ιταλία

...στην Ιταλία «Μορατόριουμ», που θα μπλοκάρει για τα επόμενα δύο χρόνια, την είσοδο στη χώρα νέων αλλοδαπών εργαζομένων, προτίθεται να υιοθετήσει η ιταλική κυβέρνηση, όπως δήλωσε ο υπουργός Εσωτερικών, Ρομπέρτο Μαρόνι. Όπως διευκρίνισε ο Μαρόνι η κίνηση αυτή, οφείλεται στα προβλήματα που συνδέονται με την περίοδο οικονομικής ύφεσης, την οποία διέρχεται η χώρα και ότι το συγκεκριμένο μέτρο θα ωφελήσει, κυρίως τους μετανάστες που, ήδη, εργάζονται στην Ιταλία. Τις θέσεις του κ.Μαρόνι δείχνει να συμμερίζεται ο γραμματέας του κεντροαριστερού συνδικάτου Cgil, Παολίνο Μπαρμπιέρο, στην πόλη Τρεβίζο.

«Πρέπει να περιορίσουμε αυστηρά τις νέες εισόδους μεταναστών μέχρι να απορροφηθούν οι αλλοδαποί, που απολύθηκαν τους τελευταίους μήνες από τις επιχειρήσεις στις οποίες εργάζονταν», δήλωσε ο Μπαρμπιέρο, διευκρινίζοντας ότι προτείνει «προσωρινή παύση για να μη βρεθούν χωρίς άδεια παραμονής -ουσιαστικά στην παρανομία- μετανάστες οι οποίοι εργάστηκαν επί σειρά ετών στην Ιταλία και έχουν μείνει άνεργοι, λόγω της οικονομικής κρίσης, και, φυσικά, για να βρουν δουλειά και οι Ιταλοί άνεργοι». Η περιοχή του Τρεβίζο, στη βορειοανατολική Ιταλία, είναι από τις πλέον εύπορες και ανεπτυγμένες της χώρας.

...όχι στον Μπερλουσκόνι

Στους δρόμους βγήκαν οι Ιταλοί αποφασισμένοι να αρνηθούν το σχέδιο μεταρρύθμισης των πανεπιστημιακών ιδρυμάτων, αναγκάζοντας τον Σίλβιο Μπερλουσκόνι να οδηγηθεί στην αναβολή της εφαρμογής του.

«Οι διαδηλώσεις των τελευταίων ημερών, αναφέρει η «Λα Ρεπούμπλικα» έφεραν αποτέλεσμα. Ο Καβαλιέρε δεν θέλει να το διακινδυνεύσει. Δεν έχει καμία διάθεση να ανάψει φωτιές στις πλατείες, ιδίως σε μία φάση κατά την οποία οι διαμαρτυρίες καθηγητών και φοιτητών δείχνουν να συνδέονται με την οικονομική κρίση».

Μετά την έγκριση της μεταρρύθμισης της πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, η υπουργός παιδείας, Μαρία Στέλλα Τζελμίνι, είχε δηλώσει ότι μετά μια εβδομάδα επρόκειτο να δημοσιοποιηθούν οι λεπτομέρειες του σχεδίου για την αναμόρφωση των πανεπιστημίων.

Με τον κρατικό προϋπολογισμό του 2009, η κυβέρνηση του Καβαλιέρε αποφάσισε ήδη να περικόψει 2,3 δισ. ευρώ από τις χρηματοδοτήσεις της ανώτατης εκπαίδευσης. Η απάντηση ήρθε με καταλήψεις σε εκατοντάδες σχολεία και δεκάδες πανεπιστήμια της Ιταλίας, χάπενινγκς και ολονυχτίες διαμαρτυρίας.

...στην πόλη του φωτός

Η είδηση: «Νεκρός βρέθηκε τα ξημερώματα ένας άνδρας, ηλικίας 55 χρόνων, σε πεζοδρόμιο, κοντά στην πλατεία της Βασίλης, στο κέντρο του Παρισιού. Τα αίτια του θανάτου του δεν έγιναν γνωστά». Μέσα σε ένα μήνα έξι άστεγοι έχουν βρεθεί νεκροί σε δρόμους της γαλλικής πρωτεύουσας. Σκάνδαλο να πεθαίνεις από το κρύο σε μια από τις πλουσιότερες χώρες στον κόσμο, αναφώνησε ο Νικολά Σαρκοζί, σοκαρισμένος από την είδηση και διέκοψε για λίγο τις προσπάθειές του να βγάλει τη διεθνή κοινότητα από την οικονομική κρίση. Την ίδια ώρα η εταιρεία Emmaus που ασχολείται με την καταγραφή των ανθρώπων που βρίσκονται σε επισφαλή κατάσταση, ανακοίνωνε ότι διακόσιοι εξήντα πέντε άστεγοι έχουν βρεθεί νεκροί σε δρόμους της Γαλλίας από την αρχή του χρόνου. Περίπου εκατό χιλιάδες είναι οι άνθρωποι που ζουν στους δρόμους στη Γαλλία.

Ένωση Τεχνικών Ελληνικού Κινηματογράφου Τηλεόρασης (ΕΤΕΚΤ)

Άρτος στα θεάματα...

Δάχτυλο στο τηλεχειριστήριο, πάτημα του κομ-
βίου και ουάου θαύμα! Η μικρή οθόνη γεμίζει
χρώματα, εικόνα και ήχος. Ανάλογα, περιμένεις
στη σειρά σου, αγοράζεις το εισιτήριό σου, μπαίνεις,
σβήνουν τα φώτα και στο πανί ζωντανεύουν μικροί
κόσμοι. Όλοι γνωρίζουν ή καλύτερα βλέπουν τι γίνε-
ται μπροστά από τις κάμερες. Τι συμβαίνει όμως με
όλους αυτούς οι οποίοι εργάζονται πίσω από αυτές;

Η ελληνική βιομηχανία του θεάματος ανθεί, κι ενώ θα περίμενε κανείς να επικρατεί ένα κλίμα ευφορίας και μακροημέρευσης στις εργασιακές σχέσεις των εργαζομένων, συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο. Ποιοι φορείς όμως καθορίζουν και διασφαλίζουν τα εργασιακά δικαιώματα των τεχνικών; Οι εργασιακές σχέσεις καθορίζονται από τη Συλλογική Σύμβαση Εργασίας, που υπογράφουν η Ένωση Τεχνικών Ελληνικού Κινηματογράφου Τηλεόρασης και ο Σύνδεσμος Ανεξάρτητων Παραγωγών Οπτικο-ακουστικών Έργων, σύμφωνα με τους ισχύοντες έως σήμερα

νόμους που διέπουν τις εργασίες των τεχνικών κινηματογράφου και τηλεόρασης τους οποίους έχει θεσπίσει το Υπουργείο Πολιτισμού, την οποία καταπατούν κατά κόρο οι εταιρείες παραγωγής.

Η Ε.Τ.Ε.Κ.Τ. αποτελεί το μοναδικό συνδικαλιστικό όργανο των τεχνικών και η συλλογική σύμβαση η οποία υπογράφεται αφορά τους τεχνικούς, οι οποίοι φέρουν την ιδιότητα μέλους αυτής, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι πέραν του νομότυπου δεν καλύπτονται και οι υπόλοιποι συνάδελφοι οι οποίοι δεν είναι ακόμα μέλη. Οι τεχνικοί που εργάζονται στο χώρο της διαφήμισης, της τηλεόρασης και του κινηματογράφου αριθμούν περί τα 1.500 άτομα και καλύπτουν το ευρύ φάσμα των διαφόρων ειδικοτήτων (κλάδος φωτογραφίας, διοικητικός, σκηνογραφίας, ηχοληψίας, μοντάζ, μακιγιάζ, σκηνοθεσίας, ηλεκτρολόγων, σπέσιαλ εφέ και ηλεκτρονικών video). Από αυτούς, 500 είναι μέλη της Ε.Τ.Ε.Κ.Τ. και περίπου 800 διαθέτουν την απαραίτητη άδεια άσκησης επαγγέλματος η οποία χορηγείται και εκδίδεται από το Υπουργείο Πολιτισμού σε σύνολο 1.500 τεχνικών που απασχολούνται σήμερα.

Η σύμβαση που υπογράφουν οι τεχνικοί είναι σύμβαση εξαρτημένης εργασίας ορισμένου χρόνου με τις εταιρείες παραγωγής οπτικοακουστικών έργων. Από τα κυριότερα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι τεχνικοί είναι η ανασφάλιστη εργασία, γεγονός το οποίο σημαίνει ότι είτε οι εργοδότες δεν ασφαλίζουν καθόλου στο ΙΚΑ τους εργαζόμενους είτε δεν τους ασφαλίζουν κανονικά, δηλαδή ο υπολογισμός των ημερών ασφάλισης δε γίνεται σύμφωνα με την 12η ασφαλιστική κλάση στην οποία ανήκουν οι τεχνικοί του κινηματογράφου και της τηλεόρασης, με αποτέλεσμα την απόδοση λιγότερων ενσήμων από τα δεδουλευμένα. Τέλος, η μη τήρηση της Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας όσον αφορά τις αμοιβές και τις συνθήκες εργασίας. Έτσι, ενώ οι κατώτατες αμοιβές ανά κλάδο και ειδικότητα είναι ορισμένες, οι εταιρείες παραγωγής εμμένουν σε ένα παζάρι το οποίο καθορίζει την αμοιβή του τεχνικού, σύμφωνα με την πρότερη εργασιακή εμπειρία που διαθέτει και τις χαμηλές αμοιβές τις οποίες λαμβάνει συνήθως

Αλέκος Μονοκάνδυλος

>> Λίγα Λόγια για την Επισφάλεια

Επισφάλεια, precarity, precarite. Η ύπαρξη του ανθρώπου σε συνθήκες ανασφάλειας και αβεβαιότητας. Ο νεολογισμός «επισφάλεια» επινοήθηκε, για να περιγράψει τελικά το σύγχρονο φαινόμενο της ευέλικτης απασχόλησης, που τείνει σήμερα να αντικαθιστά παλαιότερες μορφές εργασίας και να παγιώνεται πάνω στις άλλοτε «προνομιούχες» εργατικές τάξεις του καπιταλιστικού Βορρά. Περιλαμβάνει τις διάφορες μορφές της μερικής, πρόσκαιρης και εποχιακής απασχόλησης, της εργασίας εκ περιτροπής, «φασόν», με το κομμάτι, «κατ' οίκον», «share time», της εργασίας σε ετοιμότητα και βέβαια το καθεστώς της ενοικίασης εργαζομένων.

Σε αντίθεση με το πάλαι ποτέ κραταιό μοντέλο εργασίας του Φορντισμού, το οποίο χαρακτηριζόταν από μονιμότητα της θέσεως εργασίας, σταθερό μισθό και ωράριο καθώς και διακριτή γραμμή ανάμεσα στο χρόνο εργασίας και στον ελεύθερο χρόνο, η επισφαλής εργασία των μεταφορντιστικών κοινωνιών βασίζεται στο μύθο «όλη η ζωή είναι εργασία». Σύμφωνα με το μοντέλο της επισφαλούς εργασίας η αξιοπρεπής επιβίωση της εργατικής τάξης δεν περνά πλέον από υψηλότερους μισθούς ή περισσότερο ελεύθερο χρόνο αλλά από περισσότερη εργασία. Το σύνθημα «arbeit macht frei» του προτεσταντισμού περνάει έτσι στη σφαίρα της οικονομίας με τον αποτελεσματικότερο τρόπο για τα αφεντικά.

Σήμερα η επισφαλής εργασία τείνει να γίνει από εξαίρεση ο παγκόσμιος κανόνας της μισθωτής σκλαβιάς. Υποβοηθούμενη από τις νέες τεχνολογίες πληροφορικής και επικοινωνιών, οι οποίες εδώ εργαλειοποιούνται ως μία ακόμη αλυσίδα στα πόδια της εργατικής τάξης, δίνοντας τη δυνατότητα στα

αφεντικά να κρατούν τον εργαζόμενο «always connected», η επισφάλεια αρχίζει να απλώνεται και πέρα από τους τομείς των υπηρεσιών στους εργάτες του πνεύματος και σε όλο το φάσμα της αγοράς εργασίας.

Ως προς τα καθ' ημάς, ήδη από τον Ιούνιο του 2007 το Διευθυντήριο των Βρυξελλών προωθεί συντονισμένα το μοντέλο της επισφάλειας σε όλη την ΕΕ (υπό τον τίτλο flexicurity). Στην Ελλάδα, η επισφάλεια βιώνόταν και βιώνεται στην πράξη από ένα πολύ μεγάλο κομμάτι του κόσμου της εργασίας, που αναγκάζεται να δουλεύει λάθρα, χωρίς ένσημα ή με μπλοκ παροχής υπηρεσιών, καθιερώνεται όμως και νομοθετικά ήδη από το '90 με μία πλειάδα νόμων (Ν. 1892/1990, Ν. 2639/1998, Ν. 3250/2004, 3385/2005) με το αποφασιστικό βήμα να γίνεται με το Ν. 2956/2001, που αναγνωρίζει το θεσμό της ενοικίασης εργαζομένων.

Από τους αγώνες κατά του συμβολαίου πρώτης εργασίας στη Γαλλία (2006), τις γενικές απεργίες στη Δανία για παρόμοιους λόγους τον ίδιο χρόνο μέχρι τις εμπειρίες των chainworkers της Ιταλίας, του συνδικαλισμού στις αλυσίδες εμπορίου, «ταχυφαγίων» και «ταχυμεταφορών» παγκοσμίως αλλά και εδώ βγαίνει αβίαστα ένα συμπέρασμα. Οι μορφές αμεσοδημοκρατικής οργάνωσης του «πρεκαριάτου» σε σχήματα, δίκτυα και σωματεία βάσης, που αποτελεί πάγια επιθυμία πολλών από εμάς κόντρα στον ξεπεσμένο γραφειοκρατικό συνδικαλισμό, δεν είναι απλώς σωστές για πολιτικούς λόγους αλλά είναι και οι μόνες που μπορούν να αντιπαρατεθούν αποτελεσματικά στην ευελιξία της εκμετάλλευσης του σύγχρονου καπιταλισμού.

Αντώνης Μπρούμας

Απολύσεις στο βιβλιοπωλείο «Πατάκη»

Ο Σύλλογος Υπαλλήλων Βιβλίου και Χάρτου απαιτεί την άμεση ανάκλησή τους

Μετά από τέσσερα χρόνια εργασίας, δύο υπάλληλοι που δούλευαν στο βιβλιοπωλείο-επιχείρηση «ΠΑΤΑΚΗ», απολύθηκαν με τη δικαιολογία ότι δεν ήταν παραγωγικοί(!), ενώ ο ίδιος ο Πατάκης, που έχει την υποστήριξη της εργοδοτικής «Ένωσης Εκδοτών Βιβλίου Ελλάδος», απειλεί και εκβιάζει με νέες απολύσεις. Τα τελευταία χρόνια είναι γνωστό ότι η επιχείρηση «ΠΑΤΑΚΗ» αύξησε σημαντικά τα κέρδη της με την τύπωση και έκδοση πολλών νέων σχολικών βιβλίων. Παραταύτα εντείνεται καθημερινά το κλίμα αυθαιρεσίας και τρομοκρατίας, τα ελαστικά ωράρια, η εντατικοποιημένη εργασία, οι προσβολές εργαζομένων που επικρατούν στα γραφεία, στις αποθήκες και τους χώρους πώλησης.

Ο Σύλλογος των Βιβλιοϋπαλλήλων από την πρώτη στιγμή κατήγγειλε τον Πατάκη για εργοδοτική αυθαιρεσία και τρομοκρατία και με επαναλαμβανόμενες συλλογικές δράσεις και διαμαρτυρίες απαιτεί την επαναπρόσληψη των δύο εργαζομένων. Μια πρακτική που έχει αποδώσει κατά το πρόσφατο παρελθόν με την επαναπρόσληψη των απολυμένων εργαζομένων στην Πρωτοπορία και στο Σαββάλα. Ο Σύλλογος θεωρεί επίσης ότι η μαχητική υπεράσπιση του κάθε εργαζόμενου είναι υπόθεση όλων των μαχητικών εργαζομένων και ιδιαίτερα όλων των μαχητικών σωματείων που βρίσκονται στο στόχαστρο των αφεντικών. Η απάντηση δεν μπορεί να είναι άλλη παρά μόνο κινηματική. Με Αντίσταση-Αλληλεγγύη-Αξιοπρέπεια, ώστε να αναγκαστεί η εργοδοσία να πάρει πίσω τις απολύσεις.

Ο Σύλλογος Υπαλλήλων Βιβλίου και Χάρτου καλεί κάθε Τρίτη στις 5.00 μ.μ. και κάθε Σάββατο στις 11.00 π.μ. συγκέντρωση διαμαρτυρίας έξω από το βιβλιοπωλείο Πατάκη (Ακαδημίας 65).

Θοδωρής Θεοδωρόπουλος

Ανεργία Πληθαίνουν οι φτωχοί και οι άνεργοι

Περισσότερες από 300.000 θέσεις εργασίας χάθηκαν σε όλο τον κόσμο από τον προηγούμενο Σεπτέμβριο, ενώ αύξηση της ανεργίας σημειώνεται στις χώρες της Ευρωζώνης με την Ελλάδα να εμφανίζει στοιχεία που δείχνουν ότι ευημερούν οι στατιστικές την ώρα που δοκιμάζονται μισθωτοί και συνταξιούχοι.

Η Ελλάδα εμφανίζει ανεργία της τάξης του 7,5% το δεύτερο τρίμηνο του 2008 και έχει το τέταρτο υψηλότερο ποσοστό στην ευρωζώνη και το έκτο υψηλότερο στην Ευρώπη των «27», ενώ σε υψηλά επίπεδα φθάνει και η νεανική ανεργία με το δείκτη να αγγίζει το 21,1%.

Από τις πρόσφατες στατιστικές μετρήσεις προκύπτει ότι πρωταθλήτρια στην συνολική ανεργία είναι η Ισπανία (12,8%) και ακολουθούν η Σλοβακία (10%), η Γαλλία (8,2%), η Ουγγαρία (8,1%) και η Πορτογαλία (7,7%) με την Ελλάδα. Σε χαμηλά επίπεδα κινείται ο δείκτης των ανέργων στη Δανία (3,2%), την Αυστρία (3%) και την Ολλανδία (2,5%). Η Ισπανία εξάλλου, κατέχει και την πρώτη θέση στη νεανική ανεργία που έφθανε τον Οκτώβριο στο 28,1% και ακολουθούν η Σουηδία (22,4%) και η Ελλάδα.

Σύμφωνα με τις εκτιμήσεις της Eurostat, 17,183 εκατ. πολίτες της Ε.Ε., άνδρες και γυναίκες, ήταν άνεργοι τον Οκτώβριο 2008 στην Ευρώπη των «27», εκ των οποίων 12 εκατ., στην ευρωζώνη. Στην χώρα όπου ξέσπασε η διεθνής κρίση, τις ΗΠΑ, το ποσοστό ανεργίας ήταν τον ίδιο μήνα 13,7%.

Την εικονική πραγματικότητα της δήθεν διαρκώς μειούμενης ανεργίας στην Ελλάδα αποκαλύπτει η ίδια η παραδοχή του ΟΑΕΔ ότι 1 στις 3 επιδοτούμενες από τον Οργανισμό θέσεις εργασίας χάνεται μόλις λήξει η περίοδος της επιδότησης, δηλαδή αφού ο εργοδότης εισπράξει το ζεστό χρήμα. Είναι ενδεικτικό ακόμη, ότι από τους 10.000 επιδοτούμενους εργαζόμενους το 2005, σήμερα το 33,5% είναι πάλι άνεργοι, ενώ ανάλογη είναι και η προοπτική για πολλούς από τους 147.354 ανέργους που προσλήφθηκαν με επιδότηση την τελευταία τριετία.

Η σκοτεινή πλευρά μιας σκληρής πραγματικότητας που βιώνουν καθημερινά εργαζόμενοι και άνεργοι διακρίνεται καθαρά και στα τελευταία στοιχεία σύμφωνα με τα οποία 1 στους 5 κατοίκους βρίσκεται κάτω από το όριο φτώχειας, ενώ το ποσοστό της μακροχρόνιας φτώχειας ανέρχεται στο 14%, το οποίο είναι το δεύτερο μεγαλύτερο στην Ε.Ε. Τις επιπτώσεις της καταστροφικής εργασιακής πολιτικής επιβεβαιώνουν τέλος, οι μετρήσεις που δείχνουν ότι τις στρατιές των φτωχών αποτελούν κυρίως άνεργοι και απασχολούμενοι με ελαστικές μορφές εργασίας.

Μαρία Γερογιάννη

ΣΥΝΔΙΚΑΤΟ ΟΙΚΟΔΟΜΩΝ
ΑΘΗΝΑΣ

...Σταυρόλεξο για δυνατούς παίχτες!

Μετά από 33 μέρες, ολοκληρώθηκε ο εκλογικός μαραθώνιος στο Συνδικάτο Οικοδόμων. Τα αποτελέσματά του δε θα μπορούσαν ξαφνικά να είναι διαφορετικά απ' αυτά της φθίνουσας πορείας του Συνδικάτου και του οικοδομικού κινήματος συνολικά.

Η συμμετοχή μειώθηκε αισθητά (ψήφισαν 8.395 έναντι 11.474 το 2005 και 17.500 περίπου το 2002), επιβεβαιώνοντας το τεράστιο και αγεφύρωτο χάσμα ανάμεσα στην ηγεσία και τη βάση των οικοδόμων. Η εκλογική διαδικασία είχε ως βασικό της χαρακτηριστικό την εικόνα του σκληροτράχηλου μηχανισμού του ΠΑΜΕ. Για να ψηφίσεις έπρεπε να περάσεις από τις... συμπληγάδες του κόμματος, να πάρεις το ψηφοδέλτιο του «Πανοικοδομικού», να ψάξεις για τα υπόλοιπα ψηφοδέλτια...

Χιλιάδες τηλεφωνήματα στα σπίτια των συναδέλφων μπας και τους πείσουν να περάσουν μια βόλτα από το παράρτημα, περιφερόμενη κάλπη στα γιαπιά, «χαμένοι» ψήφοι στην καταμέτρηση (στο παράρτημα του κέντρου ψήφισαν περίπου 40 συνάδελφοι την «Πρωτοβουλία», για να βρούμε στο τέλος 18 ψήφους στην κεντρική διοίκηση και 27 στην τοπική!), μεταφερόμενοι μετανάστες συνάδελφοι με πούλμαν (πάλι στο κέντρο), απαγόρευση εισόδου μελών της «Πρωτοβουλίας» στην καταμέτρηση (στην Καλλιθέα και το Περιστερί), είναι μερικές μόνο στιγμές από το μακρύ ταξίδι του εκφυλισμού στο οικοδομικό κίνημα.

Η Πρωτοβουλία Οικοδόμων, γνωρίζοντας από την αρχή τις δυσκολίες, έδωσε και αυτή τη μάχη με αξιοπρέπεια συσπειρώνοντας ένα νέο κατά βάση δυναμικό, χωρίς όμως να καταφέρει να εκπροσωπηθεί στο νέο Δ.Σ., παίρνοντας 129 ψήφους από 217 που είχε πάρει το 2005 (κατάφερε να εκλέξει έναν αντιπρόσωπο για το συνέδριο της Ομοσπονδίας και έναν για το ΕΚΑ).

Πέρα όμως από τα αποτελέσματα και την ίδια τη διαδικασία που στερείται οποιασδήποτε αναφοράς σε αυτό που ονομάζουμε εργατική δημοκρατία, κύριο και βασικό συμπέρασμα είναι η πλήρης απαξίωση των διαδικασιών και διεργασιών από τη συντριπτική πλειοψηφία των οικοδόμων. 61.500 εγγεγραμμένα μέλη και άλλοι τόσοι συνάδελφοι στην Αθήνα γύρισαν την πλάτη στο Συνδικάτο. Ας πανηγυρίζουν λοιπόν οι νικητές κι ας μιλάνε για άθλο. Η σύγχρονη εφιαλτική πραγματικότητα της ανεργίας, της εργοδοτικής τρομοκρατίας και του παζαρέματος των δικαιωμάτων δείχνει να μας ξεπερνά όλους, ανοίγοντας δρόμους, των οποίων την κατεύθυνση οφείλουμε άμεσα να αντιληφθούμε.

Τάσος Χριστόπουλος

Σωματείο Μισθωτών Τεχνικών Διεκδικούμε τη ζωή που μας αξίζει

Πραγματοποιήθηκε με επιτυχία, την Πέμπτη 13 Νοέμβρη, η 24ωρη απεργία του Σωματείου Μισθωτών Τεχνικών, για τη διεκδίκηση της νέας Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας, κόντρα στον υποταγμένο κομματικό συνδικαλισμό της Ομοσπονδίας (ΣΤΥΕ). Μεταξύ άλλων, το ΣΜΤ διεκδικεί πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς, κατοχύρωση των δικαιωμάτων των εργαζομένων που αμείβονται με δελτίο παροχής υπηρεσιών, κανονικές προσλήψεις και κατάργηση της ευέλικτης απασχόλησης, μείωση των ωρών εργασίας (35ωρο, 5νθήμερο, 7ωρο), προστασία του απορρήτου των επικοινωνιών και των προσωπικών δεδομένων, αύξηση του αφορολόγητου ορίου για μισθωτούς και αυτοαπασχολούμενους.

Σε μια εποχή όπου μεγάλα κομμάτια του παραγόμενου κοινωνικού πλούτου καταλήγουν στις τεχνικές και κατασκευαστικές εταιρείες, που αυξάνουν την κερδοφορία τους με την επέκτασή τους σε νέους

τομείς, όπως η ενέργεια, τα αφεντικά επικαλούνται την πρόσφατη κρίση και σκληραίνουν τη στάση τους απέναντι στους εργαζόμενους. Στην ημερήσια διάταξη είναι οι απλήρωτες υπερωρίες, οι απολύσεις, η εργοδοτική αυθαιρεσία, ενώ το δελτίο επεκτείνεται και σε άλλες κατηγορίες εργαζομένων εκτός των μηχανικών. Απέναντι στη χειρότερη των όρων εργασίας των εργαζομένων, στην εξάπλωση των νέων ελαστικών εργασιακών σχέσεων και τον κατακερματισμό, το ΣΜΤ αντιπαραθέτει τη συλλογικότητα, την αλληλεγγύη, τον κλαδικό και διακλαδικό συντονισμό των πρωτοβάθμιων σωματείων που θα οδηγήσει σε ένα μεγάλο πανεργατικό ξεσηκωμό. Όχι κάτω από τη σημαία των υποταγμένων ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ, αλλά εναντίον τους. Για να πάρουν στα σίγουρα οι εργαζόμενοι τους αγώνες και τη ζωή τους στα χέρια τους.

Τάσος Αντωνίου

Ζερεμί ΜΠΕΡΤΕΝ

Συνέντευξη στον **Τάσο Χριστόπουλο**

Ζερεμί ΜΠΕΡΤΕΝ

Γραμματέας της γαλλικής CNT,

36 ετών,

καθηγητής

Τι σημαίνει για τη CNT η έννοια «αναρχοσυνδικαλισμός» στο 2008;

Ο αναρχοσυνδικαλισμός είναι μία από τις παλιότερες εκφράσεις του διεθνούς εργατικού κινήματος. Στη Γαλλία, προτού ακόμα εμφανιστούν οι υπόλοιπες τάσεις (μαρξισμός – λενινισμός, σοσιαλδημοκρατικό μοντέλο), οι πηγές του εργατικού κινήματος κατάγονται από τον αναρχοσυνδικαλισμό. Ο αναρχοσυνδικαλισμός και ο επαναστατικός συνδικαλισμός προσδιορίζονται ως η αυτόνομη έκφραση του προλεταριάτου. Μέσα από την πρακτική της άμεσης δράσης, οι θεωρητικοί του γαλλικού αναρχοσυνδικαλισμού (Φερνάντ Πελουτιέ και Εμίλ Πουζέ ανάμεσα σε άλλους), επιχειρούν να αναπτύξουν την πάλη των τάξεων στην κατεύθυνση της ρήξης με το σύστημα της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο.

Από το τέλος του 19ου αιώνα και περνώντας από τις δοξασμένες στιγμές της ισπανικής επανάστασης του 1936, όταν η CNT αριθμούσε πάνω από 2 εκατομμύρια μέλη περίπου, ο αναρχοσυνδικαλισμός είχε τα πάνω του και τα κάτω του σε διεθνές επίπεδο.

Αυτό που πρέπει να σημειωθεί είναι ότι το ρεύμα μας δεν χρειάστηκε, όπως συνέβη με τα περισσότερα ρεύματα του εργατικού κινήματος, να μπει σε μια διαδικασία εκτεταμένης θεωρητικής αναθεώρησης εξαιτίας της ιστορίας του. Δεν μπορεί να πει το ίδιο μια ιδεολογία σαν το μαρξισμό-λενινισμό, για παράδειγμα. Με την αιματοβαμμένη εμπειρία του σταλινισμού, την αποσάθρωση του σοβιετικού γραφειοκρατικού συστήματος και την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης, σήμερα είναι μια εντελώς ξεβιδωμένη αντίληψη. Είχα την ευκαιρία να το παρατηρήσω από κοντά αυτό στην Κολομβία, όπως και στην Παλαιστίνη. Σύντροφοι προερχόμενοι από αυτό το ρεύμα, θέτουν πλέον πολλά ερωτήματα, και αναθεωρούν αναλυτικά σχήματα που έμοιαζαν αμετακίνητα. Αυτό είναι μια ευκαιρία. Τώρα είναι δικιά μας υπόθεση να «πετάξουμε γέφυρες» ανάμεσα σε εμάς και σε αυτούς. Αυτό όμως προϋποθέτει ένα αξιόπιστο αναρχοσυνδικαλιστικό κίνημα. Κάτι που συμβαίνει όλο και περισσότερο.

Στην Ισπανία η CGT μετρά σχεδόν 80.000 μέλη. Στην Γαλλία η CNT, στην Ιταλία η USI, στη Σουηδία η SAC, έχουν πολλές χιλιάδες μέλη επίσης. Αλλού, στις Ηνωμένες Πολιτείες, όπως και στη Μεγάλη Βρετανία, οι IWW αναπτύσσονται. Στη Σιβηρία η SKT έχει 8.000 μέλη. Είναι επίσης σημαντικό γεγονός ότι αναρχοσυνδικαλιστικές ομάδες δημιουργούνται τα τελευταία χρόνια σε χώρες που δεν είχαν καμία τέτοια παράδοση, όπως συνέβη στην Πολωνία με την Πρωτοβουλία Εργαζομένων και στην Ελλάδα με την ΕΣΕ.

Ποια είναι η στρατηγική της CNT σε διεθνές επίπεδο;

Η στρατηγική μας σε διεθνές επίπεδο είναι στην πραγματικότητα διπλή. Από τη μία μεριά στοχεύει στην ενίσχυση των αναρχοσυνδικαλιστικών δυνάμεων μέσα από τον Αναρχοσυνδικαλιστικό Συντονισμό (CAS), στον οποίον συμμετέχουν όλες οι προαναφερθείσες οργανώσεις.

Από την άλλη μεριά επεκτείνεται και στη συγκρότηση ευρύτερων επαφών με συνδικάτα που χωρίς να αυτοπροσδιορίζονται επακριβώς ως αναρχοσυνδικαλιστικά, παρουσιάζουν χαρακτηριστικά όμοια με τη δική μας πρακτική. Αυτός ο δεύτερος παράγοντας της στρατηγικής μας σε διεθνές επίπεδο είναι βασικός. Μας έχει επιτρέψει, μετά από πάρα πολλά χρόνια να συγκροτήσουμε σταθερές επαφές με πολλά συνδικάτα σε όλες τις μεριές του κόσμου. Στην Αφρική (CNTG στη Γουινέα, CGTB στη Μπουρκίνα Φάσο, CSP στο Καμερούν, αυτόνομα συνδικάτα στην Αλγερία), στην Ιαπωνία (Freeters Union), στο Μπαγκλαντές (NGWF), στην Παλαιστίνη, στην Κολομβία (ASOINCA/ SINALTRAINAL), στην Αργεντινή (FOB), όλα συνδικάτα επαναστατικά και αυτόνομα από τα πολιτικά κόμματα. Δεν είναι ίσως αναρχοσυνδικαλιστικά στη θεωρία. Οι σχέσεις μας μαζί τους όμως είναι πραγματικές και βαθιές. Βασίζονται σε κοινές πρακτικές και σε μια ταξική αλληλεγγύη ζωντανή και δρούσα.

Το να δημιουργήσουμε έναν κοινό τόπο ανάμεσα σε αυτούς τους δύο κόσμους (τον αναρχοσυνδικαλισμό και αυτόν τον ταξικό συνδικαλισμό που αναπτύσσεται έξω από το «δυτικό κόσμο») είναι πολύ σημαντικό. Μας επιτρέπει να απεγκλωβίσουμε τον αναρχοσυνδικαλισμό και ευρύτερα το ελευθεριακό κίνημα, που για πολλά χρόνια εξαντλεί το διεθνισμό του μέσα στα όρια της Ευρώπης.

Αυτή η επιθυμία απεγκλωβισμού ήταν και ο λόγος ύπαρξης της διεθνούς συνδικαλιστικής σύσκεψης που διοργανώθηκε στο Παρίσι από τη CNT το Μάιο του 2007 (I-07). Στη βάση συνδι-

καλιστικών ταξικών πρακτικών, οριζόντιων και επαναστατικών, συναντήθηκαν εκεί 350 αγωνιστές από όλες τις ηπείρους. Σε αυτή τη βάση επίσης, η CNT δημιούργησε μια ιστοσελίδα σε τρεις γλώσσες (γαλλικά, ισπανικά και αγγλικά), με την ονομασία Διεθνής Αλληλεγγύη των Εργαζομένων. Αυτή την ιστοσελίδα (www.sit-iws.org), την αντιλαμβανόμαστε ως ένα εργαλείο για την ανταλλαγή εμπειριών από τους αγώνες μας. Τέλος, στο πρόσφατο συνέδριο της CNT (Σεπτέμβριος 2008), αποφασίσαμε να ενισχύσουμε ακόμα περισσότερο αυτές τις επαφές, εργαζόμενοι για τη συγκρότηση μιας Διεθνούς.

Πώς δραστηριοποιείται η CNT ενάντια στην επισφάλεια;

Για τη CNT η πάλη ενάντια στην επισφάλεια είναι μια προτεραιότητα. Είναι μια πάλη που μπορεί να πάρει διαφορετικές μορφές και που μπορεί ακόμα να αναπτυχθεί πολύ περισσότερο. Θα προσπαθήσω να δώσω μερικά εξειδικευμένα παραδείγματα. Σε έναν τομέα όπως αυτός της εκπαίδευσης, τα μέλη της CNT συμμετέχουν σε διάφορες συλλογικότητες που υπερασπίζονται τα δικαιώματα των επισφαλώς εργαζομένων, είτε πρόκειται για καθηγητές είτε για το προσωπικό της καντίνας και της καθαριότητας. Πρέπει να πω ότι αυτού του είδους τη δουλειά την κάνει μόνο η CNT. Το επισφαλές προσωπικό δεν αποτελεί προτεραιότητα των θεσμικών συνδικάτων. Στην οικοδομή από την άλλη, η βασική δραστηριότητά της Ομοσπονδίας μας CNT-Κατασκευές, είναι η δράση ενάντια στη μαύρη εργασία. Είναι ένας πολύ δύσκολος αγώνας γιατί συχνά στα εργοτάξια οι οικοδόμοι που δουλεύουν είναι παράνομοι και χωρίς χαρτιά κάτι που τους καθιστά ακόμα πιο ευάλωτους. Υπό αυτές τις συνθήκες είναι συχνά έτοιμοι να δεχθούν συνθήκες δουλειάς πολύ σκληρές και χωρίς καμία ασφάλεια. Τα αφεντικά παίζουν με την κατάσταση αυτή, προκειμένου να επιβάλουν μισθούς φτώχειας με έναν απλό εκβιασμό: «εάν διεκδικήσεις θα σε καταδώσω στην αστυνομία και θα απελαθείς στην πατρίδα σου». Αυτό δεν εμποδίζει τη CNT-Κατασκευών να αναπτύσσεται. Εδώ και κάποιους μήνες, 350 εργαζόμενοι χωρίς χαρτιά εντάχθηκαν στο συνδικάτο μας. Αυτό δεν είναι παρά η αρχή, μένουν ακόμα χιλιάδες μετανάστες χωρίς χαρτιά που πρέπει να οργανωθούν.

Άλλος αγώνας σχετιζόμενος με την επισφάλεια, που αφορά επίσης τους εργαζομένους χωρίς χαρτιά, την περασμένη Άνοιξη, όταν 500 παράνομοι εργάτες βγήκαν από την ανωνυμία και κατέλαβαν χώρους εργασίας (εργοστάσια, επιχειρήσεις καθαριότητας, εστιατόρια) παντού στην περιφέρεια του Παρισιού. Στο Παρίσι μια πιτσαρία, η "Pizzapara" και μια παμπ, η "Charlie Birdy", 200 μέτρα απόσταση από τα Ηλύσια Πεδία, καταλήφθηκαν από εργαζομένους, χωρίς χαρτιά, της CNT. Επί πολλές εβδομάδες, τα μέλη της CNT στο Παρίσι εναλλάσσονταν στις νυχτερινές βάρδιες σε αυτά τα σημεία. Αυτή η πρακτική της διεπαγγελματικής αλληλεγγύης είναι η ίδια η ταυτότητα της CNT. Είτε είσαι φοιτητής, είτε εργαζόμενος χωρίς χαρτιά, εργάτης στην Πεζό, νοσοκόμος ή άνεργος, αυτό από το οποίο κερδίζεις είναι η πάλη των τάξεων και η αλληλοβοήθεια.

**18 Δεκεμβρίου
2008**

**σαν σήμερα πριν 91 χρόνια.... στις ΗΠΑ, η Γερουσία ενέκρινε την ποτοαπαγόρευση με ψήφους
47 έναντι 8 και η Βουλή με 282 έναντι 128.**

Ο διάλογος για την Ενέργεια έχει ανοίξει...

Πραγματοποιήθηκε το τριήμερο συζητήσεων για την ενέργεια, στις 21-23 Νοεμβρίου στην ΑΣΟΕΕ, που διοργάνωσαν οι "Πολίτες Κατά του Λιθάνθρακα". Το τριήμερο, παρόλο που δεν είχε την αναμενόμενη και προσδοκώμενη συμμετοχή, εξελίχθηκε σε μια συνάντηση ποικίλων κοινωνικών πρωτοβουλιών, κυρίως αυτών που εμπλέκονται με τα ζητήματα της ενέργειας. Αυτή ήταν άλλωστε και η πρόθεση των Πολιτών Κατά του Λιθάνθρακα, η κατάθεση της δικής τους συμβολής στο δημόσιο διάλογο για το νέο ενεργειακό σχεδιασμό και για τα ζητήματα ενέργειας. Ένας διάλογος που, όπως έχει τονιστεί και άλλες φορές από αυτή την στήλη, είναι περιορισμένος, αντικοινωνικός και αμφιβόλου αξιοπιστίας. Αυτή την περίοδο μάλιστα οδεύει προς την τελική έγκριση, μέσα σε συνθήκες παντελούς έλλειψης της οποιασδήποτε δημόσιας διαβούλευσης.

Το τριήμερο άνοιξε την Παρασκευή 21/11 με τη συνάντηση των κινήσεων πολιτών κατά του λιθάνθρακα, από διάφορες περιοχές της χώρας και του Karl Heinz Winkler, εκπρόσωπου του δικτύου κινήσεων πολιτών της περιοχής του Ensldorf της Γερμανίας, ο οποίος ήταν προσκεκλημένος σε μια πρωτοβουλία ανταλλαγής εμπειριών από τις παράλληλες κοινωνικές δράσεις κατά της εγκατάστασης μονάδων λιθάνθρακα. Αξίζει να σημειωθεί ότι μία από τις μονάδες λιθάνθρακα, που επιχειρήθηκε να εγκατασταθεί στην Ελλάδα (από ΔΕΗ - RWE, στην Καβάλα ή τον Αλμυρό Μαγνησίας), ήταν αυτή της οποίας την εγκατάσταση (από τη RWE) απέτρεψαν, μετά από σκληρό αγώνα, οι πολίτες της περιοχής του Ensldorf. Μια εγκατάσταση που επίσης ματαιώθηκε, μετά τις μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις των πολιτών στην Καβάλα και τον Αλμυρό, στις αρχές του 2008.

Κατά τη διάρκεια του τριήμερου επιχειρήθηκε η διασύνδεση όλων των μορφών της ενεργειακής δραστηριότητας της χώρας και η ανάδειξη της σχέσης τους με το νέο ενεργειακό

σχεδιασμό. Από αυτή την άποψη, έντονο ενδιαφέρον παρουσίασαν οι παρεμβάσεις για την πυρηνική ενέργεια, τη χρήση του φυσικού αερίου στην ηλεκτροπαραγωγή, τα μεγάλα υδροηλεκτρικά φράγματα, αλλά και ο τρόπος ανάπτυξης των ανανεώσιμων πηγών ενέργειας. Ισχυρό στοιχείο του τριήμερου ήταν και η προσπάθεια επιστημονικής τεκμηρίωσης μιας διαφορετικής λογικής στα ζητήματα της ενέργειας και η αναζήτηση εναλλακτικών προτάσεων.

Η συζήτηση έδωσε, επίσης, τη δυνατότητα να διερευνηθούν αναλυτικά τα χαρακτηριστικά των κοινωνικών πρωτοβουλιών για τα ζητήματα της ενέργειας, καθώς και οι προϋποθέσεις για την εξέλιξή τους σε ένα συνεκτικό, περισσότερο πολιτικοποιημένο και ριζοσπαστικό κίνημα ενέργειας. Ένα κίνημα που ωριμάζει και επιδιώκει να συνδεθεί με άλλα κοινωνικά κινήματα, σε επίπεδο δράσης και πολιτικής παρέμβασης. Οι πρωτοβουλίες των πολιτών, για τα ζητήματα της ενέργειας, βγαίνουν από αυτή τη διαδικασία περισσότερο συνειδητοποιημένοι, με πιο σαφή πολιτική πρόταση, με μεγαλύτερη αυτοπεποίθηση και αισιοδοξία και για την απόκρουση της εγκατάστασης των λιθανθρακικών μονάδων, αλλά και για τη γενικότερη αλλαγή σκηνικού στο ενεργειακό τοπίο της χώρας. Σε έναν τομέα, αυτόν της ενέργειας, που, όπως όλα δείχνουν, είναι πολλά ακόμη να διακυβευτούν και να διεκδικηθούν.

Ο διάλογος θα συνεχιστεί και σε άλλες πόλεις, κοντά στις περιοχές όπου σχεδιάζονται ηλεκτροπαραγωγικές μονάδες. Η επόμενη κεντρική συνάντηση θα γίνει στη Θεσσαλονίκη όπου Πρωτοβουλίες πολιτών και συλλογικότητες της πόλης, ανάμεσά τους και η "Πρωτοβουλία πολιτών Θεσσαλονίκης κατά του λιθάνθρακα", οργανώνουν εκδηλώσεις και συζητήσεις, με επίκεντρο τα ζητήματα της ενέργειας, στο διάστημα 16-18/1/2009.

Χούσου Μαριάννα

Συζητώντας με τον Karl Heihz Winkler

Έναν ακτιβιστή οικολόγο του Σάαρλαντ, κρατιδίου της ομοσπονδίας της Γερμανίας, στην Αθήνα.

Έφτασε στο Ελ. Βενιζέλος στις 15:40 της 20ής Νοεμβρίου του 2008. Ήρθε εν' όψει του τριήμερου για την ενέργεια που διοργάνωσαν οι Πολίτες Κατά του Λιθάνθρακα, στην ΑΣΟΕΕ. Τον περιμέναμε δύο άτομα. Δεν ξέραμε γρι Γερμανικά αλλά ούτε αγγλικά. Ούτε αυτός ήξερε αγγλικά. Μας εξήγησε αργότερα μέσω των συναγωνιστών διερμηνέων. «Ανήκω στη γενιά που στο κρατίδιο που ζω, δε διδαχτήκαμε αγγλικά», μας είπε, περιγράφοντάς μας τις ιδιομορφίες της εκπαίδευσης σε κάποια μικρά κρατίδια αυτής της μεγάλης δημοκρατικής ομοσπονδίας. «Οι δάσκαλοι σήμερα είναι απλώς δημόσιοι υπάλληλοι πλήρως απαξιωμένοι κοινωνικά. Δεν επηρέασε το κίνημα η ουδέτερη κι αδιάφορη στάση τους». Μας ξεδιπλώνει ακατάπαυστα την πραγματικότητα της κεντρικής Ευρώπης σε μια συζήτηση που άρχισε όταν πάτησε το πόδι του στην Αθήνα και δεν έχει σταμάτημα.

Του είπαμε: «Θες να ξεκουραστείς, να φας κάτι;» «Διψάω» μας λέει. «Διψάω να γνωρίσω τα κινήματα στην Ελλάδα», πώς λειτουργούν... τι έχετε στο μυαλό σας». Του είπαμε πολύ λίγα πράγματα... φάνηκε πως κατάλαβε πολλά. Του είπαμε ότι εμείς δεν ζήσαμε Γαλλική Επανάσταση ούτε γερμανική φιλοσοφία. Εδώ είναι Βαλκάνια, του λέμε. Το ξέρω, λέει, και ξέρω πώς ήρθαν εδώ οι Βαυαροί και ότι πολιτική υπόσταση αποκτήσατε μόλις το 1932 και ότι η Ευρώπη ήρθε εδώ με το πιο απολυταρχικό της πρόσωπο.

Ένας ευρωπαίος γέρος, ακτιβιστής, λαϊκός άνθρωπος που από τα χείλη του έσταζαν ποταμοί κινηματικής εμπειρίας δεκαετιών αλλά ούτε μια σταγόνα ιδεολογίας. Γνώριζε σε βάθος το ναζισμό αλλά και τον άλλον ολοκληρωτισμό της Αν. Γερμανίας. Μακρινός συγγενής του Έρικ Χόνκερ γόνου δυναμικής οικογένειας, όπως μας είπε. Των γνωστών κατασκευαστών σκεπών Χόνκερ. Μίλησε τόσο απαξιωτικά για αυτό το είδος ανθρώπου σαν το Χόνκερ όσο και για τα στελέχη και τους διαπλεκόμενους των εταιρικών λόμπι. Κάθε αιτιάσή του ενάντια στον κεντρικό σχεδιασμό και το κυρίαρχο μοντέλο τη συνόδευε με ένα παράδειγμα προσωπικής του παρέμβασης και αντιπαλότητας. Με κεντρικά πολιτικά πρόσωπα και εκπροσώπους εταιρειών. Αυτό που συνέβη στην Αν. Γερμανία, λέει, είναι ότι εκμηδενίστηκε το άτομο απέναντι στην κυριαρχία του συνόλου.

Το πόση ενέργεια, τι ενέργεια και για πιο σκοπό θα το αποφασίσουν οι τοπικές κοινότητες, λέει, μόνο αυτές έχουν αυτό το δικαίωμα. Ούτε οι εταιρείες, ούτε το κράτος.

«Καταφέραμε, στους 6.000 κατοίκους του Έν-σντορφ, η συνέλευση της επιτροπής να φτάνει

και τα 600 άτομα». «Ο δήμαρχος δεν μπόρεσε να ολοκληρώσει ούτε μια απάντηση στα αλλεπάλληλα ερωτήματα των πολιτών, και αποχώρησε απαξιωμένος».

Ο Karl Heihz Winkler αντιπροσωπεύει το άτομο - Ευρωπαίο - δημοκράτη το οποίο δεν κάνει εύκολα πίσω από τις αρχές που συγκροτούν την οικολογική του συνείδηση. Μας είπε σε έντονο τόνο ότι δεν πρέπει να απογοητευόμαστε συγκρίνοντας τα οικολογικά κινήματα της Ευρώπης με αυτά της Ελλάδας. Η ιστορία αυτών της πρώτης έχει μεγάλη σχέση με το γεγονός ότι εκεί έκανε την εμφάνισή της η επιθετική βιομηχανία πολύ πιο νωρίς από ό,τι εδώ. Εμείς όμως ξέρουμε ότι δεν είναι μόνο αυτό...

Ο Karl Heihz Winkler, ο επαρχιώτης οικολόγος ακτιβιστής, μας συνέστησε μελέτη, μεθόδευση και οργάνωση της ενημέρωσης, ακηδεμόνευτων και αδιαμεσολάβητων αγώνων. Είπε ότι οι κινήσεις πολιτών πρέπει να μένουν μακριά από τα κόμματα. Όσες καλές θέσεις και να έχουν οι "Πράσινοι" ή ο Λαφ φον Ντεν δεν παύουν να είναι κόμματα με τις δικές τους σκοπιμότητες.

«Η RWE αλλά και άλλοι κολοσσοί είναι στυγνοί έμποροι ενέργειας και οι κοινωνίες της Ελλάδας και όλων των Βαλκανίων θα βιώσουν οδυνηρή εξάρτηση αν δεν αντισταθούν στα επιθετικά τους σχέδια. Η Γερμανία καταναλώνει 80.000 MW ενώ παράγει 140.000 MW και το περίσσευμα το εξάγει, το πουλάει αλλού. Αυτό αποδεικνύει ότι η ενέργεια είναι εμπορευματοποιημένη και αυτό αποτελεί τον μεγαλύτερο κίνδυνο για το περιβάλλον».

Στην Ελλάδα καταναλώνουμε 11.000 MW ενώ με τον αυθαίρετο ενεργειακό σχεδιασμό θα παράγουμε περίπου 18.000 MW. Για τι, και για ποιον;

Οι λιγοστοί κάτοικοι μιας μικρής επαρχίας του Σάαρλαντ νίκησαν την RWE, όπως η Καβάλα και ο Αλμυρός.

Το μέλλον του λιθάνθρακα στην Ελλάδα φαίνεται δύσκολο και η δυσκολία αυτή θα ακολουθήσει κάθε κερδοσκοπικό ενεργειακό σχεδιασμό. Ας ελπίσουμε ότι αυτή η αντίσταση θα επεκταθεί και στα υπόλοιπα Βαλκάνια, που τα συνδέει εξ' αντικειμένου η γραμμή του κινδύνου, όπως χαρακτηριστικά επισημάνθηκε στο τριήμερο για την ενέργεια στην ΑΣΟΕΕ, τον περασμένο μήνα.

Νίκος Ιωάννου

Η αυτοβοήθεια, η κοινότητα και το κράτος

του Άκη Ασπρογέρακα

Μιλώντας για την Αυτοβοήθεια στο Σύμπαν του υφιστάμενου ψυχιατρικού μοντέλου θα μπορούσαμε να την περιγράψουμε με όρους ταξιδιωτικούς. Πράγματι, πρόκειται για ένα εξωθεσμικό ταξίδι. Πέρα και έξω από το θεσμοκεντρικό σύστημα με τους ομοιότυπους πλανήτες κατοικημένους από βάρβαρους θεραπευτές, που αέναα διαγράφουν κυκλικές πορείες καταναγκασμού, πλήξης και ανίας. Εκεί περιφέρονται και οι δορυφόροι της κατευθυνόμενης συνταγογραφίας, εγκλωβισμένοι και αυτοί σε υποταγμένες τροχιές οικονομικής και διαχειριστικής εξάρτησης.

Αλλάζουμε Γαλαξία κυρίες και κύριοι, σε ένα διαγαλαξιακό ταξίδι, οδηγούμαστε σε κόσμους φιλικούς, όπου ανεμπόδιστα θα βιώσουμε τη μοναδικότητά μας με εκπληκτικούς τρόπους, που μόνο τα ελευθέρως ερίζοντα όντα, γνωρίζουν. Εκεί στον χαοτικό χώρο, όπου δεν είναι μυστήριο η ανυπαρξία συνόρων μεταξύ πραγματικότητας και φαντασίας, όπου ο διεσταλμένος ή συσταλμένος χρόνος δεν είναι σύμπτωμα για φαρμακευτική αντιμετώπιση. Στο πιλοτήριο διαθέτουμε τους καλύτερους πλοηγούς που γέννησε η Ανθρωπότητα. Δεν χρειάζονται όργανα για να συμβουλευόνται, δεν έχουν ανάγκη πηδάλιο για να οδηγούν, αστροπυξίδα για να προσανατολίζονται. Όλα γίνονται με έναν συναρπαστικό συλλογικό τρόπο ανθρωπίνης ολοκλήρωσης. Αυτοδιαχείριση – αυτοδιάθεση – αλληλεγγύη είναι το προωθητικό καύσιμο, που μας εκτοξεύει στα ιλιγγιώδη πέρατα αυτής της υπέροχης ανθρωπίνης συνάθροισης και Αυτοβοήθεια το όνομα του Αστρόπλοιού μας.

Και η χειραφετημένη θεραπευτική πορεία, που έχουμε χαράξει, προετοιμάζει και ενισχύει τους συμμετέχοντες, για μετά το τέλος του διαστημικού ταξιδιού προς τον τον Μέγα Εναγκαλισμό: την ένταξη στην ευρύτερη ανθρωπίνη κοινότητα.

Αλλά σε ποια κοινότητα; Μα, σ' αυτή που διέπεται από το πνεύμα μετριοπάθειας, συναλληλίας, συνεργατικότητας. Σ' αυτή που το μετέχον πρόσωπο – όχι άτομο – είναι άμεσα δεμένο με τη δική του πραγματικότητα, που τα όποια προβλήματα στο καθημερινό του μετερίζι, του είναι οικεία και μπορεί να δίνει ταιριαστές απαντήσεις. Η διάκριση ανάμεσα στα πρόσωπα και όχι τα άτομα, είναι το χρέος αυτής της κοινότητας, που πραγματευόμαστε, προς τα μέλη της. Σε απλούστερους και

γενικότερους όρους, η κοινότητά μας, έχει απορρίψει το άτομο, ορίζοντάς το μέσα στα σύνορα του εγώ και την ακόλουθη χωλότητα του «να μένει πάντα κάτι απ' έξω», ενώ στο πρόσωπο εντοπίζεται η καθημερινότητα του ψυχολογικού υποκειμένου, αυτού που κατανοεί τον εαυτό του με την πολύπλευρη και συνολική συμμετοχή του στα κοινά. Μιλάμε για ένα εργαστήριο πολιτισμού όπου ο κόσμος μας αποκαλύπτεται όχι σαν μηχανικό κατασκεύασμα, αλλά σαν απόσταγμα του συλλογικού πόνου και της ασκήσεως. Όπου το πρόσωπο της αυτοβοήθειας έρχεται να μοιραστεί και να γευθεί αυτό που ο κοινοτικός άνθρωπος έχει κατακτήσει πολύτροπα: την εγγύτητα, την ολότητα, την οργανική ενότητα. Δηλαδή να μετάσχει θεοειδώς και ανθρωποειδώς, υπερβαίνοντας τις ξεχωριστές κλαδικές θεωρήσεις που κατακερματίζουν την ολιστικότητα της κοινωνικής οπτικής του μετέχοντα.

Όπως αντιλαμβάνεσθε, έως τώρα έχω περιγράψει ένα φάντασμα. Θα μπορούσε να είναι ένα από τα ιδανικά κοινωνικά συστήματα – υλοποιημένο φιλελεύθερο όνειρο, αταξική κοινωνία, φαλανστήριο, εναπομείνασα βαλκανική κοινότητα – όπου με μια σχετική άνεση θα επανεγκλωπνώνταν το πρόσωπο, που ψυχικά πάσχει ή που επιστρέφει, αν θέλετε, από το εσωτερικό του ταξίδι.

Σε μία προσπάθεια περιγραφής του τοπίου, εντός του οποίου η Αυτοβοήθεια καλείται να φυτρώσει και να εξαπλωθεί, σαν ουσιαστική απάντηση στο βιοιατρικό μοντέλο θεραπευτικής, διαπιστώνουμε ότι εγκαλούμαστε να πραγματοποιήσουμε αυτές τις σχέσεις αλληλεγγύης, συμπάθειας και αλληλοϋποστήριξης σε ένα περιβάλλον αντίξοο. Ενώ, αυτή η θαυμάσια ανθρωπίνη διασύνδεση προσωπικοτήτων, συναισθημάτων, ψυχών ενώνεται στον αυτοθεραπευτικό σκοπό, διαπιστώνουμε όμως ότι υπολείπεται η μήτρα υποδοχής αυτού του συλλογικού υποκειμένου.

Οι περισσότερες αυτοοργανωμένες-μη επιτηρούμενες-ομάδες αυτοβοήθειας, πετυχαίνουν το σκοπό τους: δηλαδή να αυξάνονται οι ικανότητες των μελών στην αντιμετώπιση των προβλημάτων, να λαμβάνουν περισσότερη ικανοποίηση από τη ζωή, να χρειάζονται λιγότερη ψυχιατρική παρακολούθηση, φάρμακα, υπηρεσίες «Ψ» εν γένει. Ταυτόχρονα, ανεβαίνει η αυτοεκτίμηση, η αυτοαποδοχή και τα μέλη των Ο.Α. σπλίζονται με μεγαλύτερη αντοχή για

την προσαρμογή τους σε ευρύτερους κοινωνικούς χώρους. Διαπιστώνουμε λοιπόν, **ότι η Αυτοβοήθεια εισάγει τον Δυτικό άνθρωπο σε αξίες συλλογικότητας και αλληλεγγύης, αναιρώντας την παθητικότητα ή την εκχώρηση της αποθεραπείας σε αμετροεπείς ειδικούς.**

Σήμερα, μετά την αποτυχία των παγκοσμιοποιητικών συστημάτων, που τα γνωρίσαμε είτε σαν συμπαγείς και πνιγηρούς γραφειοκρατικούς οργανισμούς είτε σαν κοινωνίες εξατομίκευσης και προσωπικού οφέλους, η επιστροφή σε κοινοτικά πρότυπα ανθρωπίνης συνενούρησης, αναδεικνύεται ως η μοναδική εναλλακτική πρόταση, απέναντι στην «ιδιωτική ευτυχία» και την καταναλωτική απόσυρση από τα κοινά.

Τα μοντέλα αυτοβοήθειας, που έρχονται από την Εσπερία, φυσικό είναι να χρωματίζονται από τις αντιλήψεις και τις παραδόσεις των κοινωνιών τους. Για παράδειγμα, οι Άγγλοι φίλοι μας επιδεικνύουν την αντιπροσωπευτική δημοκρατία, οι Γάλλοι μετά την επανάστασή τους, το 1789, τη δημοκρατία που ελέγχεται από την κοινωνία και η από πολλούς θαυμαζόμενη Γερμανία προτάσσει την κρατική κοινωνία – συγχωρήστε μου τη λεκτική ακροβασία. Ο κοινός παρονομαστής σ' αυτές τις θεωρήσεις, είναι η εργαλειακή αντίληψη της κοινωνίας, η οποία εδραιώνεται σε ωφελιμιστικές αξίες και αντλεί τη δυναμική της από ένα εμπορευματικό-γραφειοκρατικό τρόπο λειτουργίας. Στα καθ' ημάς, βέβαιον είναι από καιρό ότι δεν μπορούμε να εθελοτυφλούμε στη ρωμαλέα αυτή επιρροή, που δέχεται η κοινωνία μας. Έτσι, παρατηρούμε, ότι κατά έναν περίεργο τρόπο όσο ισχυροποιείται η προαναφερθείσα τάση, τόσο η ίδια η ζωή ρηχαίνει-χάνει σε βαθύτητα. Αντί να αντλούμε από εσωτερικές πηγές παραδινόμαστε σε εξωτερικές δυνάμεις. Και ιδού η ανταμοιβή μας. Η Άνεση, η Κατανάλωση, η Ιδιωτική Ευτυχία είναι τα προσφερόμενα αντίδωρα.

Αντί, λοιπόν να ζούμε, όπως προανέφερα στο παράδειγμα της κοινωνίας του Βαλκάνιου Κοινοτικού Προσώπου (έλκει την καταγωγή του από τους Έλληνες Κοινοτιστές του 20ου αιώνα), αντιλαμβανόμαστε ότι τέτοιες οπτικές φαντάζουν σαν ουτοπικές αλληγορίες μπροστά στον αδυσώπητο ρεαλισμό του εισαχθέντος νεοφιλελεύθερου καπιταλισμού (πρέπει να

λέμε τη λέξη κάπου-κάπου). Δηλαδή χωρίς να οφείλουμε να ανάγουμε την εσωτερικότητά μας σε άμεσα δεδομένα. Ούτε να χρειάζεται επαλήθευση η αναγωγή της σε μετρήσιμο μέγεθος. Να όμως και η απάντηση που την υποκαθιστά: Υλικότητα-Εργαλειακότητα. **Ναι, έχουμε πια εξοπλιστεί με συναρπαστικά εργαλεία, χάσαμε τη μαγεία μας όμως. Απομαγευτήκαμε! Έχουμε απελευθερωθεί και απεναντίας απωλέσαμε τη βαθύτητά μας.**

Μπήκαμε στα ουδέτερα πεδία, όπου οι αντοχές μαζί με τον παλαιό άνθρωπο «σβήνουν σαν πρόσωπο χαραγμένο πάνω στην άμμο». Δεν πέθανε (ή έπεσε) μόνον ο Θεός. Αποχαιρέτησαμε και ότι έτρεφε τις ψυχές μας: τους παλιούς ηρωικούς μύθους, την αγκαλιά της κοινότητας, την αφοσίωσή μας σε αξίες που μας υπερβαίνουν – αυτό το ύστατο εισιτήριο στράτευσης – που μας κάνει ανώτερους και από τους εαυτούς μας.

Θα θυμίσω, τώρα, λίγα από τα παραληρηματικά λόγια του εξεγερμένου τρελού λίγο πριν αυτοπυρποληθεί στην ταινία «Νοσταλγία» του εκλιπόντος σκηνοθέτη Αντρέι Ταρκόφσκι (σε μετάφραση από το γνωστό μουσικό συγκρότημα Lost Bodies):

- Ποιος πρόγονος ξυπνάει μέσα μου
- Δεν μπορώ να ζω ταυτόχρονα στο μυαλό και στο σώμα μου
- Γι' αυτό δεν καταφέρνω να είμαι ενιαίο πρόσωπο
- Κλείνω νέα συμφωνία με τον κόσμο
- Να βγαίνει ο ήλιος τη νύχτα και να χιονίζει τον Αύγουστο
- Η κοινωνία πρέπει να ενωθεί και όχι να διασπάται...

(Στο επόμενο τεύχος η συνέχεια, για την Ομάδα Αυτοβοήθειας της Αθήνας)

19 Δεκεμβρίου
2008

σαν σήμερα πριν 51 χρόνια.... οι αρχηγοί κρατών του NATO συμφώνησαν για την τοποθέτηση αμερικανικών πυρηνικών όπλων στην Ευρώπη, συμπεριλαμβανομένων και βαλλιστικών πυραύλων μέσου βεληνεκούς.

Οικολογική Γεωργία

Περιγράφηκε στο προηγούμενο άρθρο, η εξελικτική πορεία της Βιολογικής Γεωργίας έως και σήμερα, δίνοντας και το κανονιστικό πλαίσιο, στο οποίο κινείται θεσμοθετημένη σήμερα.

Στο άρθρο αυτό θα γίνει μια προσπάθεια ν' ανιχνεύσουμε τις πτυχές εκείνες της Βιολογικής Γεωργίας στην Ελλάδα, που αφορούν την παραγωγική συνιστώσα της (Βιοκαλλιεργητές, Ενώσεις τους, Συνεταιρισμούς, Ομάδες Παραγωγών).

Ο Παραγωγικός κόσμος της Βιολογικής Γεωργίας, αριθμεί 9.027 επιχειρήσεις καλλιεργούμενη έκταση 620.147 στρέμματα εκ των οποίων 85% αφορούν την φυτική παραγωγή, 7% στη ζωική και 8% στην μεταποίηση. Η κατανομή των ελεγχόμενων εκτάσεων είναι 59% επί του συνόλου. Αροτραίες καλλιέργειες 33% ελιά, 4% αμπέλι, κλπ. Ενώ η Κεντρική Μακεδονία διαθέτει τη μεγαλύτερη έκταση (173.230 στρέμματα), ανά (74.440στρ.), Κρήτη κ.λπ. (στοιχεία ΔΗΩ-2006).

Όπου η γεωγραφική πυκνότητα της Βιολογικής Γεωργίας είναι μεγάλη, η οργάνωση, ο συντονισμός και η δράση των παραγωγών είναι μεγαλύτερη, δίνοντας τη δυνατότητα δημιουργίας ενώσεων πολλές φορές μικτών (παραγωγών - τυποποιητών - διακινητών), Συνεταιρισμών ακόμα και ομάδων παραγωγών (ενταγμένων σε προγράμματα της ΕΕ). Σχεδόν οι περισσότερες από αυτές τις ενώσεις συμμετέχουν και συγκροτούν την Ομοσπονδία Βιοκαλλιεργητών Ελλάδας με τριμελές Προεδρείο και δεκαπενταετές συμβούλιο, ανά τριετία εκλεγμένο που συμμετέχει και στο συγκροτημένο από το Υπουργείο Γεωργίας, Εθνικό Συμβούλιο για τη Βιολογική Γεωργία.

Ο άνευρος χαρακτήρας των ενώσεων και η μικρή εκπροσώπηση των παραγωγών στις περισσότερες απ' αυτές αφαιρεί τη δυναμική τους. Δυναμική που θα προέκυπτε από τη διεύθυνση των ιδεών της Βιολογικής Γεωργίας στον αγροτικό κόσμο της περιφέρειας, προτείνοντας διαρκώς ένα άλλο μοντέλο αγροτικής ανάπτυξης αλλά και διεμβολίζοντας με συνεχή πρακτική και συλλογική δράση την κοινωνική απάθεια του Νεοέλληνα, στην τεράστια οικολογική υποβάθμιση που συντελείται τα τελευταία χρόνια στην ελληνική επαρχία. Υποβάθμιση που συνοδεύεται από την καθημερινή διατροφική του κατηφόρα και την πνευματική τελμάτωση που ακολουθεί.

Οι ενώσεις σχεδόν στο σύνολό τους και ακολούθως και η Ομοσπονδία, δεν μπόρεσαν να γίνουν, ποτέ φορείς του ευρύτερου κινήματος της Οικολογικής Γεωργίας. Αποδεχόμενοι άκριτα το εκάστοτε κανονιστικό πλαίσιο της Ε.Ε. και συμμετέχοντας στα θεσμικά όργανα του κράτους για τον έλεγχο και την ποδηγέτηση μιας εφαρμοσμένης οικολογικής πρακτικής, τόσο αποδοτικής αλλά και κρίσιμης για τον πλανήτη, αποδεικνύοντας την εμμονή της εξουσίας για την καθυπόταξη κάθε αειφορικής τεχνολογικής καινοτομίας.

Με ισχυρό παράδειγμα τη σπουδή κράτους και κεφαλαίου να ελέγξουν τις Α.Π.Ε. (Ανανεώσιμες Πηγές Ενέργειας) διατηρώντας το ενεργειακό μονοπώλιο που εντάσσεται στη φιλοσοφία της κυ-

ριαρχίας για «Πράσινη Ανάπτυξη», κατανοούμε τη σπουδή για τον έλεγχο της Βιολογικής Γεωργίας. Σπουδή που ενισχύεται από την αντικειμενική ανάγκη για πιστοποίηση των παραγμένων βιολογικών προϊόντων, σε μια κοινωνία, όπου η δομή των παραγωγικών σχέσεων και η πλήρης αστικοποίηση των πληθυσμών δεν αφήνει περιθώρια για διαφορετικό χειρισμό των όρων «εμπιστοσύνη» και «πιστότητα» που θα πρέπει να περιβάλλουν τα προϊόντα αυτά και ειδικά όταν στην κοινωνία είναι κυρίαρχο το σύστημα παραγωγής χημικών αγροτικών προϊόντων («Συμβατικά»).

Η αδυναμία συγκρότησης ενός κινήματος βάσης παραγωγών, που θα επιδίωκε την ανασυγκρότηση της περιφέρειας, προτείνοντας διαρκώς την απο-αστικοποίηση των κοινωνικών, την απο-μαζικοποίηση της κατανάλωσης, την ανάπτυξη κοινοτιστικών

μοντέλων παραγωγής (αυτάρκειες οικοκοινότητες, κολεκτίβες, ελεύθερες ενώσεις παραγωγών - καταναλωτών), οφείλεται και σε εγγενή αίτια.

Η έλλειψη υγιούς συνεργατισμού μεταξύ των παραγωγών καθώς και η σταδιακή απομόνωση της κοινοτιστικής αντίληψης και του κολεκτιβισμού, από τα χρόνια του Κιλελέρ έως και σήμερα, έχουν οδηγήσει τον αγροτικό κόσμο, είτε στα χέρια των αρπακτικών «ειδικών της χημικής Γεωργίας» γεωπόνων, επιδιώκοντας εν τέλει την φυγή στις πόλεις ως «όνειρο ζωής», είτε στα νύχια των επαγγελματιών αγροτοσυνδικαλιστών, που μέσα από κρατικοδίαιτες περιφερειακές τριτοβάθμιες συνεταιριστικές οργανώσεις, κατόρθωσαν να στρεβλώσουν τον όποιο αγωνιστικό, διεκδικητικό ρόλο των αγροτών αλλά και να θολώσουν το όραμα για μια κοινωνία, όπου η τροφή δεν θα είναι δηλητήριο, τοξική βόμβα, αλλά καθαρό, αγνό προϊόν της φύσης και δημόσιο κοινωνικό αγαθό.

Εθνικές αγροτικές συνδικαλιστικές οργανώσεις όπως η ΠΑΣΕΓΕΣ, με επαγγελματικά στελέχη και μέλη ακόμα και μη αγρότες, συνδεμένη άμεσα μέσω των εθνικών και κοινοτικών ενισχύσεων με το κράτος (πολιτικές επιλογές του Υπ. Γεωργίας) αλλά και τα υποθετικά «ανεξάρτητα» συνδικαλιστικά όργανα, όπως η ΣΥΔΑΣΕ (ΝΔ) και ΓΕΣΑΣΕ (ΠΑΣΟΚ, ΣΥΝ...), υπήρξαν θεματοφύλακες της ΚΑΠ (Κοινής Αγροτικής Πολιτικής) της Ε.Ε. και της GAT, που επέβαλε τους κανόνες Ελεύθερου Εμπορίου των Αγροτικών Προϊόντων αλλά και εν γένει υποστηρικτές των κανόνων της ελεύθερης αγοράς του καπιταλιστικού μοντέλου ανάπτυξης. Οπαδοί των επιδοτήσεων (οικονομικών ενισχύσεων της Ε.Ε.) αλλά και εντολοδόχοι των διευθυντηρίων των Πολιτικών και Οικονομικών ελίτ της Αγροτικής οικονομίας, οδήγησαν στο τέλμα της Συμβατικής

Γεωργίας, χιλιάδες παραγωγούς αλλά και στη δημιουργία ενός μοντέλου αγρότη, που θα αποτελέσει και στο χώρο της Βιολογικής Γεωργίας τη φενάκη της νεοπλουτικής αναρρίχησης. Είναι ο νέος αγρότης - επιχειρηματίας, που με την «ενίσχυση» των επιδοτούμενων προγραμμάτων, μετασχηματίζεται κοινωνικά και οικονομικά, αλλά και ενισχύοντας και τις τάξεις του ατομικισμού και της ιδιώτευσης.

Δεν είναι δυνατόν, να προχωρήσει ο παραγωγικός κόσμος της Βιολογικής Γεωργίας (αγρότες - βιοκαλλιεργητές) σε μια ουσιαστική αντιθέσμιση, που θα δημιουργούσε τις προϋποθέσεις για τη δημιουργία αντιδομών, ικανών να προτείνουν ένα νέο μοντέλο ελευθεριακής αγροτικής κοινωνίας, εάν δεν ριζοσπαστικοποιηθούν ο λόγος και πράξη των βιοκαλλιεργητών.

Ο απεγκλωβισμός των παραγωγών από τις ενώσεις-σφραγίδα αλλά και την ομοσπονδία, της οποίας εξάλλου τα περισσότερα μέλη αλλά και ο πρόεδρος είναι γνωστοί μεγαλέμποροι-διακινητές, είναι η πρώτη πράξη αντίστασης. Η επόμενη πράξη είναι η συγκρότηση ενώσεων αμιγώς με παραγωγούς, που να στοχεύουν:

Στην ταξική συνείδηση των αγροτών.

Την ενίσχυση και τη διάδοση μιας ολιστικής οικολογικής συνείδησης.

Την ανάπτυξη της διεκδικητικότητας, απέναντι στο κράτος και τις εθνικές και υπερεθνικές οικονομικές Ελίτ αλλά και του διευθυντηρίου της Ε.Ε.

Την απόλυτη αντίσταση στα μεταλλαγμένα προϊόντα, και τέλος στη δημιουργία μιας κοινωνικοοικονομικής αντιπρότασης στους κανόνες της ελεύθερης αγοράς, συνδημιουργώντας με την κοινωνία εναλλακτικούς τρόπους προσφοράς και ανταπόδοσης του βιολογικού γεωργικού προϊόντος,

Αφιερωμένο το άρθρο αυτό στη μνήμη του αγωνιστή δημοσιογράφου - ρεπόρτερ, φίλου και συντρόφου Γιώργου Κοίλιαρη.

Γιώργος Φούφας
Γεωπόνος - Βιοκαλλιεργητής

lgbtq λεζικό

Drag

Το drag αποτελεί έναν παραβατικό ενδυματολογικό κώδικα και συνδέεται με την παραστασιακή επιτέλεση του φύλου. Η επιτέλεση του drag δίνει έμφαση στην ασυνέχεια ανάμεσα στην ανατομία του ατόμου και το φύλο που επιτελείται. Καθώς το βιολογικό φύλο και το φύλο που επιτελείται δεν είναι το ίδιο, το drag συνιστά μια παραφωνία ανάμεσα στο βιολογικό φύλο και την επιτέλεση, στο κοινωνικό και βιολογικό φύλο και στο κοινωνικό φύλο και την επιτέλεση. Στην φεμινιστική παράδοση υπάρχει μία άποψη ότι αυτό που παρουσιάζεται από τους gay άντρες μέσω του drag αποτελεί μία πράξη μισογυνική. Πολλές φεμινίστριες ισχυρίζονται ότι το drag είναι προσβλητικό για τις γυναίκες και ότι είναι μια απομίμηση που βασίζεται στον εξευτελισμό και την εξαχρείωση.

Queer

Το queer έχει κοινωνικοπολιτικές υποδηλώσεις και προτιμάται συχνά από εκείνους που απορρίπτουν έντονα τις παραδοσιακές έμφυλες ταυτότητες, από εκείνους που απορρίπτουν τις ευδιάκριτες σεξουαλικές ταυτότητες όπως ομοφυλόφιλος, λεσβία, αμφίφυλος και ετεροφυλόφιλος, και από εκείνους που φαίνονται να καταπιέζονται από την ετεροκανονικότητα του πολιτισμού. Έτσι, όσοι/ες προσδιορίζονται ως queer δεν έχουν ως σημείο αναφοράς μια κοινή σεξουαλική φύση, αλλά μια θέση αντίστασης στο ιεραρχικό διχοτομικό σχήμα ετεροφυλίας/ομοφυλοφιλίας. Υπό το πρίσμα αυτό έχει προταθεί ο όρος να αναφέρεται σε κάθε σεξουαλικότητα η οποία διαφοροποιείται από την ηγεμονική, κανονιστική.

Butch-Femme

Οι όροι butch και femme(από την γαλλική λέξη για την γυναίκα) χρησιμοποιούνται συχνά από την λεσβιακή και gay κοινότητα για να περιγράψουν αντίστοιχα τα αρσενικά και γυναικεία χαρακτηριστικά. Ο όρος femme επίσης χρησιμοποιείται συχνά και από τη διεμφυλική (transgender) κοινότητα. Επίσης οι όροι butch και femme χρησιμοποιούνται συχνά για να περιγράψουν τις λεσβίες αλλά περιστασιακά χρησιμοποιείται και για τους gay άντρες. Ο όρος butch είναι επίθετο που χρησιμοποιείται για να περιγράψει την έμφυλη επιτέλεση του ατόμου. Ένα αρρενωπό άτομο (και των δύο φύλων) μπορεί να περιγραφεί ως butch. Τα στερεότυπα και οι ορισμοί των δύο όρων διαφοροποιούνται ακόμα και μέσα στις «δεμένες» (tight-knit) gay και λεσβιακές κοινότητες. Ο όρος butch τείνει να δηλώνει την αρρενωπότητα που εκδηλώνει μία γυναίκα πέρα από αυτό που μπορεί να θεωρηθεί ως "tomboy" (αγοροκόριτσο). Δεν είναι ασυνήθιστο για τις γυναίκες που έχουν έκδηλα τα αρρενωπά χαρακτηριστικά να συναντούν την κοινωνική αποδοκιμασία. Μία ανδρογυναίκα (butch woman) μπορεί να συγκριθεί μ' έναν θηλυπρεπή άντρα με την έννοια ότι και τα δύο κοινωνικά φύλα έχουν ιστορικά συνδεθεί με τις gay κοινότητες και τα στερεότυπα, είτε τα εν λόγω υποκείμενα είναι ομοφυλόφιλα είτε όχι. Αντίθετα, femme χαρακτηρίζεται η λεσβία που έχει θηλυκά κοινωνικά χαρακτηριστικά.

Αγγελική Αβραμίδου

ΕΡΕΣΟΣ, ΠΟΙΑ ΕΡΕΣΟΣ = 'H WE ARE HERE, WE ARE QUEER

Έπειτα από δύο μήνες απουσίας από το αγαπημένο μου αστικό περιβάλλον επέστρεψα μ' ένα κεφάλι γεμάτο σκέψεις και εμπειρίες. Επέστρεψα από τη Λέσβο, και συγκεκριμένα από τη Σκάλα Ερεσού, με τις ωραίες παραλίες και τις ακόμα ωραιότερες στιγμές τις. Και τις χειρότερες επίσης.

Ξεκίνησα για Ερεσό για να νιώσω πιο κοντά στην ελευθερία και την ασφάλεια που σου προσφέρει η ύπαρξη μιας γυναικείας –και λεσβιακής– κοινότητας, αν ο δικός σου αυτοπροσδιορισμός ταυτίζεται ή έστω πλησιάζει στη λεσβιακή –και τη γυναικεία– ταυτότητα βέβαια. Και τη συνάντησα, ως ένα σημείο φυσικά. Έφτασα στη Σκάλα έχοντας κλείσει δουλειά για ολόκληρη τη σεζόν.

Το μαγαζί στο οποίο δούλευα είναι μία από τις δύο βασικές καφετέριες της Σκάλας, οι οποίες βρίσκονται σε διαρκή αντιπαράθεση μεταξύ τους, πράγμα καθόλου ασυνήθιστο, θα μου πείτε, στον κόσμο μας εξαιτίας του κυνηγιού του μεγαλύτερου κέρδους, απογοητευτικό όμως για όσες οραματίζονται μια λεσβιακή κοινότητα που θα τη διακρίνουν η αλληλεγγύη και η συνεργασία. Την τρίτη μέρα της δουλειάς, λοιπόν, απολύθηκα από το μαγαζί αυτό κι ενώ ήταν εκείνη η μέρα που είχα μιλήσει με την αφεντικό μου για τα τελευταία χαρτιά που χρειαζόμουν για τα ένσημά μου. Δεν ήταν δύσκολο να καταλάβω το γιατί, αρκεί να είχα λίγη παρατηρητικότητα και αρκετή αυτοσυνείδηση. Δυστυχώς έχω ένα θέμα, μια αλλεργία στο mainsream, και αυτό φαίνεται αρχικά στην εμφάνισή μου. Το πώς είμαι, βέβαια, και το τι με κάνει να νιώθω καλά με μένα, από ό,τι φάνηκε, δεν είναι συμβατά με το τι πιστεύεται ότι κάνει καλό στους γύρω. Σ' ένα μαγαζί που το 90% των πελατισσών είναι λεσβίες, με το μέρος στο οποίο βρίσκεται να είναι γνωστό βασικά για το ότι κάνουν τις διακοπές τους λεσβίες και ακόμη κι η ιδιοκτήτρια να είναι λεσβία, ο τρόπος με τον οποίο γίνεται αντιληπτή η ιδανική εμφάνιση είναι εντελώς στρέιτ και ετεροκανονική. Και το λέω αυτό γιατί βάζω το χέρι μου στη φωτιά ότι απολύθηκα λόγω της άρνησής μου να χρησιμοποιήσω ξυραφάκι, όπως «οφείλουν» να κάνουν τα κοριτσάκια. Και αυτό χωρίς καμία διάθεση μομφής στα ίδια τα κορίτσια που το κάνουν, αλλά με μεγάλη πικρία προς αυτές που το επιβάλλουν κάθε φορά με το δικό τους τρόπο.

Ο βασικός λόγος για τον οποίο γράφω αυτό το άρθρο είναι η απουσία όχι αποδοχής ή ανεκτικότητας στη διαφορετικότητα –σιχαμένες λέξεις!–, αλλά η απουσία σχεδόν της ίδιας της διαφορετικότητας. Και μάλιστα σ' ένα χώρο όπου τα άτομα που τον κατοικούν τα καλοκαίρια αντιμετωπίζονται ως διαφορετικά στην υπόλοιπη ζωή τους. Για να γίνω πιο σαφής, εγώ πήγα στην Ερεσό ως λεσβία και βασικά ως γυναίκα. Από τη μία το μέρος μ' έκανε να νιώσω πως με αγκαλιάζει και από την άλλη πως θέλει να με κανονικοποιήσει. Για την καφετέρια δεν ήμουν αρκετά «κανονική» γυναίκα ώστε να σερβίρω τον καφέ με τρίχες στα πόδια και τη μασχάλη. Αλλά υπάρχει και άλλο περιστατικό που επιβεβαιώνει αυτή μου την υποψία.

Ένα βράδυ έπαιζα μουσική στο beach πάρτι με drag εμφάνιση. Δεν συστήθηκε ως αγόρι, καθώς μ' είχαν γνωρίσει ως κορίτσι, ως τέτοιο όμως φαινόμουν. Στο

γυρισμό προς τη σκηνή, νωρίς το πρωί, μια γνωστή λίγων ημερών, που δεν περίμενα ότι θα έπαιρνε το θάρρος για τόσο προσωπικά σχόλια, αφού μου είπε πόσο μου πάει το μούσι, μου πρότεινε να πάρω ορμόνες – για να το σταθεροποιήσω προφανώς. Το πρώτο το πήρα ως κομπλιμέντο, το δεύτερο με προβληματίσε. Το πήρα ως μια προτροπή να μπω σε κουτάκι. Σ' ένα κουτάκι κατανοητό και λογικό. Αφού σου αρέσει να είσαι αγόρι, μονιμοποίησέ το. Και στη συνέχεια μια άλλη κοπέλα με ρώτησε αν παίρνω ήδη ορμόνες, λόγω της τριχοφυΐας μου προφανώς. Ο λόγος περί τριχών δεν σταμάτησε

εκεί
βέβαια,
σ χ ό λ ι α
να γίνονται από φίλες και γνωστές και
δεν μπορώ να πω ότι ήταν πάντα άσχημα. Όσα
άτομα βρήκα σέξι και μπορέσαμε να έρθουμε
κοντά και σε επικοινωνιακό, και σε φιλικό
επίπεδο μ' έβρισκαν κι εμένα σέξι, και κοντά
τους στον τρόπο σκέψης. Είναι όμως τόσο
λίγα...

Αυτό που με προβληματίσε βασικά είναι η
εμμονή στα δευτερεύοντα χαρακτηριστικά του
φύλου και στη σωστή κατανομή τους. Δηλαδή
είσαι άντρας; Έχεις τρίχες και φοράς αυτά τα
ρούχα. Είσαι γυναίκα; Τότε δεν έχεις τρίχες και
φοράς άλλα ρούχα. Όσον αφορά τη στάση του
σώματος και τις συμπεριφορές, δεν υπήρχε
κάποιο θέμα αναλογίας με το βιολογικό φύλο.
Ανάλογα με το τι σου βγαίνει ή τι υιοθετείς
κατατάσσεται στα κουτάκια των butches και
femmes.

Έχει και η ελευθερία έκφρασης τα όριά της,
λοιπόν. Τώρα που γύρισα όμως στην Αθήνα
νιώθω πολύ μεγαλύτερη αυτοπεποίθηση
και ανάγκη να σπάσω τα κουτάκια που μου
επιβάλλονται και που επιβάλλω κι εγώ κάποιες
φορές. Για να τελειώνω με τις φλυαρίες μου,
δεν απογοητεύτηκα από την Ερεσό, δεν
περίμενα και κάτι τελείως διαφορετικό. Από
τη μία μ' έκανε να νιώσω δύναμη και από την
άλλη μ' έκανε να σκεφτώ ακόμη μία φορά
πως η ετεροκανονικότητα και η straight λογική
αποτελούν ένα βαθιά ριζωμένο τρόπο με
τον οποίο έχουμε μάθει να κατανοούμε τους
ανθρώπους γύρω μας. Αλλά, ρε γαμώ το,
πρέπει να αρχίζουμε να τον αλλάζουμε!

Α.Σ.

ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΗ Ή ΕΚΤΟΝΩΣΗ;

(Συνέχεια από τη σελίδα 10)

5) ΚΑΙ «ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΙΚΕΣ ΕΥΘΥΝΕΣ» ;

Οι ποινικές ευθύνες ουσιαστικά αντικειμενικοποιούνται στο πρόσωπο του δράστη υπό την ιδιότητά του ως εκπροσώπου νομικού προσώπου, όταν αυτή συντρέχει, και στις συνέπειες διακίνησης της πράξης ναρκωτικών προστίθενται και διοικητικές συνέπειες, πρόστιμα και απαγόρευση λειτουργίας σε βάρος της εταιρείας ή του νομικού προσώπου που εκπροσωπεί ο δράστης, ακόμα και όταν αυτός ενήργησε ατομικά ή απλώς προς όφελος του νομικού προσώπου πράγμα που επίσης υπόκειται σε αυθαίρετη υποκειμενική δικαστική κρίση. Ακόμη θεσπίζεται αντικειμενική ευθύνη δια παραλήψεως στο νομικό πρόσωπο σε περίπτωση έλλειψης εποπτείας ή ελέγχου από τον εκπρόσωπο του φυσικού προσώπου, η οποία κατέστησε δυνατή την τέλεση των αδικημάτων αυτών.

6) ΑΠΟΔΕΙΞΗ ΤΟΞΙΚΟΜΑΝΙΑΣ: ΔΙΕΥΡΥΝΣΗ Ή ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟΣ;

Τροποποιείται η διάταξη που προβλέπει την διενέργεια πραγματογνωμοσύνης για τη διάγνωση τοξικομανίας.

Ωστόσο ο αποκλειστικός προσανατολισμός της διαγνωστικής λειτουργίας της πραγματογνωμοσύνης στα βιολογικά υγρά εντός 24 ωρών από τη σύλληψη είναι προβληματικός καθώς:

α) Αυτός αποδεικνύει τη χρήση, αλλά δε σημαίνει κατ' ανάγκη την ύπαρξη εξάρτησης. Έτσι παρέχεται η δυνατότητα στο δικαστήριο να μη δέχεται την πραγματογνωμοσύνη.

β) Ολιγοήμερη αποχή του χρήστη από τα ναρκωτικά είναι πιθανή να του στερήσει τη δυνατότητα χαρακτηρισμού ως εξαρτημένου.

γ) Σκόπιμη χρήση είναι δυνατόν να προσδώσει την έννοια του εξαρτημένου σε κάποιον που δεν είναι.

δ) Υποδομές άμεσης λήψης σωματικών υγρών στα αστυνομικά τμήματα και τις ανακριτικές αρχές δεν υπάρχουν.

Εάν στην πράξη ο αποδεικτικός προσανατολισμός καταστεί αποδεικτικός περιορισμός τότε θα δυσχερανθεί μέχρι εξάλειψης η αποδεικτική δυνατότητα της τοξικομανίας.

Ας σημειωθεί ότι η εισαγωγή προς εκδίκαση υποθέσεων για ναρκωτικά γίνεται χωρίς καμμία προδικασία με απευθείας κλήση του Εισαγγελέα Εφετών και σύμφωνη γνώμη του Προέδρου Εφετών η οποία δεν υπόκειται σε κανένα ένδικο μέσο και βοήθημα.

Η εμμονή στην κατάργηση της προδικασίας αντίκειται στην συνταγματική αξίωση έννομης προστασίας, την Ε.Σ.Δ.Α. και τη συνταγματική ισότητα των πολιτών, αποτελεί τη βασικότερη αιτία μεγιστοποίησης των κακουρηγμάτων χαρακτηρισμών και διώξεων, παράτασης των προφυλακίσεων και αδυναμίας άσκησης υπερασπιστικών δικαιωμάτων των κατηγορουμένων.

7) «..ΕΚΤΟΣ ΕΑΝ ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΚΡΙΝΕΙ ΑΛΛΩΣ...»

Με επιπρόσθετη τροπολογία προσδιορίζονται τα όρια βάρους ορισμένων ναρκωτικών που θεωρούνται ότι καλύπτουν τις ατομικές ανάγκες ενός χρήστη, «..εκτός εάν το δικαστήριο κρίνει άλλως...».

Η αντικατασταθείσα διάταξη έδινε νομοθετική εξουσιοδότηση στους Υπουργούς Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης χωρίς το παραπάνω παραθυράκι.

Η νομοθετική εξουσιοδότηση επαναλαμβάνεται στην τροπολογία ως προς τον καθορισμό των ποσοτήτων στα υπόλοιπα ναρκωτικά, αλλά η όλη ρύθμιση πλέον υπόκειται στη διακριτική ευχέρεια του δικαστηρίου να «κρίνει άλλως».

Με αυτά τα «άλλως» γέμισαν οι φυλακές τόσα χρόνια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ΄ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟΥ

Όσον αφορά τα «Μέτρα για τη βελτίωση των συνθηκών στα καταστήματα κράτησης» επισημαίνουμε τα εξής:

1. ΠΡΟΣΩΡΙΝΗ ΑΠΟΣΥΜΦΟΡΗΣΗ ΑΝΤΙ ΓΙΑ ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΗ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΗ

Η «εφάπαξ αποφυλάκιση» όσων εκτίουν ποινή ελευθερίας που δεν υπερβαίνει τα 5 έτη γίνεται υπό την προϋπόθεση έκδοσης δικαστικής απόφασης και αφού το δικαστήριο που εκδίδει την σχετική απόφαση κρίνει ότι ο δράστης δεν είναι επικίνδυνος για την τέλεση άλλων αξιόποινων πράξεων, από τις οποίες τυχών εξάντληση της έκτισης της ποινής φυλάκισης του θα τον αποτρέψει.

Αντί για νομοθετική μεταρρύθμιση θεσπίζεται ένα μεταβατικό μέτρο μερικής μετατροπής ποινών, που υπόκειται και αυτό με δικαστική απόφαση (άρα αναμονή και έξοδα).

Ενώ για την κατηγορία των κρατουμένων οι οποίοι με την εφάπαξ

μεταβατική διάταξη θα αποφυλακιστούν δεν προβλέπεται απαλλαγή τους από την καταβολή της εξαγοράς του ποσού μετατροπής της ποινής, αλλά κατά τρόπο εντελώς παράδοξο το κράτος προχωρεί σε μια γενναία έκπτωση από 5 σε 3 ευρώ (Χ 2) την ημέρα όταν παραμένουν τα όρια μετατροπής των ποινών σε 5 ευρώ (Χ 2) για πράξεις που τελέστηκαν πριν το Μάιο 2008 και από 10 έως 60 (Χ 2) για πράξεις οι οποίες τελέστηκαν μετά.

Οι παραπάνω μεταβατικές ρυθμίσεις εφαρμόζονται για όσες ποινές έχουν καταγνωσθεί αμετακλήτως ή καθίστανται αμετάκλητες εντός εξαμήνου. Το κράτος καλεί τους κατηγορούμενους να κάνουν έκπτωση από τα ένδικα μέσα και δικαιώματά τους (εφέσεις, αναιρέσεις κ.λ.π), ώστε να έχουν γίνει αμετάκλητες εντός εξαμήνου οι ποινές τους, προκειμένου να ανταποδώσει και εκείνο τη δική του έκπτωση.

2. ΤΑ 4/5 ΠΑΡΑΜΕΝΟΥΝ

Με άλλο άρθρο περιορίζεται η προϋπόθεση της έκτισης των 4/5 της ποινής κάθειρξης ως όρου για την υφ όρον απόλυση σε όσους έχουν καταδικαστεί με την επιβαρυντική περίπτωση της κατ επάγγελμα ή κατά συνήθεια τέλεση της πράξης διακίνησης ναρκωτικών. Οι λοιποί μπορούν να αποφυλακίζονται στα 3/5.

Η εμμονή του Υπουργείου να διατηρεί τα 4/5 ως όρο στην κατηγορία αυτή ουσιαστικά εξαιρεί τους διακινητές και τα βαποράκια από την επαναφορά των 3/5 ως ορίου της υφ όρον απόλυσης και έτσι αφήνει περισσότερο χρόνο στη φυλακή εξαρτημένους οι οποίοι αναγκάστηκαν να μπουν στη διαδικασία της διακίνησης για να εξασφαλίσουν τη δόση τους.

Ενώ ακόμα τα 4/5 διατηρούνται ως προϋπόθεση της υφ όρον απόλυσης, όσων καταδικάζονται με τις επιβαρυντικές διατάξεις των τρομονόμων.

3. ΤΟ 18 ΜΗΝΟ ΠΑΡΑΜΕΝΕΙ

Περιορίζεται επίσης σε 12 μήνες το ανώτατο όριο της «προσωρινής κράτησης» με εξαίρεση τα εγκλήματα ισόβιας ή πρόσκαιρης κάθειρξης με ανώτατο όριο τα 20 έτη.

Όμως, ποινή πρόσκαιρης κάθειρξης με ανώτατο όριο τα 20 ετών είναι κάθε πρόσκαιρη κάθειρξη η οποία απειλείται με ελάχιστο όριο ποινής π.χ. κάθειρξη τουλάχιστον 10 ετών ή και κάθειρξη γενικά χωρίς όριο συνεπώς στις περισσότερες περιπτώσεις κακουρηγμάτων κατηγοριών η προσωρινή κράτηση παραμένει στα ανώτατα χρονικά όρια του 18.

4. ΛΟΙΠΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Α) Διευρύνεται η δυνατότητα της υφ όρων απόλυσης του ποινικού κώδικα για κρατούμενους με σοβαρές ασθένειες. Πρόκειται για ένα μέτρο το οποίο ουσιαστικά νομοθετεί το αυτονόητο και αφορά εφτά κρατούμενους σε όλη την Ελλάδα.

Β) Παραμένουν αυστηρότερες προϋποθέσεις για παροχή άδειας σε όσους έχουν καταδικαστεί για παραβάσεις περί ναρκωτικών.

Γ) Προβλέπεται η συγχώνευση πειθαρχικών ποινών, αλλά δεν καταργείται η δυνατότητα παράτασης της φυλάκισης εξαιτίας της έκτισης των πειθαρχικών ποινών.

Συμπερασματικά πρόκειται για ένα νομοσχέδιο διεύρυνσης και όχι περιορισμού των αξιόποινων πράξεων, περιορισμού και όχι διεύρυνσης των δικαιωμάτων και ρυθμίσεων προσωρινής εκτόνωσης των κινητοποιήσεων των κρατούμενων και των κοινωνικών φορέων, του οποίου σύντομα τα αποτελέσματα θα ξεφουσκώσουν και η ανάγκη διεκδίκησης ριζοσπαστικών και μόνιμων νομικών αλλαγών θα αναδειχθεί χωρίς καλύμματα.

Αθήνα, 28/11/2008

Κώστας Παπαδάκης

Πορεία αλληλεγγύης στους φυλακισμένους

ΓΙΑΝΝΕΝΑ: Παρά την καταρακτώδη μεσημεριανή βροχή, πάνω από 200 αλληλέγγυοι πολίτες των Ιωαννίνων συμμετείχαν την Παρασκευή 21 Νοεμβρίου στην πορεία αλληλεγγύης προς τις φυλακές Σταυρακίου ανταποκρινόμενοι στο κάλεσμα της τοπικής Συνέλευσης Αλληλεγγύης στους Κρατούμενους. Η πορεία ξεκίνησε στις 3 το μεσημέρι από τη Νομαρχία και αφού διέσχισε την οδό Ναπ. Ζέρβα και τη γειτονιά των Ζευγαριών (τι ειρωνικό ο δρόμος που οδηγεί στις φυλακές να ονομάζεται οδός Ελευθερίας...) έφτασε έπειτα από μισή ώρα στο φράκτη των φυλακών. Μία κλούβα των ΜΑΤ είχε αποκλείσει την είσοδο του κολαστηρίου ενώ άλλη μία ακολουθούσε την πορεία από το ύψος της Δόμπολης και μετά. Οι αλληλέγγυοι και αλληλέγγυες για τουλάχιστον μισή ώρα φώναζαν συνθήματα προς τους κρατούμενους που εκείνη την ώρα δέχονταν το επισκεπτήριο των συγγενών τους, ένας από αυτούς που βρίσκονταν στα κελιά άναψε φωτιά σε μία μπλούζα και αφού δόθηκε η υπόσχεση ότι "θα ξανάρθουμε" η πορεία ακολουθώντας το ίδιο δρομολόγιο επέστρεψε στη Νομαρχία. Στην πορεία συμμετείχε επίσης ξεχωριστό μπλοκ αναρχικών/αντιεξουσιαστών/αυτόνομων/αλληλέγγυων συντρόφων-ισών στον αγώνα των φυλακισμένων.

Με την πορεία αυτή κορυφώθηκε ένας πρώτος κύκλος τοπικών δράσεων για τις φυλακές. Από την πρώτη ημέρα της αποχής συσσιτίου (3/11) μοιράστηκαν μαζικά τα αιτήματα των κρατουμένων, έγιναν παρεμβάσεις στα επισκεπτήρια των φυλακών, στήθηκε περίπτερο ενημέρωσης και συλλογής υπογραφών στη Νομαρχία, γράφτηκαν τεράστια συνθήματα σε τοίχους, πάρθηκαν ψηφίσματα αλληλεγγύης στον αγώνα των κρατουμένων από την τοπική ΕΛΜΕ, το Σύλλογο των πανεπιστημιακών και εφτά φοιτητικούς συλλόγους ενώ στις 8/11 στο Εργατικό Κέντρο σε εκδήλωση της Χειρονομίας-Αντιεξουσιαστικής Κίνησης παρουσιάστηκαν τα αιτήματα των κρατουμένων (ομιλητές Ν. Σκουφτούλης - Γ. Κούρτοβικ). Εκεί εκφράστηκε η διάθεση για δημιουργία Συνέλευσης Αλληλεγγύης που συγκροτήθηκε λίγες ημέρες αργότερα και πλέον θα συνεχίσει μόνιμα τη δράση της.

Γ. Παπαχριστοδούλου

Απεργία πείνας στα Χανιά

Με κύριο αίτημα να τους χορηγηθεί άδεια παραμονής, δεκαπέντε μετανάστες από χώρες της Αφρικής, που ζουν στα Χανιά, την Τρίτη 11 Νοέμβρη έστησαν σκηνές έξω από το δημαρχείο της πόλης και ξεκίνησαν απεργία πείνας. Στην προσπάθεια του δημάρχου Χανίων να απομακρύνει τους απεργούς, επειδή "χαλάνε" την εικόνα του Δημαρχείου, πραγματοποιήθηκε πορεία στο κέντρο της πόλης στις 13 Νοεμβρίου. Αλλά και στην πορεία της 17ης Νοέμβρη συμμετείχε μπλοκ αλληλεγγύης στους απεργούς, ενώ παρέμβαση έγινε στο Φεστιβάλ Κινηματογράφου της Θεσσαλονίκης, όπου απλώθηκε πανό και μοιράστηκαν κείμενα. Έχοντας διανύσει, την ώρα που γράφεται το κείμενο, είκοσι μέρες απεργίας πείνας η υγεία τους είναι σε κίνδυνο. Ήδη δύο μετανάστες μεταφέρθηκαν στο νοσοκομείο, αλλά μόλις τους προσφέρθηκαν οι πρώτες βοήθειες επέστρεψαν αποφασισμένοι να συνεχίσουν τον αγώνα τους. Η Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης στους Μετανάστες απεργούς πείνας έχει καλέσει σε πορεία την Τετάρτη 3 Δεκέμβρη, στο κτίριο Παπαδοπέτρου στα Χανιά.

Μαρία Μάζη

Nosotros

Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος

Θεμιστοκλέους 66,

www.nosotros.gr, e-mail: info@nosotroscommunity.gr

Πρόγραμμα Δεκεμβρίου 2008

Πέμπτη 4:

Εκδήλωση: Γιώργος Σεφέρης (Σεφερίαδης). **Η Πολιτεία ενός Ανδρός.**

Ομιλητής: Λεωνίδας Χρηστάκης. Ώρα: 20:00

Σαββάτο 6:

“Πλάθω Κουλουράκια”. Εργαστήρι μαγειρικής για τους μικρούς μας φίλους.

Από το Παιδικό Εργαστήρι Nosotros. Ώρα: 11:00 π.μ.

Τρίτη 9:

Ποιητικές Ανιχνεύσεις 3. Παρουσίαση-Επιμέλεια από τον ποιητή **Ανδρέα Παγουλάτο**. **“Βραδιά-αφιερωμένη, στη μεταφρασμένη ποίηση”**.

Ομιλητές:

Ο **Α. Παγουλάτος** παρουσιάζει τους ποιητές που μετέφρασε, **Φερνάντο Πεσσόα** (Πορτογαλλία), **Μανουέλ Μπάντεϊρά**, **Σεσίλια Μερέλες**, **Κάρλος Ντρουμόντ ντε Αντράντε** (Βραζιλία).

Ο **Λίνος Ιωαννίδης** παρουσιάζει τον Ρώσο ποιητή **Αρσένι Ταρκόφσκι** που μετέφρασε μαζί με τον **Μαξίμ Κισιλιέρ**.

Συμμετέχουν οι μουσικοί: **Ανδρέας Ταρνανάς**, **Στάθης Δογάνης** (φλάουτο), **Ορέστης Κορακίτης** (κιθάρα). Ώρα: 20:00.

Τετάρτη 10:

Λογοτεχνικό Καφενείο, 3η Συνάντηση.

Ιστορία της Παγκόσμιας Λογοτεχνίας, **Ρώσοι Κλασικοί: ΝΤΟΣΤΟΓΕΦΚΙ**.

Εισηγητής: **Φιλήμονας Πατσάκης**. Ώρα: 20:30.

Πέμπτη 11:

ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ, ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΚΑΙ Η ΜΑΓΕΙΑ ΤΗΣ ΦΙΣΑΡΜΟΝΙΚΑΣ.

Θέσεις-Αντιθέσεις-Συνθέσεις.

Εισηγητής: **Χάρης Κατσούλης**, καθ. Ιονίου Παν/μίου, Κοινωνιολόγος, Μεταφραστής & μέλος της ΕΜΣΕ (ένωση μουσικοσυνθετών στιχουργών Ελλάδας). Παράλληλα θα προβάλλονται αποσπάσματα από το έργο του και στο τέλος ίσως ζωντανά παραδείγματα Φισαρμονικίστικου Αυτοσχεδιασμού. Ώρα: 20:00.

Παρασκευή 12:

Live με τους **“ΕΙΡΗΣΘΩ ΕΝ ΠΑΡΟΔΩ”**. Ώρα: 22:00.

Τρίτη 16:

Εκδήλωση-Συζήτηση: **“Εμένα είπες ρατσιστή! Στερεότυπα, Προκατάληψη, Διάκριση – Βολικοί μύθοι, Ενοχλητικές αλήθειες”**. Ομιλητής: **Βασίλης Παυλόπουλος**, Δέκτορας Διαπολιτισμικής Ψυχολογίας του τμήματος Φιλοσοφίας, Παιδαγωγικής & Ψυχολογίας του Πανεπιστημίου Αθηνών. Ώρα: 20:00.

Τετάρτη 17:

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΑΠΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑ ΤΗΣ ΛΟΓΙΚΗΣ, ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑ ΤΗΣ ΠΡΑΞΗΣ.

Συζήτηση για τον **Franco Basaglia** με αφορμή τη μετάφραση των βιβλίων του **“Εναλλακτική Ψυχιατρική”** & **“Τα Ιδρύματα της Βίας”**. Ομιλητές με ελευθεριακή προσέγγιση της ψυχικής υγείας: **Θεόδωρος Μεγαλοοικονόμου**, **Γιώργος Ασπρινάκης**, **Ακης Ασπρογέρακας**. Ώρα: 20:00.

ΔΙΗΜΕΡΗ ΕΚΘΕΣΗ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ & ΚΟΜΙΞ από τις εκδόσεις **ΒΙΒΛΙΟΠΕΛΑΓΟΣ**

Πέμπτη 18: Παρουσίαση του κόμιξ του **Θανάση Πέτρου**: **“Ο Τυμπανιστής & οι Φίλοι του”**. Ομιλητές: **Σπύρος Δερβενιώτης**, σχεδιαστής, **Γιάννης Κουκουλάς**, δημοσιογράφος, **Λεάνδρος**, σχεδιαστής. Ώρα: 20:00.

Παρασκευή 19: Παρουσίαση του μυθιστορήματος του **Μόδη Γούναρη**: **“Παρεξηγήσεις, Σχέδιο για ένα Ψυχογράφημα”**.

Ομιλητές: **Χρυσή Γιαννουλάκη**, ψυχίατρος, **Στράτος Κερσανίδης**, κριτικός κινηματογράφου. Ώρα: 20:00.

Σαββάτο 20:

• **“Χριστουγεννιάτικες Ιστορίες από όλο τον Κόσμο”** Εργαστήρι θεατρικού παιχνιδιού. Από το Παιδικό Εργαστήρι Nosotros. Ώρα: 11:00 π.μ.

• **Συναυλία με τους “ΣΚΑΓΙΑ”** και τον χαβαλέ Ταχυδακτυλουργό Φανουά. Ακολουθεί Dj Μουσικό Πάρτυ. Ώρα: 22:30

Δευτέρα 22:

Βιβλιοπαρουσίαση: **«Che Guevara μια φλόγα που καίει ακόμα»** των **Μικαέλ Λεβί & Ολιβιέ Μπεζανσένο**. Εκδόσεις **«Φαρφουλάς»**. Ομιλητές: **Μικαέλ Λεβί** συγγραφέας, **Διαμάντης Καράβολας** εκδότης του περιοδικού **«Φαρφουλάς»**, **Κώστας Αθανασίου** από το περιοδικό **“Resistenci@s”**. Ώρα: 20:30.

Ανοιχτά κάθε μέρα από τις 18:30. Ακόμα και τις μέρες που δεν έχει εκδηλώσεις, ο χώρος είναι ανοιχτός για ποτό μουσική - κουβέντα... Κάθε 2η και 4η Δευτέρα του μήνα **Γενική Συνέλευση**, ώρα 21:00. Παράλληλα κάθε Δευτέρα άτομα από την Ανοικτή οργανωτική ομάδα θα βρίσκονται στο χώρο για προτάσεις για εκδηλώσεις.